

Over my dead body

**Such
stuff as
we are
made of**

nina

Over my dead body

Such
stuff as
we are
made of

This book was made possible by
The National Authors Fund
The County Council Gavleborg/Konst Gävleborg
Bollnas Municipality

All rights reserved © Copyright 2007 Nina Östman

Kopieringsförbud
Detta verk är skyddat av upphovsrättslagen!
Alla rättigheter förbehållna. Ingenting i denna bok, varken
i del eller helhet, får i någon form lagras, reproduceras
eller överföras, mekaniskt eller elektroniskt, inklusive foto-
kopiering utan upphovsmännens tillstånd.
Den som bryter mot lagen om upphovsrätt kan åtalas av
allmän åklagare och dömas till böter eller fängelse samt
bli skyldig att erlagga skadestånd.

nina

"The allotted function of art is not, as is often assumed, to put across ideas, to propagate thoughts, to serve as an example. The aim of art is to prepare a person for death, to plough and harrow his soul, rendering it capable of turning to good".

Andrei Tarkovskij

**Culture is the social level in which
are produced those images of the
world and definitions of reality
which can be ideologically mobili-
zed or legitimize the existing order
of realtions of subordination bet-
ween classes, races and sexes.**

Griselda Pollock

Feminist Art Historian and Professor of
Social and Critical Histories of
Art in the Department of Fine Art at the
University of Leeds, England.

Greze-sur-Loing 1994

About Nina

It is not style or choice of medium that dictates Nina Östman-Ericsons' work, but instead a unique and encompassing personal vision. Working in, and sometimes combining, the genres of photography, video, installation and performance, she has developed an artistic practice that is first and foremost, integrative. From her earliest work, she has stressed the interconnectedness of species, as well as of the human and natural worlds.

While many of her earlier works - those produced in the 1980s and early 1990s - manifested her interest in morality, ethics and environmental issues, her recent work displays an increasingly sophisticated attention to issues of identity, memory, sexuality and bodily communication, and creation.

A volume of photographs of children - both those happened upon in the course of her travels and her own - published by Alfabet in the Lucida Art Series in 1991 speaks to her ability to empathize with her subjects without sentimentalizing them, while at the same time bringing to the work a formal control and objective vision that infuses the results with a fine critical edge. Indeed, as Ericsons' work develops, appropriation and irony, cornerstones of postmodern practices generally, contribute their own subtle layers of meaning to subjects that often originate in social conventions and their representation. Nina returned to the subject of children and childhood in subsequent works, not to document children, or to sentimentalize childhood, but to emphasize the fragility and perilousness of human origins and connections. In *Ice Cubes* (1997), generic doll-like babies - are molded from silicon and frozen into plaster cubes like the novelty items sold in party stores. In *The Blue Baby* (1995) and *Oh, Babe* (1997), they are scattered on the floor or lined up like ancient effigies and then photographed. Ericson frequently works in silicon, perhaps intentionally aligning the mass production and modular nature of contemporary plastics technology and the variability and randomness of life itself. Her recent sculpture includes several works which elaborate the universal themes of sexuality/procreation and nourishment in ways that also blur the distinctions between the human and animal worlds. These include *Feeding* (1997) a bulbous silicon amalgamation

of breasts and swollen teats, and *Meeting Balls and Stallion* (1997), a wall mounted installation of quasi-abstract testicle-like balls surmounted by a stallion phallus. Nina often moves fluidly between genres: producing objects to be photographed, constructing photographic mis-en nes that suggest theatrical tableaux, fusing video and performance. Her 1998 series *Modern Madonna*, which includes *The Conception*, *The Resurrection* and *The Coronation*, combines objects of contemporary middle class culture (like the vacuum cleaner in *The Conception*) with imagery appropriated from Italian Renaissance sacred art. Here religious icons are reconnected to the world of women's lived experience in ways that reveal the constructed nature of both. In a photo installation titled *Religion: Duck Altar*, a young girl, eyes downcast in innocent piety, clutches a large duck to her breast as a box placed on the gallery floor emits duck sounds. Here again, Nina's strong connection to the world of nature, and her refusal to perpetuate conventions of belief, produce a work that is both witty and wise. Nina's videos, *Enfant Terrible* and *Mating Dance* extend her investigations into temporal as well as spatial dimensions. In the former, she returns to an infantile state in order to expose the constructed nature of identity.

Mating Dance, on the other hand, represents an improvisational dance communication through the coming together of two nude bodies. Performed in collaboration with Patrick King, it focuses on an intense exchange of energies between two bodies moving in relation and in response to one another. As the dancers' bodies interact and separate, the audience is drawn into an abstract human creation based on memory and synergistic movement produced without script or verbal exchange. Most recently, Nina has returned to the subject of children through an interactive web site created to fuse art and social activism in a program designed to raise money to buy formula for the Pingnan Orphanage in China. The work is a testament to the artist's long-term commitment to using art as a way of exposing, and finally affecting, social reality is his willingness to move fluidly between the worlds of art and life has long characterized Nina's practice, uniting all aspects of a diverse body of works under a single, unifying vision.

Whitney Chadwick

Westport Point, Massachusetts

Professor of Art and Art History, San Francisco State University.

B.A. Middlebury College; M.A., Ph.D. The Pennsylvania State University

Whitney Chadwick works in the areas of surrealism, feminism and contemporary art. She is the author of the widely used text *Women, Art, and Society* (1990, 1995, 2002) and the first full-length study in English of women artists and the surrealist movement; *Women Artists and the Surrealist Movement* (1985).

Her books have been translated into many languages.

nina

Det är inte stil eller val av uttrycksmedel som är det centrala i Nina Ericson-Östmans verk, utan en unik personlig vision. Genom att arbeta i, och ibland kombinera, fotografi, video, installationer och performance-konst har hon utvecklat ett konstnärskap som först och främst är sammansmältande. Redan från sina tidigaste verk har hon betonat det inbördes förhållandet mellan arterna, liksom mellan människornas värld och naturens värld.

Medan många av hennes verk från 1980-talet och början på 1990-talet speglade hennes intresse för moral, etik och miljövärdsfrågor, har hon på senare tid på ett allt mer sofistikerat sätt riktat uppmärksamheten mot teman som identitet, minne, sexualitet/kroppskommunikation och skapelsen.

En fotografibok med barn – både sådana som hon stött på under sina resor och hennes egna – utgiven av Alfabeta i Lucida Art-serien 1991, ger prov på hennes förmåga att identifiera sig med personerna på bilderna utan att sentimentalisera, samtidigt som hon tillför verket en formmässig kontroll och objektivitet som ingjuter en fin kritisk skärpa i resultatet. Allteftersom Ninas konstnärskap utvecklas tillför pastisch och ironi, dessa postmoderna grundstenar, subtila lager av mening till motiv som ofta haft sitt ursprung i sociala konventioner och det sätt som dessa manifesteras på.

Nina har återvänt till temat barn och barndom i senare verk, inte för att dokumentera barn eller sentimentalisera barndomen, utan för att understryka det bräckliga och riskfyllda i människors ursprung och förbindelser. I Ice Cubes (1997) har identiskt lika barndockor av silikon frusits in i gipskuber. I The Blue Baby (1995) och Oh, Babe (1997) är dockorna fotograferade utspridda över golvet eller lagda på rad som uråldriga avgudabilder. Nina arbetar ofta i silikon, kanske för att medvetet ställa sida vid sida massproduktionen och samtidens modulära plastteknik med själva livets ombytlighet och slumpvishet. Flera av hennes senare skulpturer skildrar de universella temana sexualitet/fortplantning och näringsintag på sätt som suddar ut skillnaderna mellan människornas och djurens värld. Däribland finns Feeding (1997), en kupolformad samling av bröst och fyllda spenar utförd i silikon, samt Meeting Balls (1997) och Stallion (1997), väggmonterade installationer med hästtestiklar gjutna i silikon respektive brons och en tjurfallos gjuten i ljusblå silikon.

Nina har förmågan att röra sig obehindrat mellan olika genrer: hon tillverkar föremål som hon sedan fotograferar, skapar fotografiska iscensättningar som påminner om teatertablåer, förenar video och performance-konst. Fotoserien Moderna Madonnor från 1998, som innefattar Bebådelsen, Uppståndelsen, Kröningen och Maria som Josef, för samman föremål ur den samtida medelklasskulturen (som dammsugaren i Bebådelsen) med en bildmässig pastisch

på den italienska renässansens sakrala konst. Här sammanförs religiösa ikoner med den kvinnliga livserfarenhetens värld på sätt som avslöjar bådaskonstruerade natur. I en fotoinstallation med namnet Religion: Ankaltare håller en ung flicka, med blicken sänkt i oskuldsfull fromhet, en stor anka mot sitt bröst samtidigt som en utdragbar låda i altarbordet ger ifrån sig anklåten. Här ger Ninas starka band till naturen och hennes vägran att föra vidare konventionella föreställningar upphov till ett verk som utstrålar både humor och klokhet.

I videofilmerna *Enfant Terrible* och *Mating Dance*/Hur gör djur utvidgar Nina sina utforskningar till såväl tids- som rumsdimensioner. I den förstnämnda återvänder hon till småbarnsstadiet för att blotta jagets konstruerade natur. *Mating Dance*, å andra sidan, återger en improviserad kommunikation genom dans mellan två nakna kroppar. Dansen framförs tillsammans med dansaren Patrick King och fokuserar på ett intensivt energiutbyte mellan två kroppar som rör sig i relation till och som svar på varandra. Allt medan dansarnas kroppar interagerar och skiljs åt dras åskådarna in i en abstrakt mänsklig skapelse grundad på minnet och rörelsesynergier, tillkommen utan koreografi eller ordväxling.

På senare tid har Nina återvänt till ämnet barn i ett socialt konstprojekt som har till ändamål att med hjälp av en interaktiv webbplats samla in pengar för modersmjölksersättning till barnhemmet Pingnan i Kina. Projektet bekräftar konstnärens långsiktiga strävan att använda konst som en metod för att avslöja, och slutligen påverka, den sociala verkligheten. Denna förmåga att röra sig obehindrat mellan konstens värld och det verkliga livet har länge varit kännetecknande för Nina, och för samman alla aspekter i hennes mångfacetterade produktion under en förenande vision.

Whitney Chadwick

Westport Point, Massachusetts

Professor of Art and Art History, San Francisco State University.

B.A. Middlebury College; M.A., Ph.D. The Pennsylvania State University

Whitney Chadwick works in the areas of surrealism, feminism and contemporary art. She is the author of the widely used text *Women, Art, and Society* (1990, 1995, 2002) and the first full-length study in English of women artists and the surrealist movement; *Women Artists and the Surrealist Movement* (1985).

Her books have been translated into many languages.

"Mother and child"

Selfportrait in the house of the painter Rosa Bonheur, Bordeaux/Grez Sur Loing, France 1994

About Rosa Bonheur

"Rosa Bonheur was the most famous woman artist of the nineteenth century and one of the greatest animal painters in history. She came to England in 1856 for a visit following the success of *The Horse Fair* (1855) at the previous year's Paris Salon. Born in Bordeaux in France 1822, she was an anomaly among women artist of her day. A critical and financial success by 1853, she was radical in her personal life, but artistically and politically conservative, a confirmed monarchist and a realist whose reputation was soon eclipsed by the more radical pictorial styles of French modernism. Bonheur's mother, who died when the child was eleven years old, taught her to read, draw, and play the piano. Her father, a minor artist, supervised her artistic training, convinced she would become a painter who would fulfil his radical Saint Simonian ideals about women.

Bonheur's critical reputation grew slowly but steadily throughout the 1840's. She received a gold medal for *Cows and Bulls of the Cantal* in 1848 but her greatest success before *The Horse Fair* came in 1849 when she sent *Plowing in the Nivernais* to the Salon. Bonheur's

Horse Fair became one of the best known and loved of all nineteenth-century paintings.

Here fame in Britain, however, also coincided with a period of impassioned public debate about animal rights and animal abuse around the issue of vivisection. The debate touched on the lives of women as well as animals and it is important for what it reveals about the way that control over the bodies of women and animals was articulated around identifications with nature and culture, sexuality and dominance. The same images, which expose the helplessness of animals, were used to reinforce the subordinate and powerless position of women in relation to the institutions of male power and privilege. During the nineteenth century, the new medical science of gynaecology removed much women's health care from midwives hands, placing women's bodies under the control of male doctors and submitting women to the horrors of early gynaecological practice. The publication of Anna Sewells' novel *Black Beauty* in 1877 provided one focus for equating the situation of women with that of animals. The novel with the painting was immensely popular (12000 copies the first year) partly because many Britons had come to realise that the animal rights issue was really a human rights issue. *Black Beauty* became part of the social consciousness of the age, but the identification of women with horses also entered the Victorian imagination in other ways." Her paintings , and the intense response they provoked in middle –class audiences, are inseparable from the complex system of signification through which femininity was produced and controlled. Horses (and women) were beautiful pets/animals; they also represented a challenge to male domination. Rosa Bonheur was a painter who refused to be restricted to "feminine" subjects.

From the book *Woman, Art and Society* by **Whitney Chadwick**

BOKSLUT

Feminismen är bullshit, män och kvinnor måste mötas. Det är livets mening, säger han. Jag skrattar och försöker uppehålla en objektiv syn på saken. Kärlek, fortsätter han är en bristvara. Det är därför det ser ut som det gör i världen Det blir krig och vart ska vi ta vägen då.

Till Hälsingland?

Men – den manliga myten då – är det inte därför män krigar? Är det inte ett slags mål ämnat för kvinnorna? Som skådebröd! Män bekräftar män, vi sitter ju här för att vi är nära vänner, säger han. Och hon instämmer. Så är det även bland män. Och han påpekar just det hon sagt förut tidigare på dagen till sin väninna. Att Stenbeck himself ju hade, enligt DN-skribenten ätstörningar men fick ändå ta plats i universum med sin kroppshydda – till skillnad från HON, som inte ansågs ha kontroll över sin kropp. Vi lever inte i en rättvis värld. Det vet väl alla. Rättvisa finns inte, uppstår inte, skapas inte. Det är en ständig kamp. Därmed är vi inne på äktenskapet. Kampen om tid och rum. Förstå mig eller gå din väg. Kompromisser, avtal, bereoenden, projiceringar, polariseringar kan slänga sig i väggen. Kraften i kärleken vinner ändå. Är det kemi, dofter, hjärna, stress eller närhet? – det kan forskarna ännu inte svara på. Möjligen en dust av dofter. Helt enkelt därför att forskningen om människans livsbetingelser varit eftersatt – i århundraden. Allt är politik – ekonomi, sociala omständigheter eller samhälls fel. Antingen tror vi på världens undergång som Bruno K. Öijer och står upp för det, med allt vad det innebär i smärta och kärlek. Eller också så tror vi på en bättre värld.

Lagom är alltid värst, inte bara när det gäller formatet. Det har heller aldrig varit min filosofi, om jag nu valt något omedvetet eller ej. Därför kunde jag inte heller förlika mig med förorten, varken som barn eller hustru. Slätstrukenheten och tomheten blev alltför påträngande. Hellre en trasig traktor på åkern än en perfekt villaträdgård utan blommor, tänkte jag när jag gick där med barnvagnen mellan centrum och verkligheten. Livets resa är en sak, konsten en annan har vi fått lära oss. Skillnaden mellan att vara privat och personlig.

Astrid Lindgrens dogmer om integritet. Feminismens oskrivna lagar för att överleva som markvällarnas våldtäkter. Jag minns hur rädslan spred sig i kroppen när jag om lördagskvällarna skulle ta mig, vidare de två kilometrarna, från bussen till hemmet. Jag balanserade genom höghusområdet och hur tomt det var på folk. Ett möte med någon kunde innebära slutet på livet. Och hur blottarna stod på parad längs stigen runt sjön på morgnarna när jag var på väg till gymnasiet. Alla de gånger jag hörde skriken genom de kvällsöppna fönstret från grönområdet Golfängarna, hur jag kvävde det inom mig själv och satte bullbiten i halsen. Det är inte undra på att man "blivit" feminist. För min mor var maten en fråga om överlevnad. För mig har det handlat om det mentala. Alla är vi barn av den tid vi vuxit upp i; tidsmarkören präglar våra gener och vårt historiska arv. Vad som är vad och till vilken grad har inte forskningen levererat

något svar på.

Jag har glömt mina kreditkort på bordet, men vad gör det? Mobilen talar om att batteriet är slut men vem bryr sig? Min iPod har slutat att fungera för att jag glömt att ladda den.

Hur ska jag klara tillvaron utan musik för mitt sinne! Thåströms depressiva stämma om likgiltighetens dilemma, Saferide's självuppfyllande profetia om dubbla identiteter, Björk's vokalliska tröst i uppfinningsrikedom. Lennons kärleksbetygelser om världens tillstånd och Edwalls nakna iakttagelser om åldrandets villkor. Kroppen har anlänt, med eller utan skepnad. Död eller levande. Vid sina sinnens fulla bruk. Eller utan. Och det är min sak att ta hand om den. Den största smärtan är att möta sig själv säger jag och vet att det jag säger varken är unikt eller beklagansvärt. Så länge jag är finns jag. Äger du min kropp eller är den en del av mig själv frågar jag henne, spegelbilden som möter mig. Hjärtat slår dubbelslag, Hjalmar Söderberg är där igen, hjärtats oro – är det ett uttryck för kärleken enligt ayurvedisk läkeedomslära eller en fysisk sjukdom? Ångest har väl var och varannan människa, säger du och jag tillägger att livet är en smärta i sig. Vetskapen om död och förruttnelse. Att livet pågår som om inget hänt. Som om jag aldrig funnits. Det handlar om avtryck. Vem vill inte göra avtryck, oavsett ögon eller ej.

Och konsten då! Vad fyller den för funktion? Vad är det här för bokslut säger du? Och jag skrattar och inser att du förstår men ibland uttrycker dig lite fumligt. Hur människan förenas i sin ångest över att livet ändå är så kort. Om vi inte kan köpa loss en nedfrysning förstås.

Människan ingår i kretsloppet, jord ska du åter varda. Kroppens förgängelse lyser igenom de vidaste av manchesterbrallor. Så - barnet är den överskridande faktorn som förbinder oss med framtiden och bekräftar vår närvaro.

Att ge sig på sexualitetens irrvägar kan rent av vara skadligt, även om många gärna skulle vilja veta. Mystiken, kemiska blandningar, explosioner, fanfarer, ömhet, värme, humor.

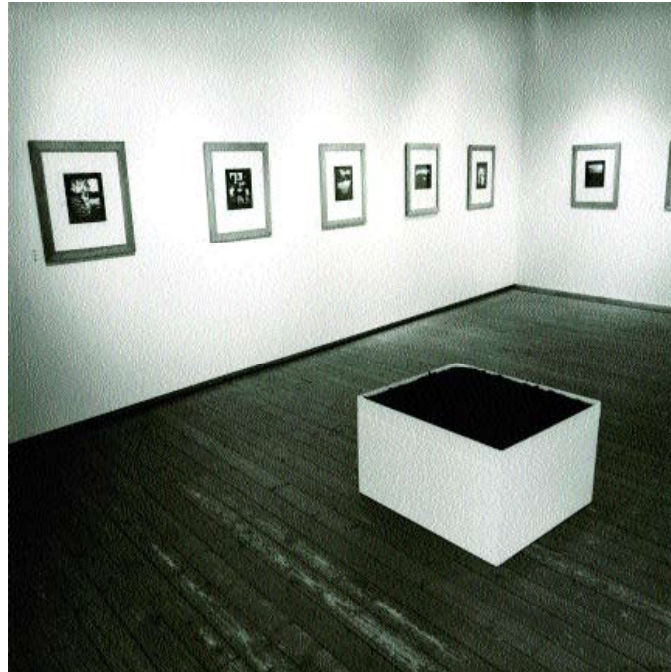
Listan kan göras lång men snöret kan gå av, eftersom vi aldrig vet hur långt det egentligen är eller kan bli. Kärleken låter sig aldrig ramas in, vidhållas eller kontrolleras. Sexualitetens sär-lingar syns däremot allt oftare, i takt med att kärlekslösheten växer (för att citera Edwall). Jag som alltid har varit en präktig flicka, har vid femtio års ålder förstått hur ofri jag varit i min egen instängda norm. Precis som alla andra, som i sin tur valt att stelna i sin. Normalt eller onormalt, människa eller djur, substitut, trauma, tröst. Som levande individ har vi alla en ryggsäck att bära, även om den inte innehåller ostmackor och choklad. Jag ville bli skådespelerska, men fick nöja mig med konstnärskapet. Men möjligheter fanns där, och viljan och oregerligheten. Som konstnär är allt tillåtet och att gå mellan ytterligheterna som gränslös idkare har varit mitt kall. Anpassning är lika med inre andnöd, som i Strindbergs Ett Drömspel. Rösterna måste få ges det utrymme som den kräver för att utmaningen – eller utmattningen kan få sitt inträde.

Tolkningsföreträdare får man däremot alltid vara vaksam inför. Den enda ledstjärnan ser jag genom mitt sovrumsfönster, som Joakim sjunger så kan jag plocka ner den åt dig. Även om Karlavagnen alltid varit min yppersta ställning och favorit.

Och konsten då? Existerar den? Går den att ta på? Eller är den enbart en kommunikationskaka, ett kärleksbevis, en besvärjelse, en katharsis. Någonting i livet som motverkar ständigt tristess. Likt så mycket annat i kompensationssvängen. Människan kompenserar sitt liv, sin uppväxt, sin tillvaro. För att slippa återse sig själv i nederlag.

Eller att få uppgå i ett allt. Eller i dig. Om det nu är biologism eller feminism eller samhälle eller humanism eller politik, struntar jag i.

Mitt liv kommer i alla fall inte att förändra eftervärlden eller uppfattningen om sakernas tillstånd. Men jag är jag och du är du. Han, hon, den, det. Tågen stannar aldrig för gott. Det enda som är konstant är rörelsen; framåt, bakåt, åt sidan. Andningen är en förutsättning. Om det nu är så att vi blir till först i mötet med den andre?

Humus (installation på Sundsvalls Museum 1994)

Studierna av konsthistoriens kvinnor blev en återspeglning i mig och resulterade i olika kvinnostudier. Sviten Humus blev ett återupprättande av dessa kvinnor. Från den heliga Birgitta till Sigrid Hjertén.

Humus är fotografiska verk födda i frågor kring kvinnliga myter. Frågor som uppstod i en korsbefruktningsstudie i konsthistoria och arbetet med ett bokprojekt om människans förhållande till naturen, växandet och trädgården. Fascinerad av Octavio Paz drama Rappaccinis dotter, vars medicinalträdgård rymmer både gift och livselixir började jag undersöka bilden av kvinnan. När blev den jordiska Maria den himmelska jungfrun?

Man föds inte till kvinna man blir det.

Simone de Beauvoir

Jungfruns död, 1994

Photography, color print 55 x 65 cm

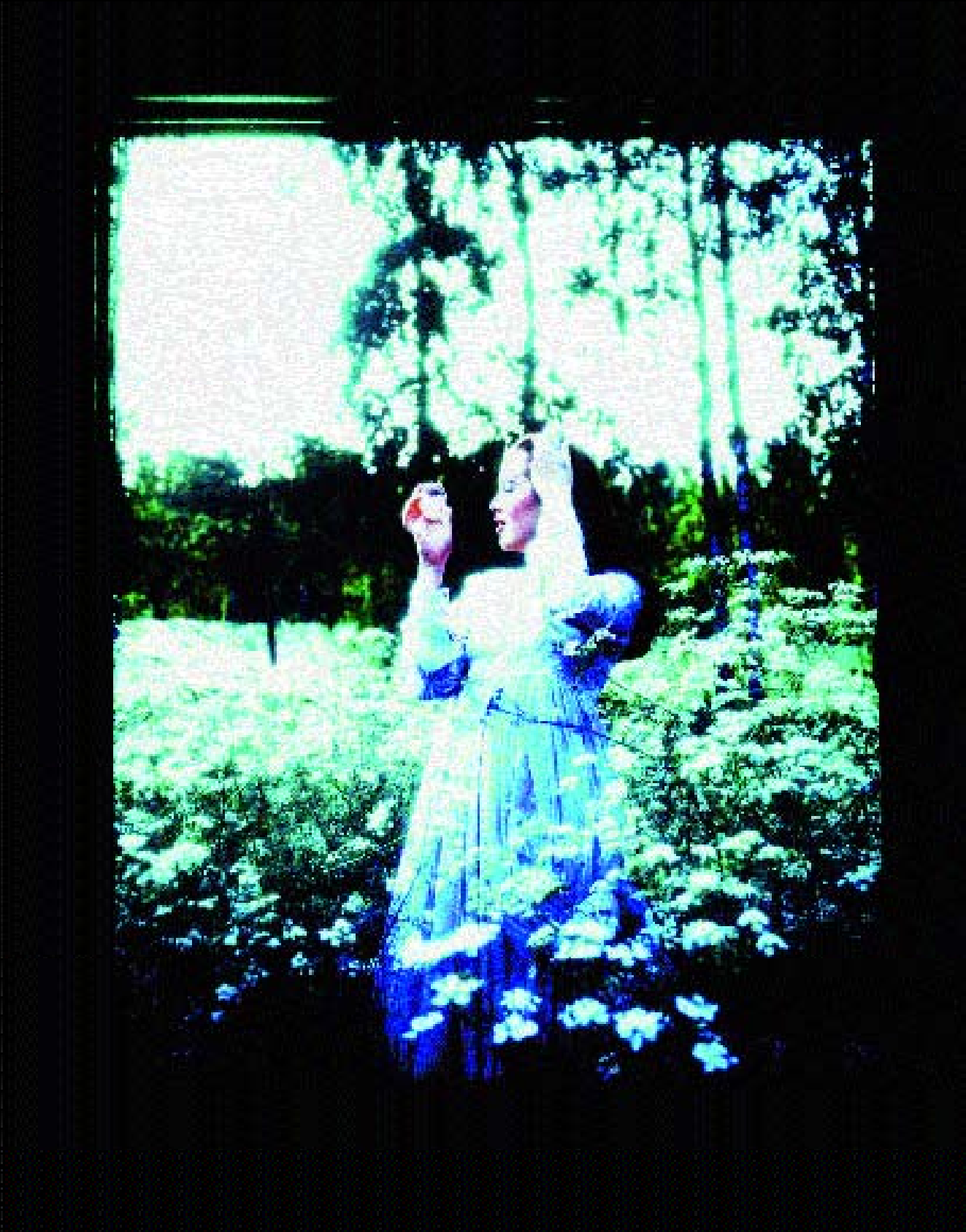
De subversiva stygnen, 1994
Photography, color print 55 x 65 cm

Uppståndelsen, 1994
Photography, color print 55 x 65 cm

Den skapta feminiteten, 1994
Photography, color print 55 x 65 cm. (Statens Konstråd)

Amman, 1994
Photography, color print 55 x 65 cm

Flykten från Mars, 1994
Photography, color print 65 x 55 cm

Bortom gränsen

Gränsen är den trygghet som gör att man lugnt kan hålla sig på sin kant. Den ger tillförsikt att kunna säga "ditt är ditt" och "mitt är mitt", det är den som gör män till Mannen och kvinnor till Kvinnan. Men bortom den gränsen finns det Andra, det okända, främlingen. Julia Kristeva menar att det som överskrider gränsen hotar ordningen och identiteten. Hon kallar det hotet abjekt. Abjektet är varken subjekt eller objekt utan en illbatting som motstår traditionella kategoriseringar.

Nina Ericsons konstnärliga arbeten har drag av abjekt - de överskrider ständigt gränser. Inte som ett överskridande för dess egen skull utan av inre nödvändighet - något annat vore inte möjligt. Fotografiet är måleriskt, måleri och fotografi förenas i collage, objekt bemålas, intellektualitet spiller över till känslorna, romantik och revoltlusta samsas. Av det förstår man att hon är mer intresserad av bilden, som givetvis inkluderar mer än det tvådimensionella uttrycket, än av fotografi i sig, även om arbetet med den tekniken och dess ljusmöjligheter fascinerar.

Man förstår också att växelbruk är hennes metod.

Identitet är kodord i 1980- och 90-talets konst. Mer än något annat ämne har identiteten fokuserats, debatterats och problematiserats. Man har ifrågasatt dess förment naturgivna karaktär och intresserat sig för hur den konstrueras - socialt, djuppsykologiskt, institutionellt osv. En framträdande plats i detta har könsaspekten haft och den är viktig också i Nina Ericsons produktion.

På feminismens ideologiska axel är Nina Ericson befriande obunden. Hon kan ibland synliggöra det osynliga i kvinnors liv, till exempel i serien Livmödrar I-V 1992-93, med tamponger, på 70-talistiskt manér.

Andra gånger är raffinemanget större och hon skärskådar hur betydelser av kvinnlighet skapas och återskapas i olika sammanhang. Den fotografiska sviten Humus från 1992 är det intressantaste exemplet på detta. De iscensatta bilderna visar vänt vackra kvinnor, klädda i gammaldags romantiska kläder, som befinner sig ute i naturen.

Kvinnan och Naturen har allt sedan Platon och Aristoteles kopplats ihop och betraktats som materia att manipulera och styra över. Men i Humus störs den förföriska föreningen. Myten om kvinnan får sig en knäck - det vackra är alltför vackert och det romantiska alltför romantiskt. Och det är just det som är meningen, för man anar oråd. Man påminns om att det är i en sådan tilltalande och förledande förpackning som det traditionellt "kvinnliga" för det mesta presenteras - all världens njutning tycks förborgad i just dessa retoriska grepp. Det förstärks av störningar i form av detaljer i bilden, t ex en diskborste och ett överdimensionerat kors och av titlar som Den skapta feminiteten och De subversiva stygnen. Men i det här upp-

roret ryms samtidigt en sorg över att mytens fasta mark blivit ett gungfly.

Tingens magiska prägel och deras förmåga att definiera sina ägare och användare tycks fascinera Nina Ericson. Ofta är det "kvinnovärldens" ting som figurerar. I en serie fotografier från 1990 aktualiserar baddräkten och olika mönster tanken på kvinnligheten som maskerad och kroppen som symbolisk inskriptionsyta för diverse mer eller mindre bekönade betydelser. Att det är just den fotografiska tekniken som används här är inte utan betydelse. Eftersom fotografi, främst i massmedias tjänst, har varit skrämmande framgångsrikt i konstruerandet av kvinno- och mansstereotyper har det förmodligen också en särskild möjlighet att dekonstruera dem.

Objektet Hår under armarna 1992 är en bemålad BH, med tagel som hår, som har inspirerats av Niki de Saint-Phalles färgglada och livsbejakande "nanor". Här kommer Nina Ericsons lekfulla sida till uttryck och den anas också i ett arbete av annan karaktär. Enligt principen att kvinnligt och manligt definieras i förhållande till varandra har hon där undersökt den konventionella manligheten. Den gäckas i och med att fotografier föreställande män i olika situationer har monterats på alldeles vanliga disktrasor i Disktrasorna från 1992.

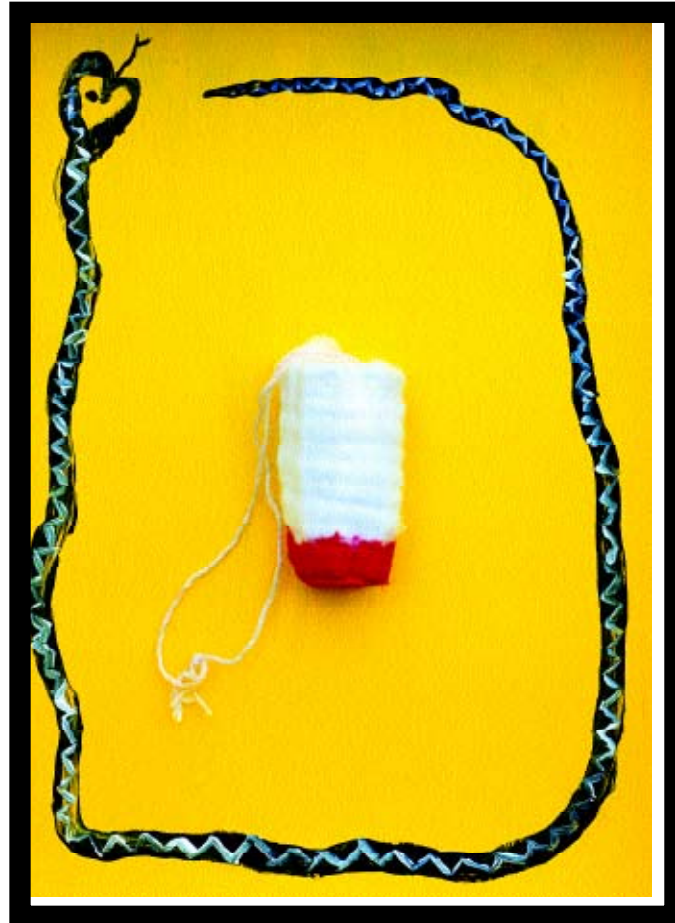
Nina Ericsons verk befinner sig i gränslandet mellan modernism och postmodernism, essentialism och antiessentialism. Här finns en vilja till autentiska uttryck, särskilt i det symbolladdade och utlevelsefyllda måleriet, och en användning av det iscensatta, både en fokusering på kvinnors kroppsliga erfarenheter och ett tvivel på en förment "naturlig" kvinnlighet. För den räddhågsne - som tyr sig till Sanningar - väcker förmodligen Nina Ericsons verk, i likhet med abjektet, obehag. Men att vägra att entydigt höra hemma i någon fålla är sympatiskt nog utmärkande för hennes konstnärskap.

Maria Lind

Intendent Modern Museum, Stockholm 1994/
Director IASPIS (International Artists Studio Program in Sweden)

"I experience a gagging sensation...spasms in the stomach, the belly, and all the organs shrivel up the body, provoke tears and bile, increase heartbeat, cause forehead and hands to perspire. Along with sight-clouding dizziness, nausea makes me balk at that milk cream, separates me from the mother and father who proffer it"

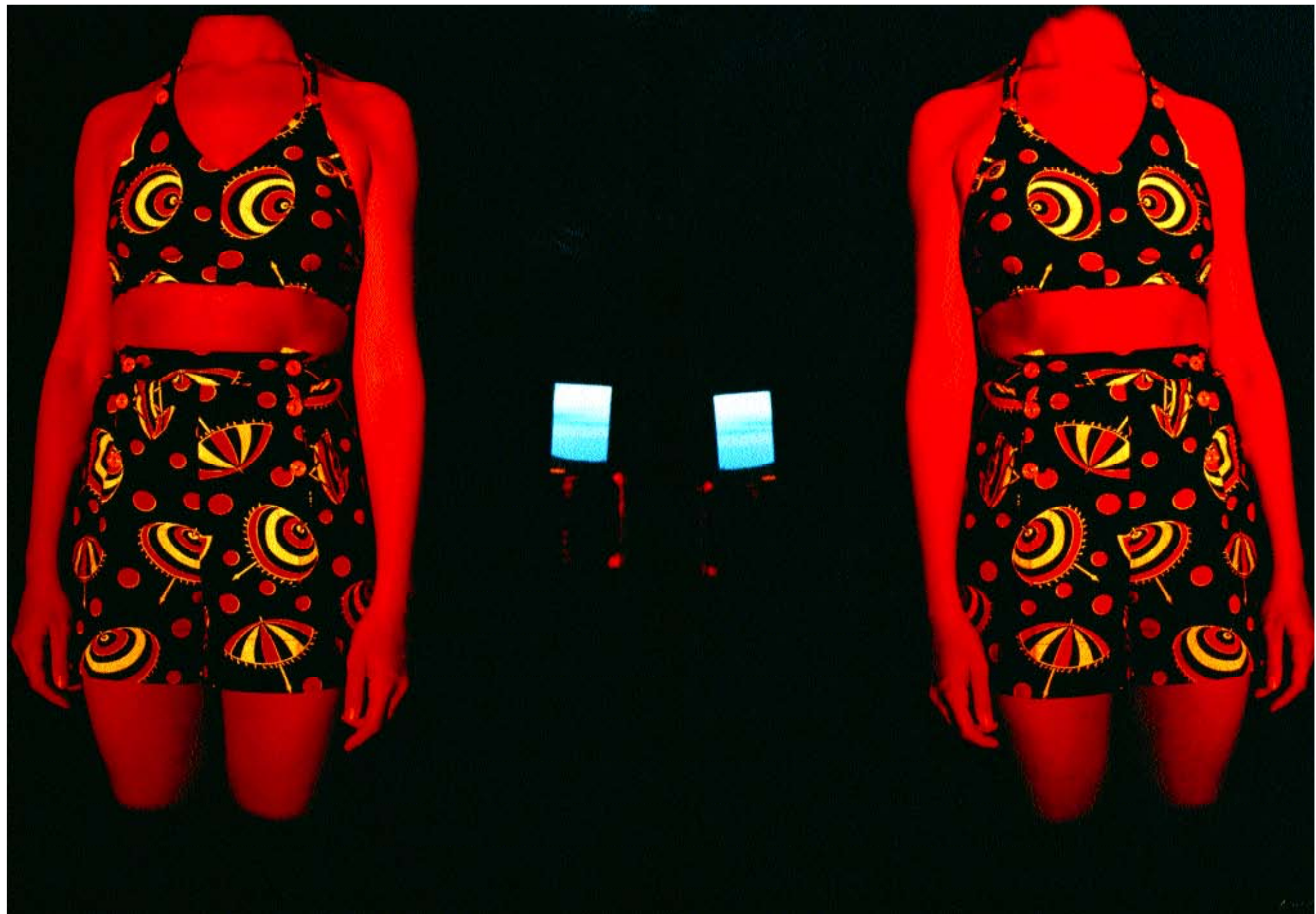
Julia Kristeva
Filosof, psykoanalytiker, feminist
Professor lingvistik, Paris University

Matrix 1(V) 1994
Acrylic, cellulose 21x 26 cm

Hair under the arms, 1994.
Acrylic, horshair, nylon, 52 x 40 cm.

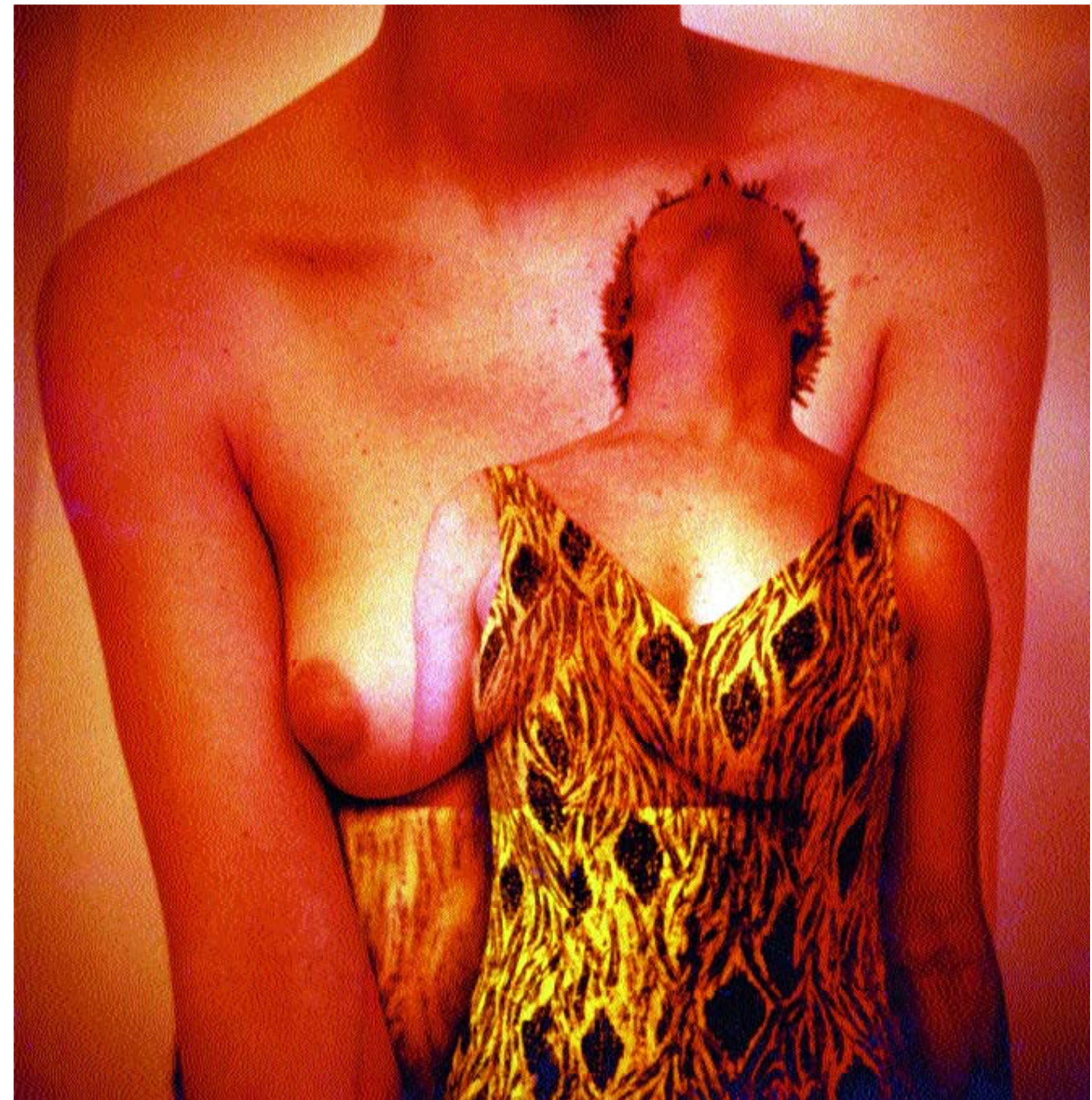

Baddräktssviten
Representation 1, 1994

Photography, cibachrome, 79 x 80 cm. Ägare: Sundsvalls Museum

Baddräktssviten
Representation II, Tvetydigt 1991
Photography, cibachrome, 130 x 65 cm

Baddräktssviten
Representation III, Tvetydigt 1991
Photography, cibahrome, 150 x 150 cm

Tvetydigt

Är det någon skillnad mellan om en man säger "jag" eller om en kvinna säger "jag"?

Frågan är mer intrikat än det först kan verka. Kring jagets bräckliga identitet snurrar samtidens konstnärliga diskussion. Det västerländska samhället är asymmetriskt till sin struktur, hävdade Simone de Beauvoir i *Det andra könet* 1949. Det är fallocentriskt, vilket innebär att det är uppbyggt runt ett centrum falls. Fallos är det enda, det absoluta, det enastående, toppen, höjdpunkten. I detta samhälle bär Mannen fallos som en symbol för och som en bekräftelse på sin identitet. Kvinnan finns inte, annat än som en projektionsskärm för dt som inte är fallos.

Den franske psykoanalytikern Jacques Lacan fortsatte att undersöka vad detta "dt andra" kunde innebära. Han säger att det inte finns någon naturgiven sexuell relation, lika litet som det finns ett naturgivet "jag". Då vi träder in i kulturen, genom Oidipuskonflikten, tilldelas vi en identitet, och denna identitet bestäms genom könstillhörighet. I den symboliska ordningen tilldelas "jag" skilda positioner beroende på om den som uttalar detta "jag" är en man eller en kvinna.

Att vara ett subjekt innebär att underkasta sig denna symboliska ordning, att inträda i språket (subjekt betyder undersåte). I det assymetriskt konstruerade, fallocentriska samhället är språket Faderns lag. Såväl man som kvinna underkastas Faderns lag, den lag som upprätthålls av det manliga, av fallos. Subjekten är bräckliga, då de är konstruktioner. Men skulle "jag" kunna innebära underkastelse under och uppror mot ordningen? Vad är ett kvinnligt subjekt?

Finns det?

Vad innebär det för en kvinna att vägra vara en projektionsskärm, att vara ett objekt för manlig eller fallos saknad? Vad innebär det för en man att inta objektets position? Om manligt och kvinnligt är kulturella tecken, vad händer med det erotiska spelet då dessa tecken ändras, det spel som också är det kulturella spelet?

Om det konstnärliga uttrycket är en sublimering eller en omvandling genom Eros gäller de konstärliga strategierna nu ett tomt centrum.

Vi är inne i en synnerligen tvetydig historia, en historia som också är blickens.

Inför blicken objektifieras verkligheten, den andra blir ett ting, en bild.

Kameran, det mekaniska ögat, har sitt objektiv och Roland Barthes talar om hur han då han blir fotograferad upplever "den lilla döden", hur han blir till ett objekt och intar objektets position. Han blir en skärm för projiceringar: hur ser jag ut? Gör jag mig bra så här? Han identifierar sig med blicken och ser sig själv som denna blick förmodas se honom. Han är observerad, han befinner sig i den kvinnliga positionen, den position som kulturen också tilldelar naturen. Således försöker han se naturlig ut.

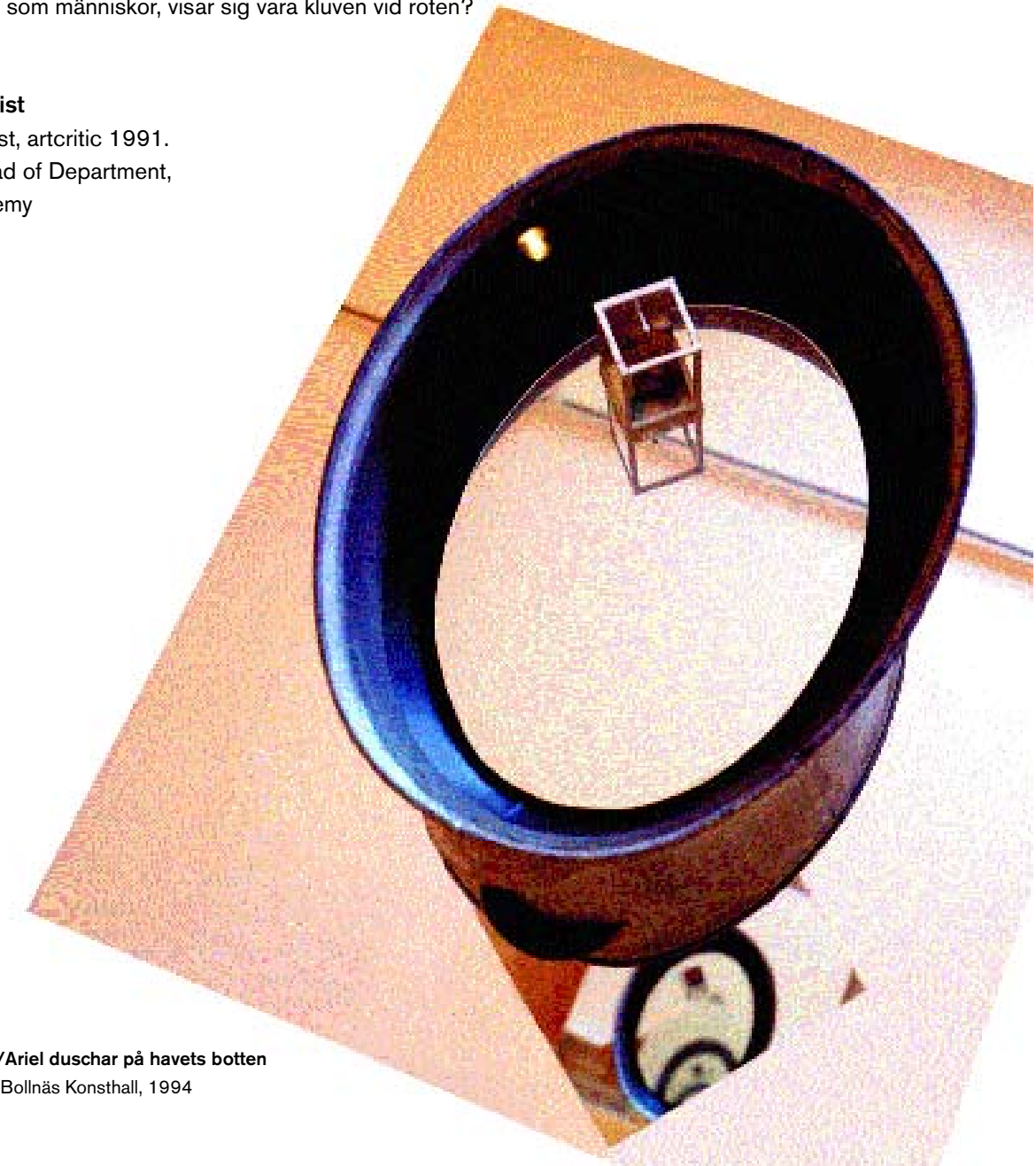
Kan nu kameran användas som något neutralt, något som står utanför historien om blicken? Eller kan det finnas ett neutralt språk? Om språk och blick inte längre uppfattas som verktyg för Faderns Lag kan de heller inte döma vad som är sant och icke sant, vad som är verklighet, vad som är objektivt korrekt. Det innebär att 1900-talets motsättning mellan fotografi och måleri är överspelad – eller delar de en péreversion, ett vändande mot fadern, i den förvända blicken?

Tvetydigt visar en Ordning i gungning. Den bild av verkligheten som givits oss av språket, av bilden, genom den kulturella koden glider, förskjuts....försvinner? Inte bara konstbegreppet, inte bara "manligt" och "kvinnligt": hela vår identitet som skapande och därmed kommunicerande varelser, som människor, visar sig vara kluven vid roten?

jag jag

Gertrud Sandqvist

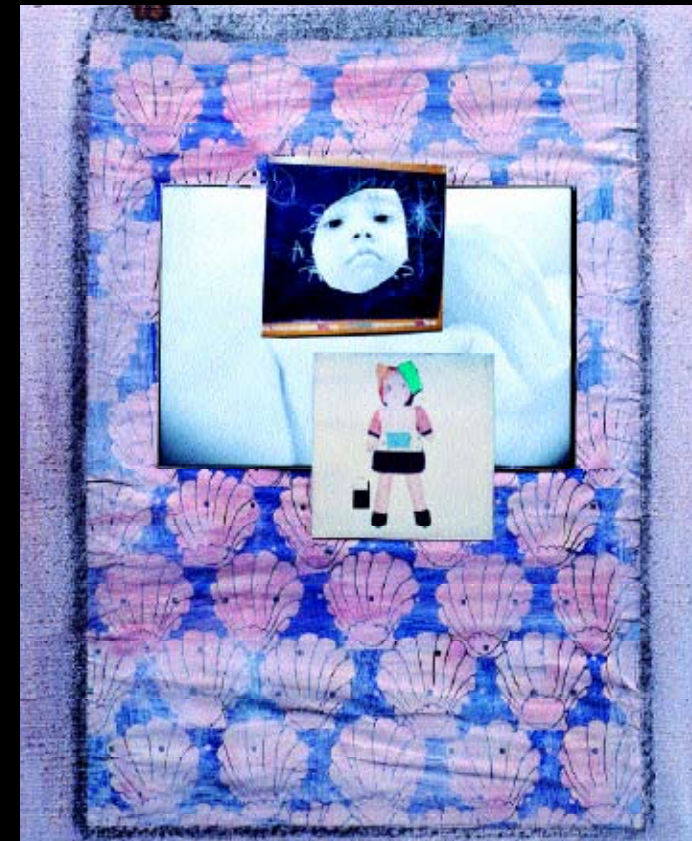
Gertrud Sandqvist, artcritic 1991.
Principal and head of Department,
Malmö Art Academy

The cosmic mother/Ariel duschar på havets botten
Installation, Bollnäs Konsthall, 1994

Collage I, 1991
Mixed media/photography cibachrome, 60 x 70 cm

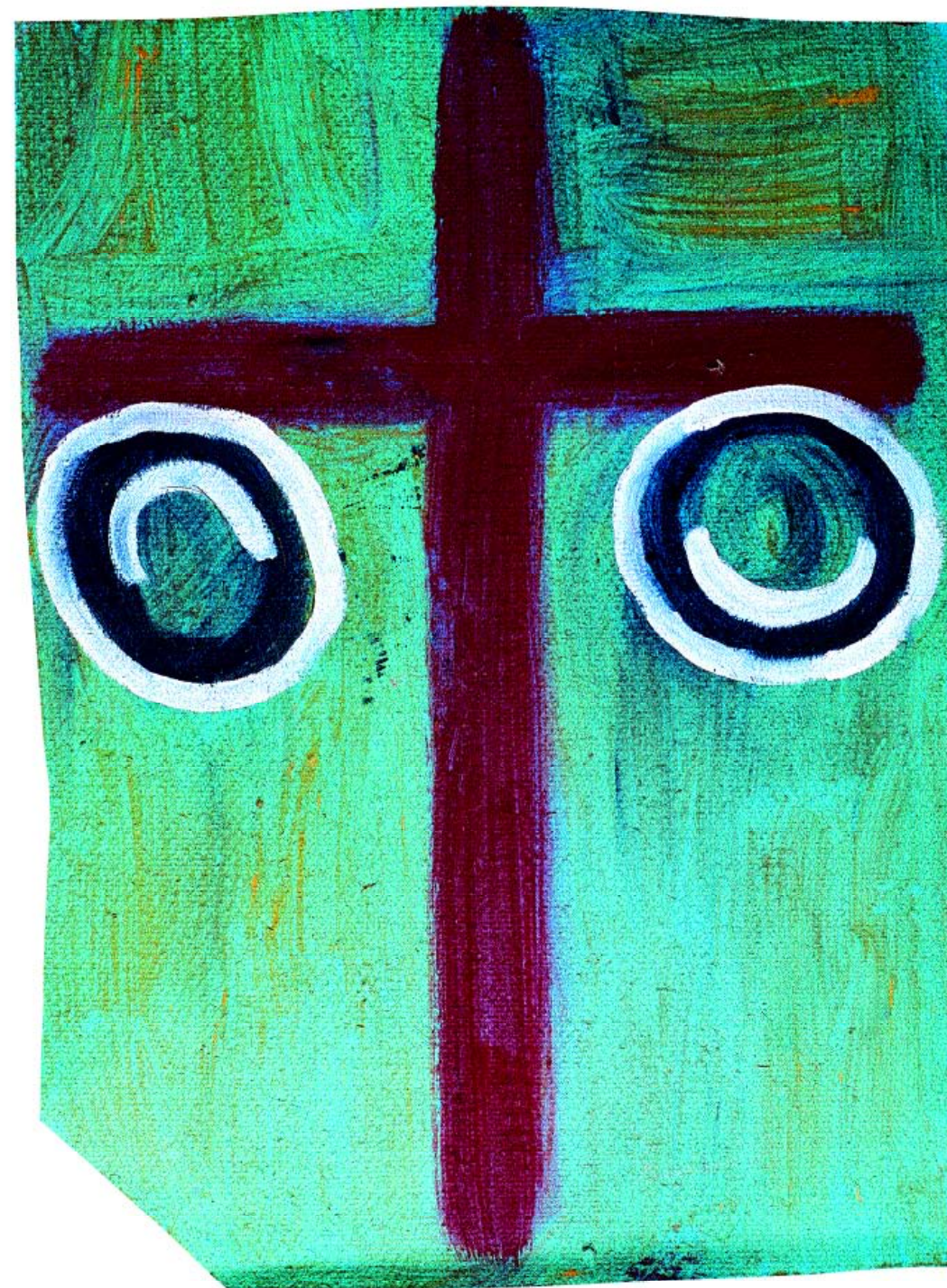
Collage II, 1991
Mixed media/photography cibachrome, 60 x 70 cm

PAINTINGS ON LINOLEUM /Hommage á Anders Thornberg

"Människa, relationer, rum". Utgångspunkt fotografi, skulptur, måleri och blandteknik.

En rörelse, en förvrängning, en färgavvikelse eller ett mönster som med ett möte med ljuset, kroppen och samtidigt förmedlar något annat. Ljuset överträffar vårt seende och i stället för att använda fotografiet som förlaga användes måleriet som skissunderlag. Därefter experimenterar jag fram färger, skärpa osv. Tekniken tillför på så vis hantverket något oförklarligt, när den registrerar något som är omöjligt att upptäcka med det mänskliga ögat.

Färgerna är primära, de talar direkt till hjärtat. Det suddiga synfältet är mer intressant eftersom det inte säger allt. På samma sätt känner jag inför motivvalet där delar inte visar det fullständiga."

Midsommar 1987-90

Oil on linoleum/photography, 50 x 60. Ägare: Birgitta Craaford Collection

Arizona, 1987-90
The Factory, 1987-90
Oil on linoleum, 40 x 50 cm

The black womb, 1987-90
Kitscheninterior, 1987-90
Oil on linoleum, 40 x 50 cm

Moon in yellow, 1994
Oil on canvas,

Painting no 066
Acryl on canvas,.....

Untitled
Mixed media, 55 x 64 cm

Min skattkammare 950326-950517/

Museum Anna Nordlander/MAN

Genom Nina Ericsons konstnärskap går som en röd tråd lustan att tränga bortom tingens materiella form och funktion, att transformera vardagens föremål, transmutera till icke-synlig materia och till en immateriell dimension. Hon gestaltar komplexiteten i den verklighet som är den nutida människans, vardagens upprepade händelser, ritualerna som likt ränningar i en väv markerar livscyklar, inre aningar om myter som slumrar latent och pockar på att väckas till liv och formuleras.

Tiden synliggörs i hennes verk. Det repetitiva, den återkommande formen, erinrar om minuterternas tickande gång - till synes likartade, men med en lätt förskjutning. Tingens på-taglig-het formar ett närvarande nu, deras organiska ursprung men också deras emotionella och mentala laddning rymmer det förflutna och framtiden.

Drottningen sade; "Ack, om jag hade en dotter - vit som snö, röd som blod, svart som ebenholz..."

I utställningen "Min Skattkammare" är färgerna svart, vitt och rött dess ursprung. Den svarta färgen är dödens färg men också livets. I mullen gror fröet. Svart slukar alla färger men ger dem i gengäld konturer och lyskraft. Döden ger livet dess kontur. Svart är nattens färg, det skyddande mörkret, vilans och drömmarnas färg. Svart är materiens symboliska färg, den svarta solens färg, moderns färg.

Vitt är det icke-materiella livets symboliska färg. Vitt balanserar svart, genomtränger svart. Vitt är ljus. Vitt innehåller latent alla färger. Den vita svepningen är det fortsatta livets färg. Vit som snö, oskuld, renhet. Vit som döden. I kistan av glas vilar Snövit. Snövit... Törnrosa... den grå Askungen. Prinsessorna väntar ännu på sina drottningfärger. Solens stråle genom kistans glas förlöser färgerna. Prinsens kyss på den röda munnen andas in liv. De små från underjorden, dvärgarna, mössen, lär prinsessan tålamod och kärleksfullhet. De goda feerna vakar, svänger sina trollspön. Den onda fens och de elaka styvmödrarnas makt upplöses.

Balen, klänningen, skorna, rosorna, hjärtat.

Prinsen. Kyssen. Bröllopet. Konungen.

Triptyk "Den förlovade/förlorade flickan in i kungariket. "Flickan leker sin framtid, blir sin framtid. Kroppen formar klänningen, brudklänningen formar kroppen. Livet ler tillbaka.

Fontänen. Klänningens monumentala form och guldöverdrag för tanken till en gudomlighet, en drottning, dess tyll till den unga flickan - prinsessan. Krinolinen står som en fontän med dess rinnande vattenstrålar runt kroppen. Den är också en bur, som stänger inne men också skyddar kroppen, håller prinsen på avstånd. Klänningen hör ihop med övergångsritualer

- dopet, konfirmationen, examen, debuten, bröllopet. Den hör ihop med fest - balen, galan.

Den är tecknet för kvinna.

Skon. När prinsen trär Askungens förlorade sko på hennes fot fullbordas deras förening.

Skor brukar bindas bakom brudparens bil. En sko slängdes över den blivande konungen – och gudinnans vishet ingår förening med konungens handlingskraft.

Kronan. Konungen/Drottningen är närvarande.

Heart desire. Hjärtats slag inbjuder till livets dans. Hjärtat är brudkammaren, bröllopsgemaket. Från hjärta till hjärta. Ett hjärta av sten. Ett hjärta som blöder. Slita hjärtat ur kroppen. Brustet hjärta. Kasta bort sitt hjärta. Behålla sitt hjärta. Hjärtans kär. Hjärtblad. Ur universums modershjärta föds sju själar, som via blodet formas i hennes livmoder.

The blue baby I–VII. De små barnen under glaskupor. Vaxdockor med vaxblek skrovlig hy. Tål varken kyssar eller hårdhänt behandling, kan mjukna och deformeras.

Slår deras hjärtan, andas de? Överlever de? Världens alla barn.

Spegeln är sanningens tecken, reflexionens tecken, själens tecken. Är spegelglaset klart?

Ser vi vad sant är?

Barbro Werkmäster 1995,

Författare och Hedersdoktor, Uppsala Universitet Konstvetenskapliga Institutionen

Triptyk 1995

Photography, cibahrome, 30 x 100 cm. Ägare: Museum Anna Nordlander/MAN, Skellefteå

The Paradise, 1995
Sgraffito, 34 x 37 cm
Untitled, 1995
Sgraffito, 27 x 25 cm

Baptisme Dress, 1995
Oil on linoleum, 43 x 54 cm
Babar Café 1995
Sgraffito, 36 x 34 cm

Baby Bronze 1995
Bronze, 12 cm
Baby Blue I-VII, 12 cm

Hjalmar Söderberg: HJÄRTATS ORO
"En tung sensualist utan något överflöd på
röda blodkroppar"

Nightmare in bathroom, 1995
Muralpainting, 36 x 33 cm
Selfportrait mother and child, 1995
Muralpainting, 36 x 34 cm
Monk, 1995
Muralpainting, 37 x 37 cm

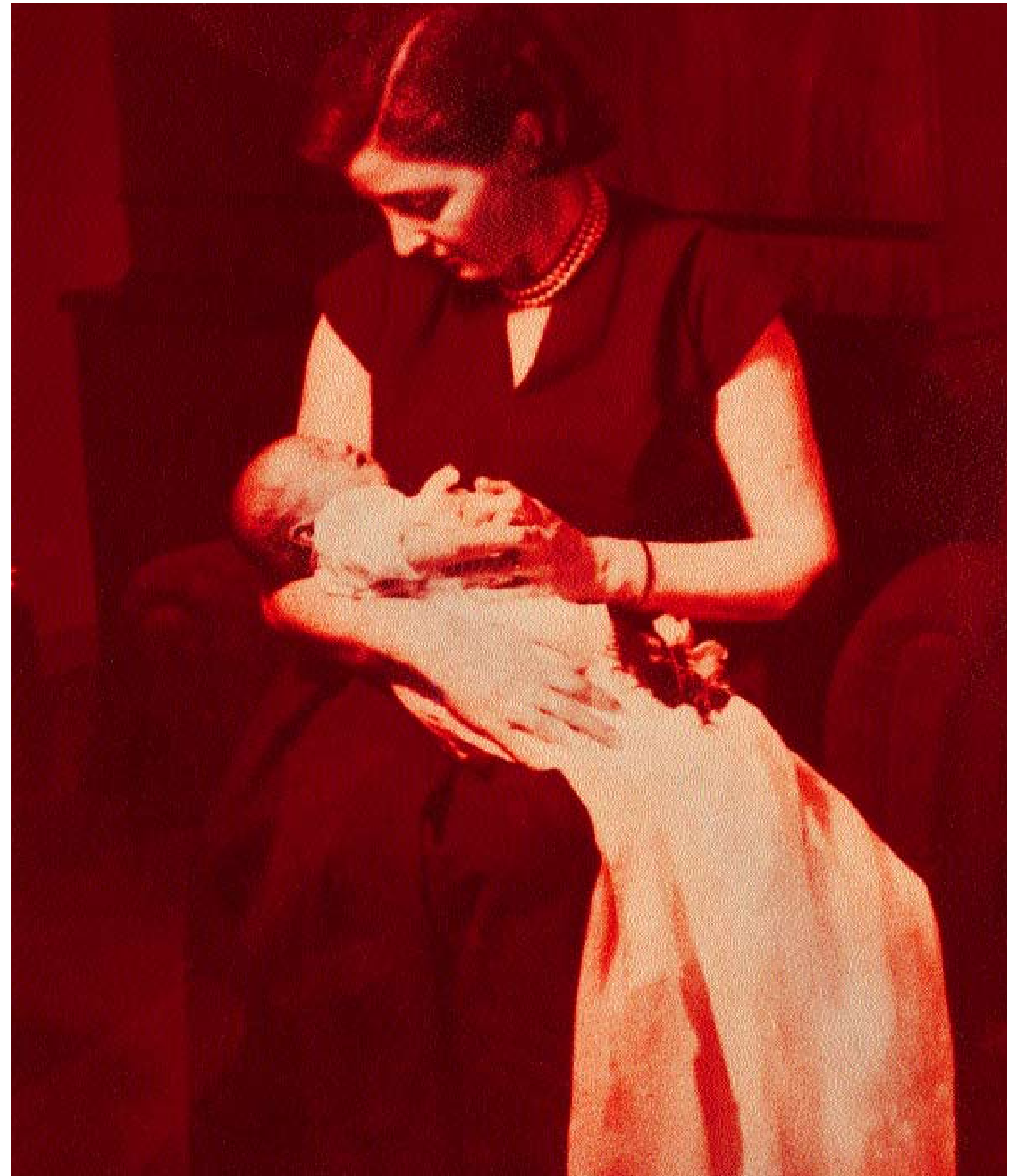

"Gosedjur, snuttefiltar och andra övergångsobjekt (istället för kroppskontakt) är symboler för behov av tröst i en för människan artfrämmande miljö. Den tidigt grundlagda vanan att söka substitut för medfödda behov kan vara en orsak till att många vuxna söker tröst i mat, rökning och alkohol. Stryper man tillförseln av alla kemiska medel som manipuleras vårt känsloliv skulle den västerländska kulturen börja knaka i fogarna."

Tomas Ljungberg, forskare i etologi

The Substitute
Installation at University College of Arts, Crafts and Design, 1995. 27 x 27 x 27 cm
The gaze
Photography color print, 45 x 53 cm

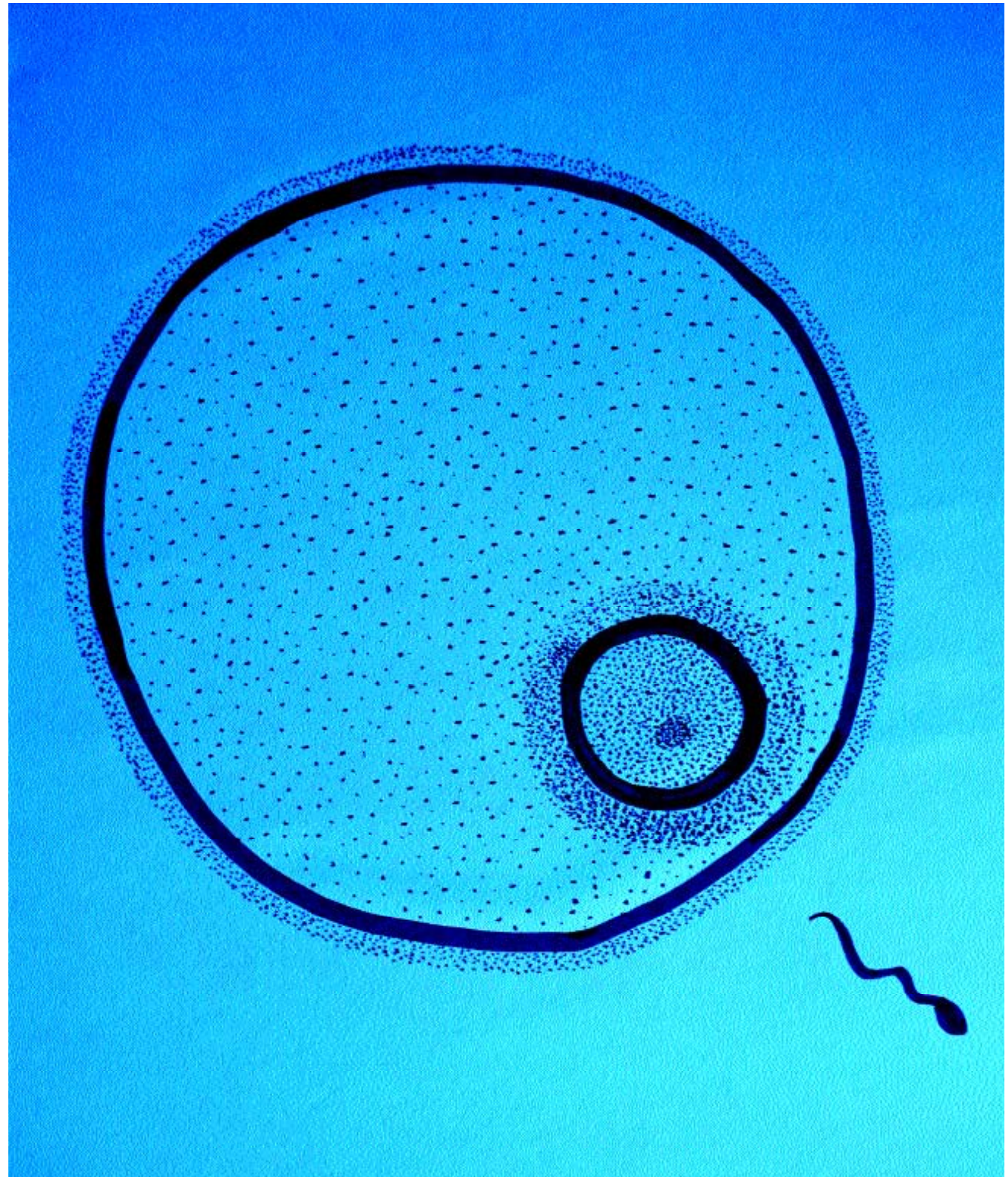

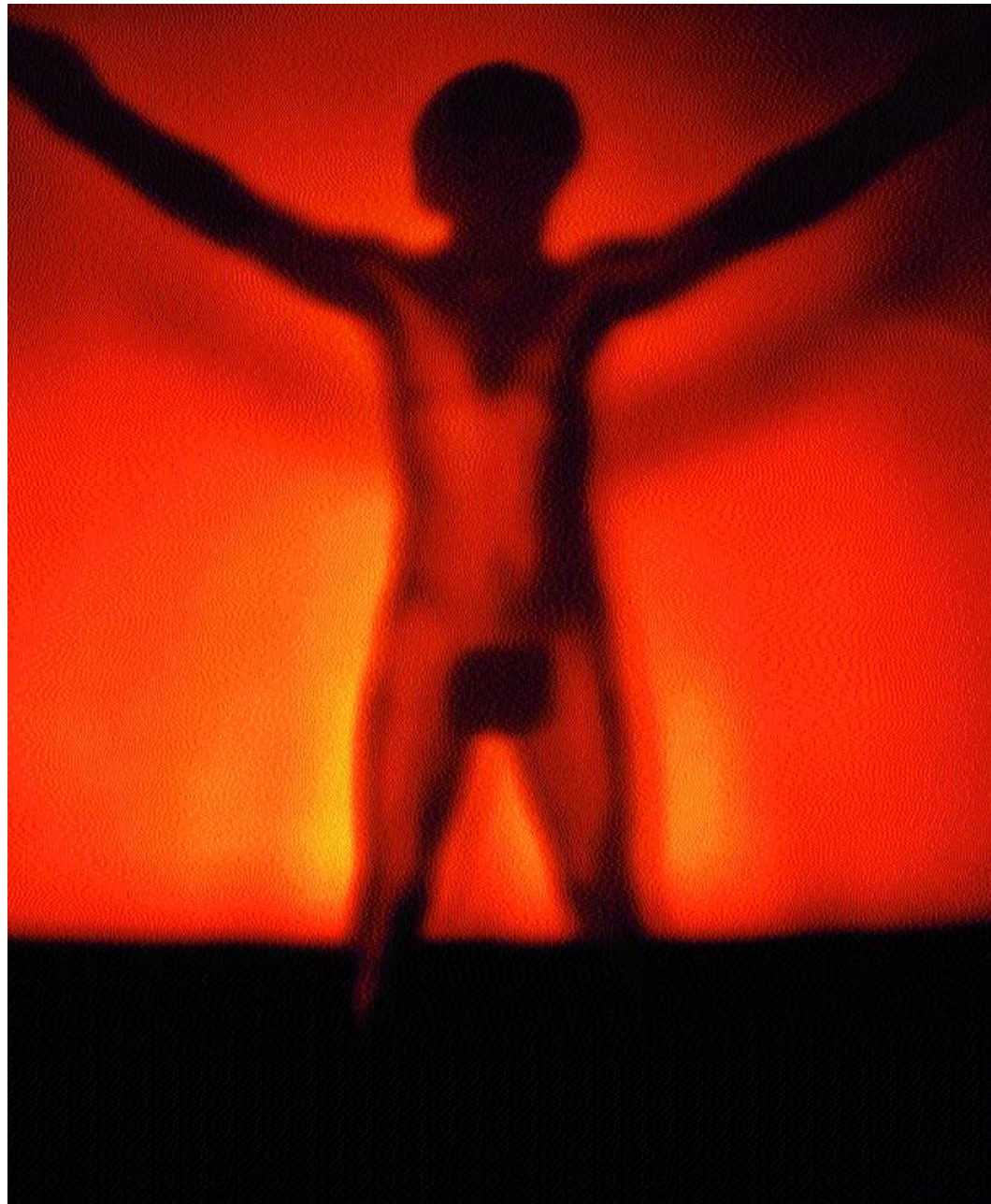
Teckningar i Tusch

Under en period roade jag mig med att tuschteckna spermier. Det började med en bok om barnkunskap från mitten av 1900 talet. Könroller intresserade mig. Lusten blev drivkraften i kombination med tidens gång. Jan Myrdal som liten skapade ett begrepp och förklarade samhälle och politik.

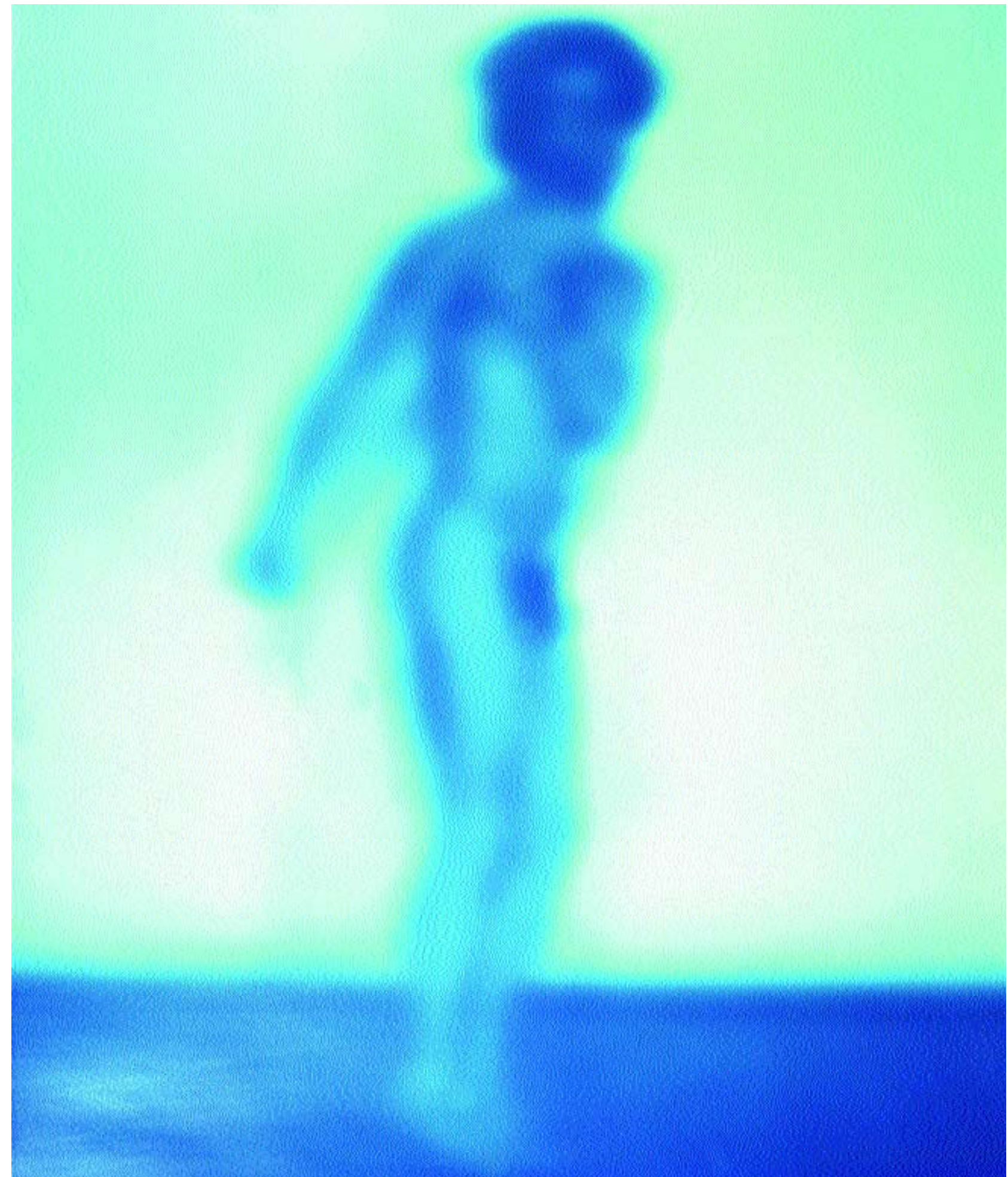
Dad is also skillfull/Pappa kan också, 1997
 Tusch Drawing/photography, 30 x 40 cm
Child Studies 1954/Barnkunskap, 1997
 Tusch Drawing/photography, 30 x 40 cm

Leonardo jump, 1996-97
Photography color print, 30 x 40 cm
Leonardo fire, 1996-97
Photography color print, 30 x 40 cm

NON SENS I – XI

Geologisk Erektion

1995 föddes två fotografiska verk. Den manliga fallosen som experiment, utifrån analyser och olika texter, men även utifrån mytologiska skildringar om hur fallosen har använts och vad den betytt. Inte minst i Afrika och Indien om livets uppkomst. Jag intresserade mig för den makt-symbol fallosen blivit och fascinerades av hur historierna fortsätter. Från gudarnas beskrivningar genom Hollywood och fram till idag. Jag titulerade dem Non Sens. Ett möte mellan det franska ordets betydelse "utan känsel" och svenskans nonsens.

Barbiekläder i kombination med spermier bildade verken Barbie & Ken. Klänningen som den gudomliga. Jag lekte med saxen och klippte svansen av spermierna. Dolda solfläckar av mörker uppstod.

En abstrakt tolkning av olika metafysiska manliga gestalter.

Ett experiment mellan färg och teknik, men också ett undersökande av källan till vår energi.

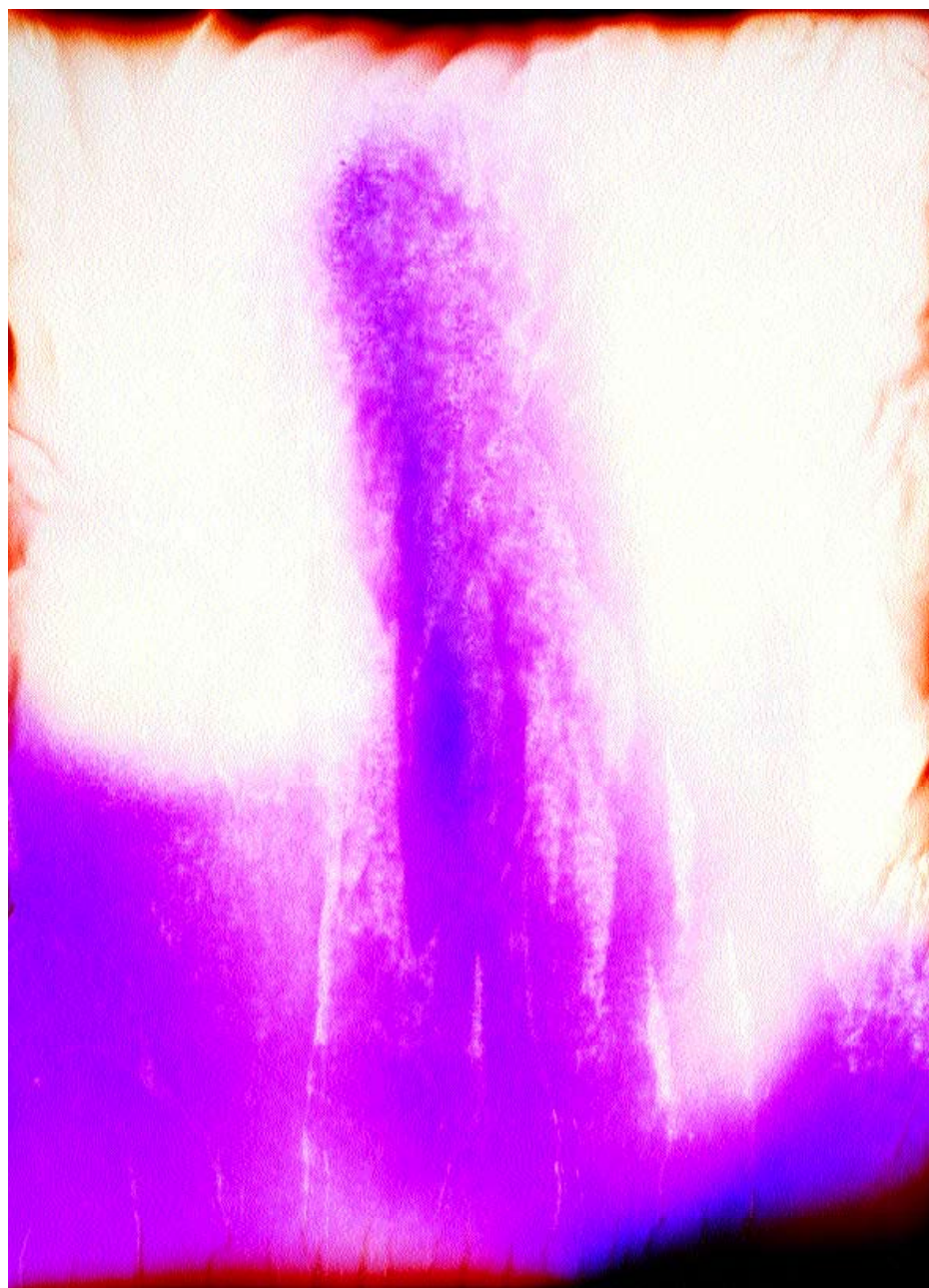
Bilden av våra inre omedvetna fantasier är starkare än den yttre verkligheten.

Mytologins krafter spelar stor roll. Våra handlingar styrs i högre grad av de inre fantasier som vi bär med oss och som är individuella för alla människor. Därför går det inte att ge en enda, klar bild. Det är et fysiskt förhållningssätt mer än ett teoretiskt tänkande eller feministiskt ställningstagande.

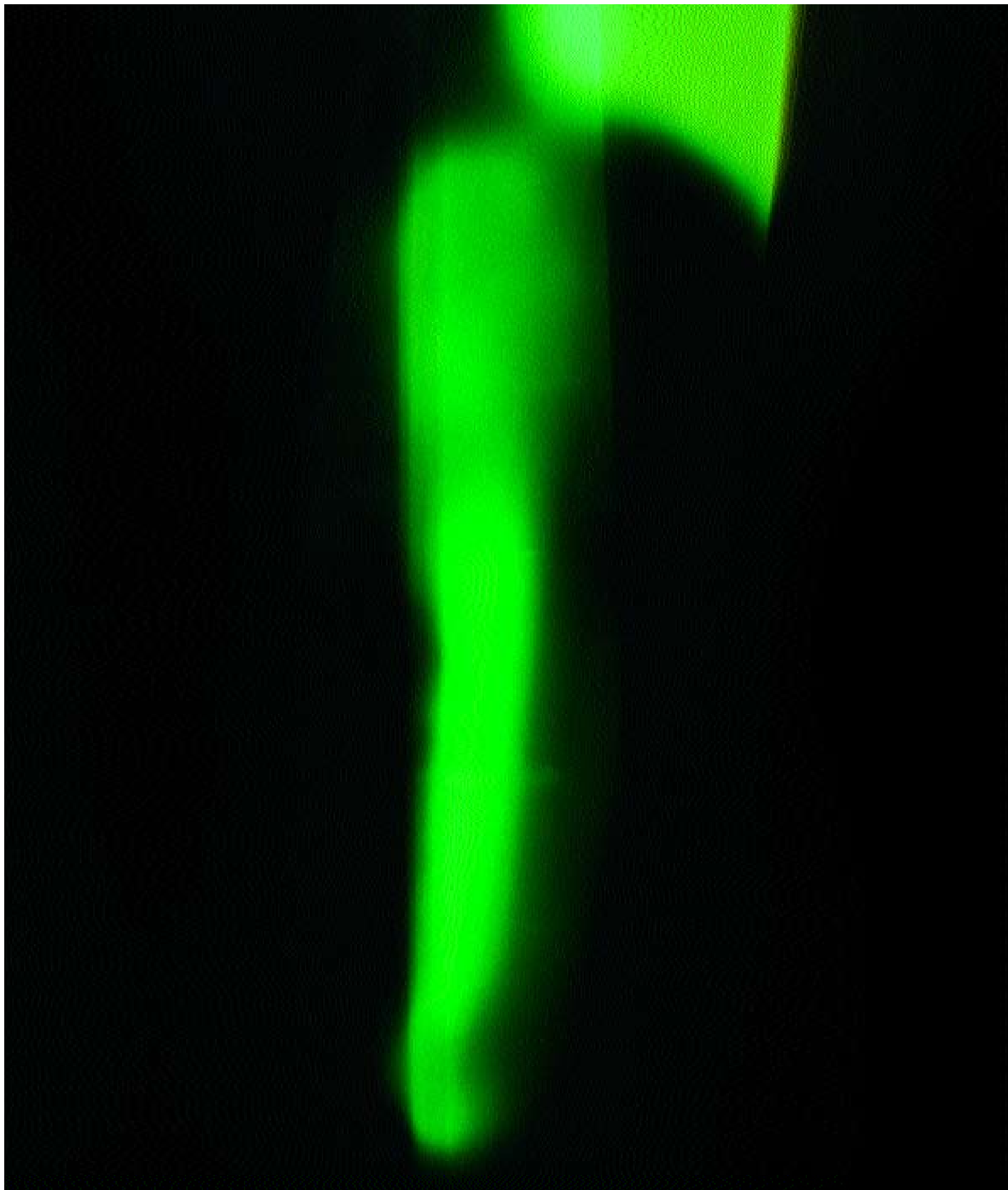
Hormonerna styr våra liv mer än vi vill medge. En av Lacans teorier säger att vi inom oss har flera identiteter som gör att vi hela tiden omformas och går in och ut i olika roller. Non Sens är olika bilder av den psykiska beröringen. Ett mystiskt landskap jag inte kan kontrollera. Svaret på tanke och teknik får vi inte förrän vi vet vad som består och vad som förintas.

Enligt den nigerianska Yoruba-legenden, när gud skapade de första människorna i lera, hamnade en extra lerbit av misstag på en av figurerna. Hollywoodmyten däremot berättar om hur Errol Flynn, ägare till en av de största brukade spela "You are my sunshine" på pianot med den. Den hinduiska guden Shiva älskade i tusen år utan att få utlösning. Sen störde något hans koncentration...varpå elden som råkade vara där förvandlades till en vit duva, svalde Shivas sperma och födde Skanda. När folk inte respekterade hans gudomliga driver han dem till vanvett.

Non Sens II, 1995
 Photography color print, 52 x 41 cm
Non Sens III, 1995
 Photography color print 52 x 41 cm

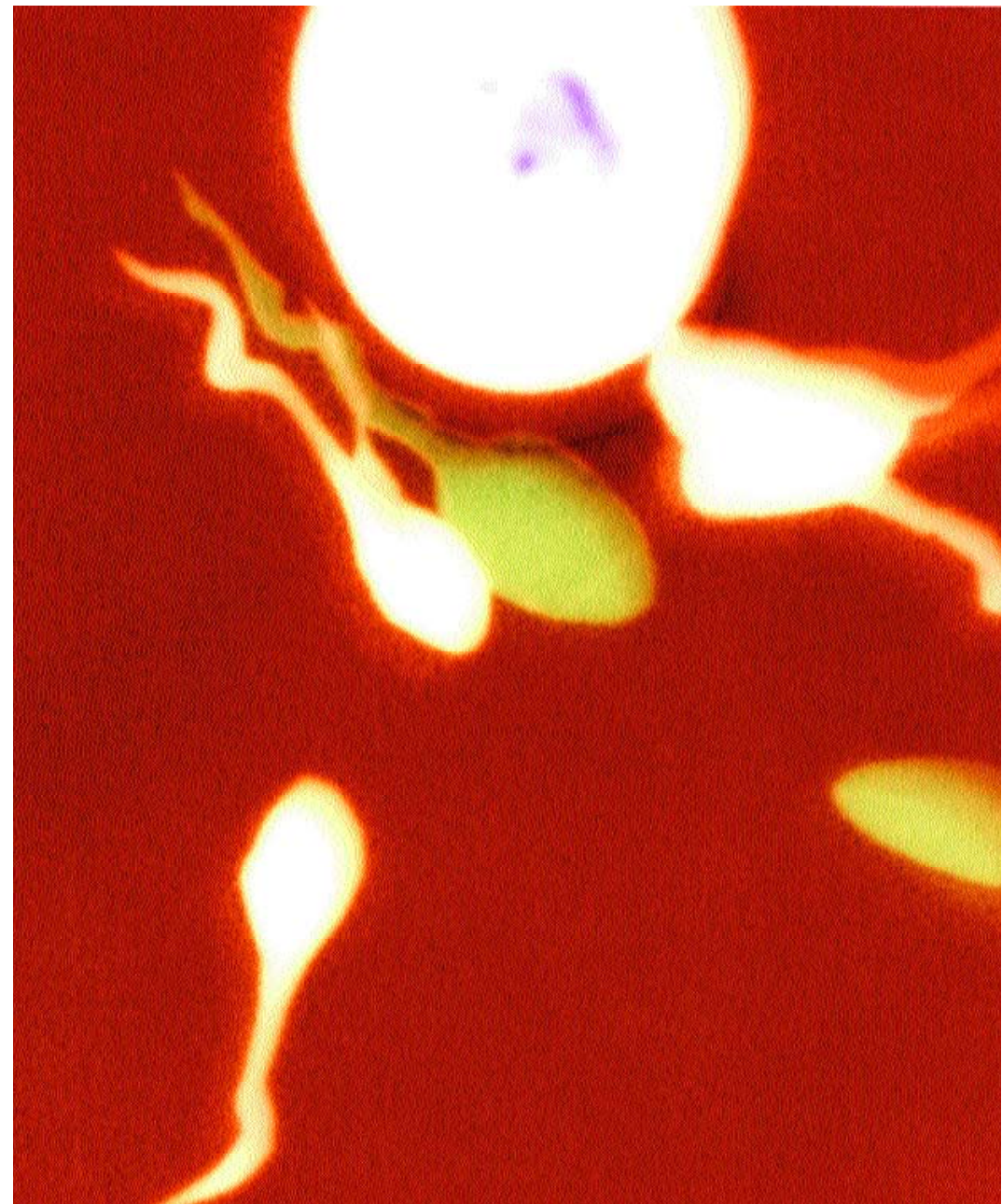
Föreställningen om det kvinnliga som en mask som döljer en icke-identitet antydde av Nietzsche, som 1886 skrev att "kvinnan inte skulle ha sin fallenhet för grannlåt om hon inte hade instinkt för andrahandsrollen. På senare tid har Lacan, i Joan Riviéres efterföljd, utsträckt föreställningen om maskering som kompensation och förtäckning: "För att bli fallos, dvs. signifikanten av den Andres begär, tillbakavisar kvinnan en väsentlig del av sin kvinnlighet, alla dess attribut, genom maskering."

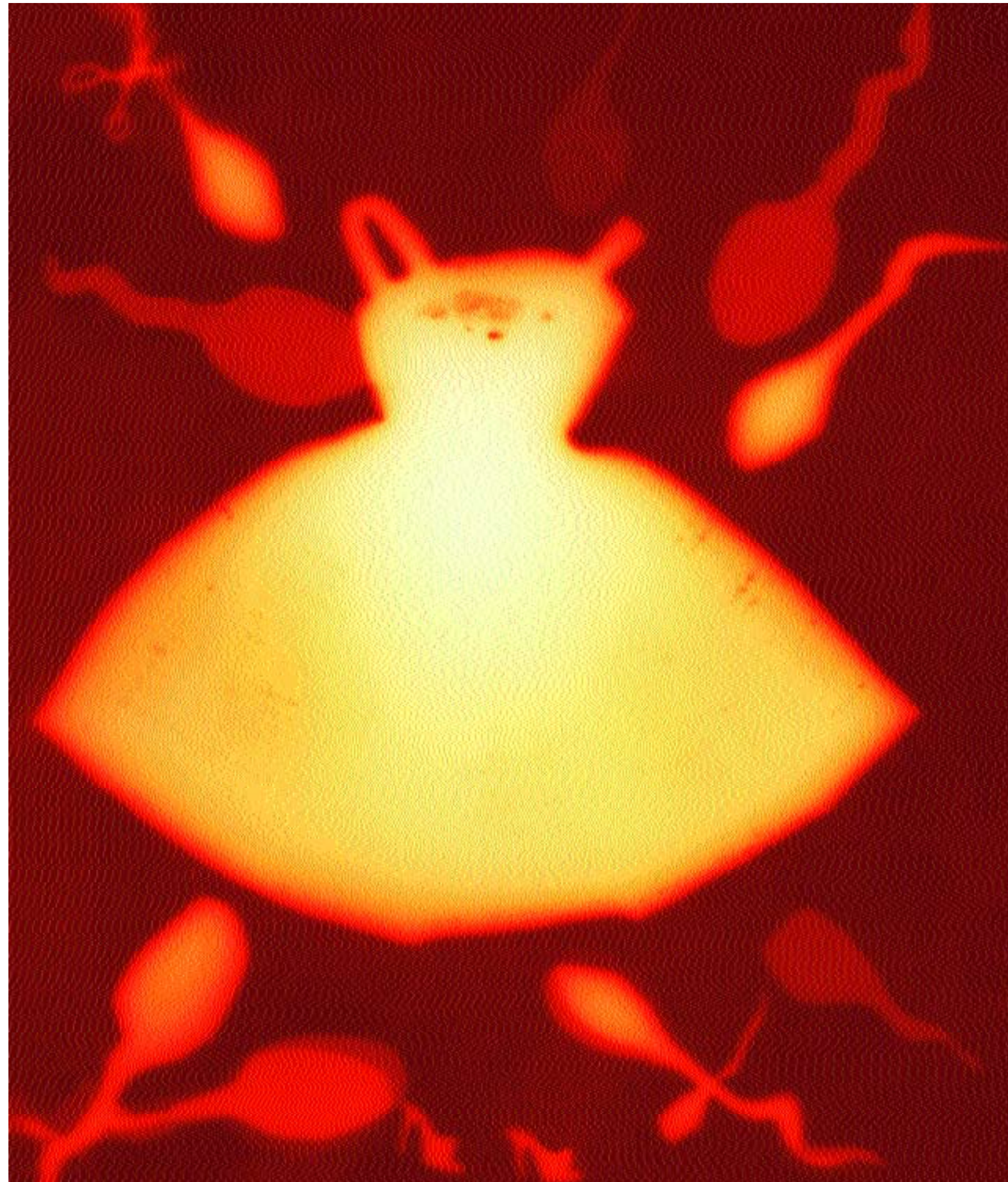
Åter är det fråga om en spegel för det manliga och åter är det fråga om att "framträda", visa upp, donner-à-voir, av "ingripandet av ett tillsynes varande som ersätter ett varande för att bevara det å ena sidan och maskera dess brist å den andra...": all raffinerad kvinnlig försköning och konstfullhet är en form av uppvisning eller falliskt skådespel. "Maskeringen uttrycker "kvinnlighet" och understöder därmed kvinnans bytesvärde (som Luce Irigaray har kommenterat lägger kvinnan en mask "för att hålla sig kvar... på marknaden"). Men i detta framträder en paradox som Stephen Heath noterat: "Maskeringen är en representation av kvinnlighet, men kvinnlighet är just representation, representation av kvinnan."

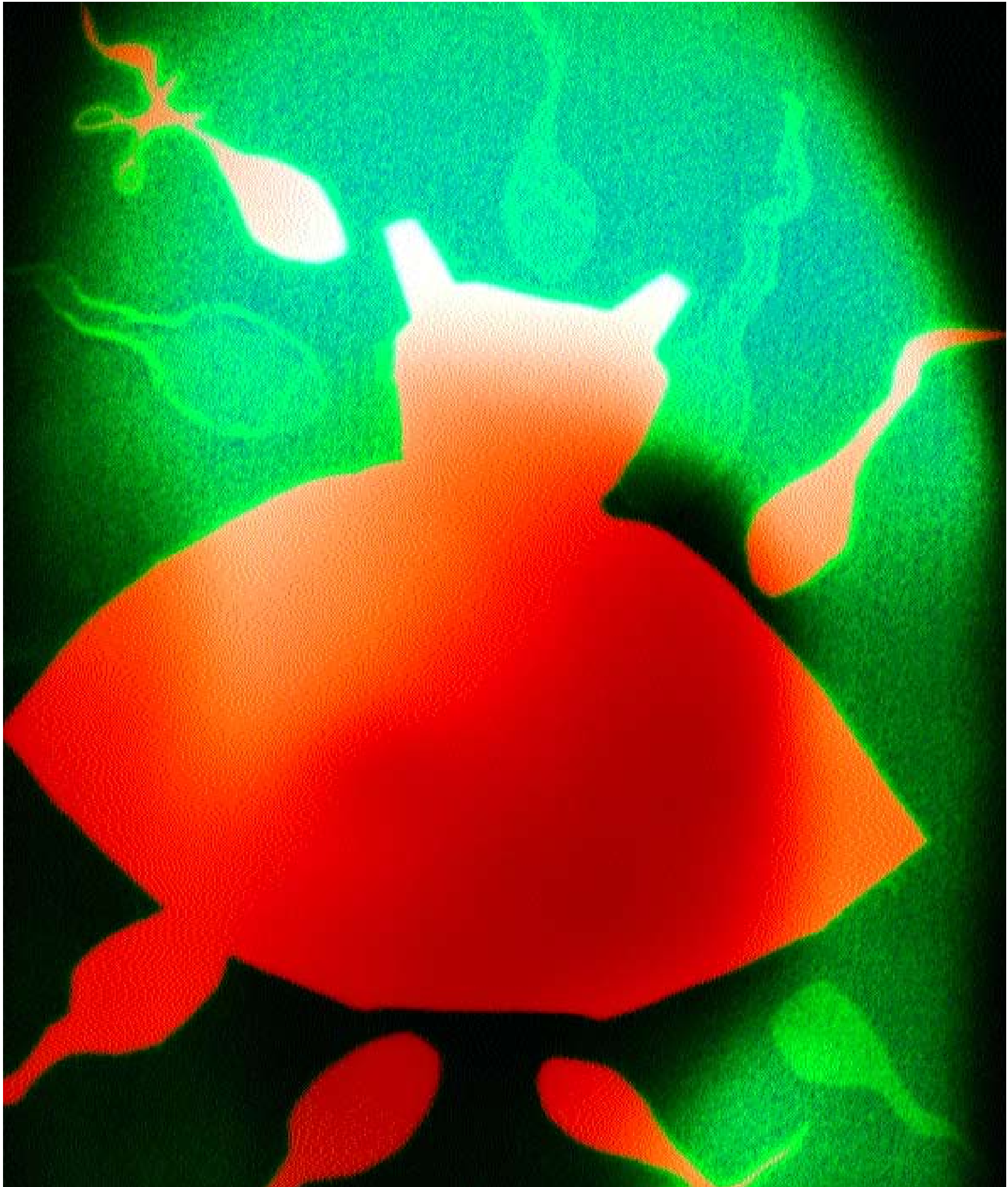
(Heath alluderar här på Lacan: "Bilder och symboler för kvinnan kan inte isoleras från de bilder och symboler som är kvinnan...") Lacan påvisar emellertid att maskeringen av det kvinnliga har sitt komplement i den manliga uppvisningens parad, som består i ett förfäktande av fallos för att ge stöd åt illusionen av att besitta den. Till vilket psykoanalytikerna Eugénie Lemoine-Luccioni tillägger: "Om penis vore fallos, skulle män inte ha behov av vare sig fjädrar, slipsar eller medaljer...Uppvisningen (paraden) röjer således, liksom föreställningen, en spricka: ingen besitter fallos."

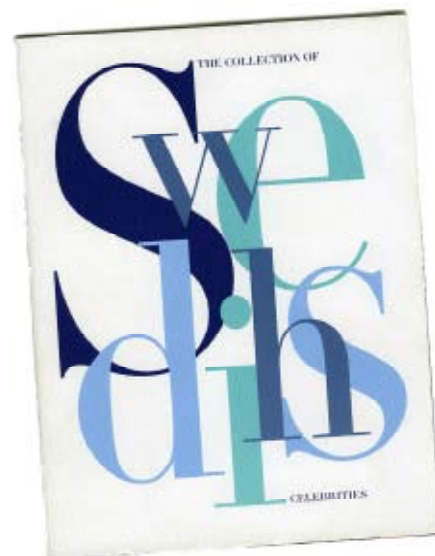
På detta sätt visar oss Lacan att våra manliga respektive kvinnliga identiteter är illusioner: sexualitet är blott ett spel med tecken, med masker (resultaterande i, noterar han, att "de ideala eller typiska yttringarna av beteende hos båda könen... drivs upp i rena komedin").

Kate Linker
Author and artjournalist

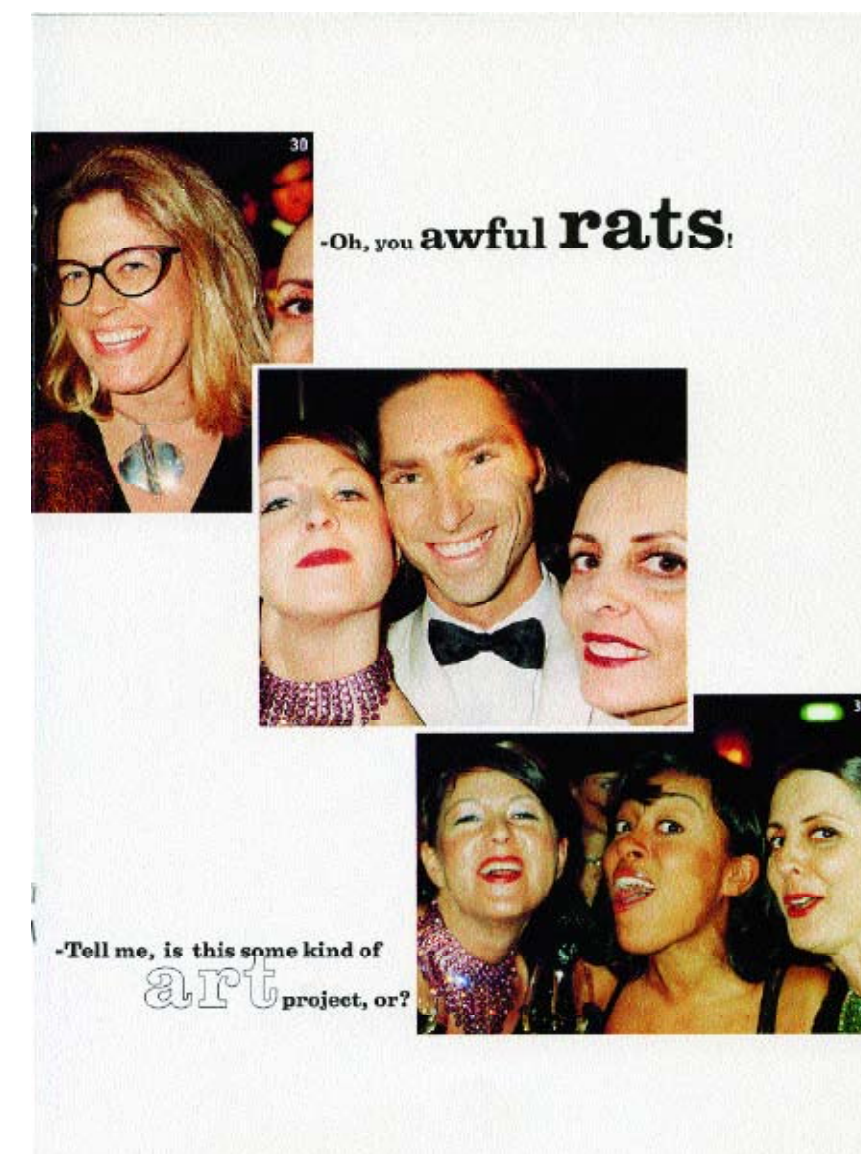
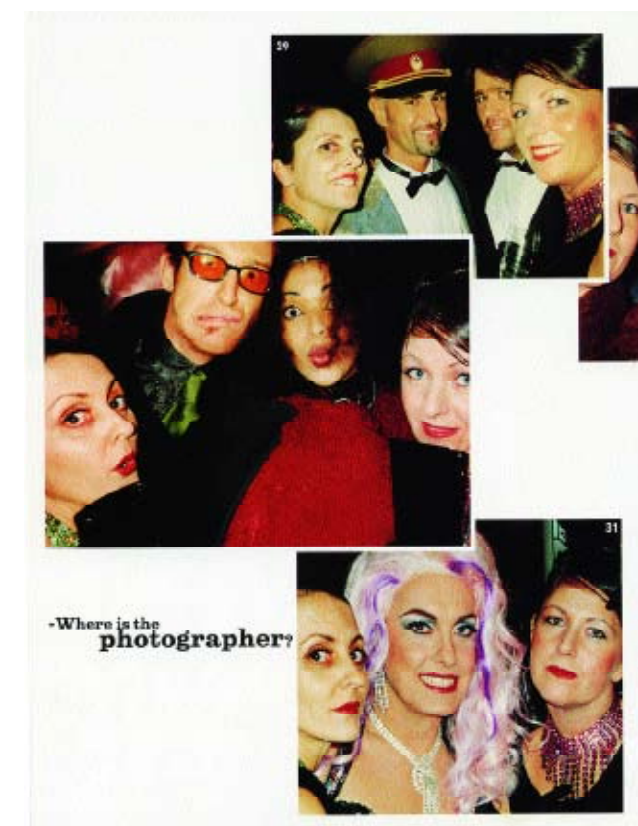
The collection of swedish celebrities

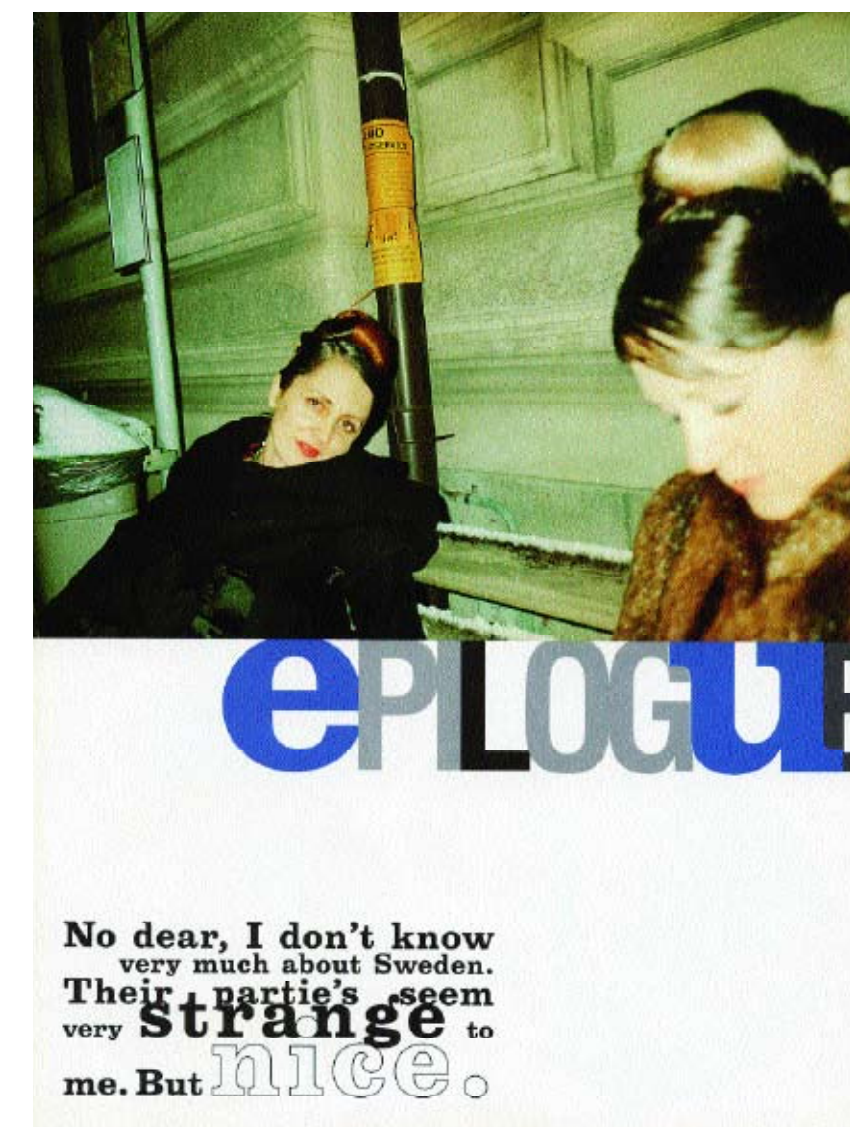
Like two celebrity journalists, artists Nina Ericson and Melinda Bergman attend the premiere of the James Bond film Golden Eye. Sweden's host with the most, Micael Bindefeld, has invited celebrities from all walks of life. Famous singers, actors, politicians, members of parliament, journalists, newspaper editors, talk show hosts, prison superintendents, criminals, restaurateurs, musicians, stylists, photographers, writers, bar owners, directors, surgeons, comedians, hairdressers, make-up artists, designers and poets. One and all keenly searching for the camera's eye. Nina Ericson and Melinda Bergman introduce themselves as photographer and journalist, special correspondents from the American fashion magazine Harper's Bazaar, here in Sweden specifically to cover Swedish celebrities.

Kissing cheeks on the red carpet outside the theatre the festivities begin. Champagne in the lobby, winding up with caviar and vodka amongst roulette tables in the mirrored banquet hall at the Grand Hotel in Stockholm. The Bond-Girl Swedish Izabella Scorupco, the eternally British Bond, Pierce Brosnan, are not the obvious centre of attention. The clique, dressed in very black tie, are just as much play actors as spectators. Nina Ericson and Melinda Bergman bamboozle and deceive with their little camera while photographing themselves with the stars. Perhaps the artists mock the smiling dignitaries, showing how easy it is, how everyone without a wince wants to participate in the charade, never exposing the charlatans. But when they tempt the Swedish V.I.P's with a smile. Like Eve and the Snake, making them take a gluttonous bite of the apple, is it not possible that through their choice of subject and expression, trying to take all the credit, that they fall into their own trap?

Though consciously, the perspective is flabbergasting and visualizes the mutual dependence between the individual, art and the media.'

Editor's note in catalogue

To be or not to be – there...
 En fotografisk performance av Nina Ericson
 och Melinda Bergman.
 Ca 60 färgfotografier i format 30 x 40 + två
 namnskyltar i plast med de fingerade namnen
 "Nina Kinsky" och "Melinda Kennedy".
 Utställning på Läckö Slott 1996 och katalog.

"Djuren är åtminstone mänskliga"
Christopher Marlowe

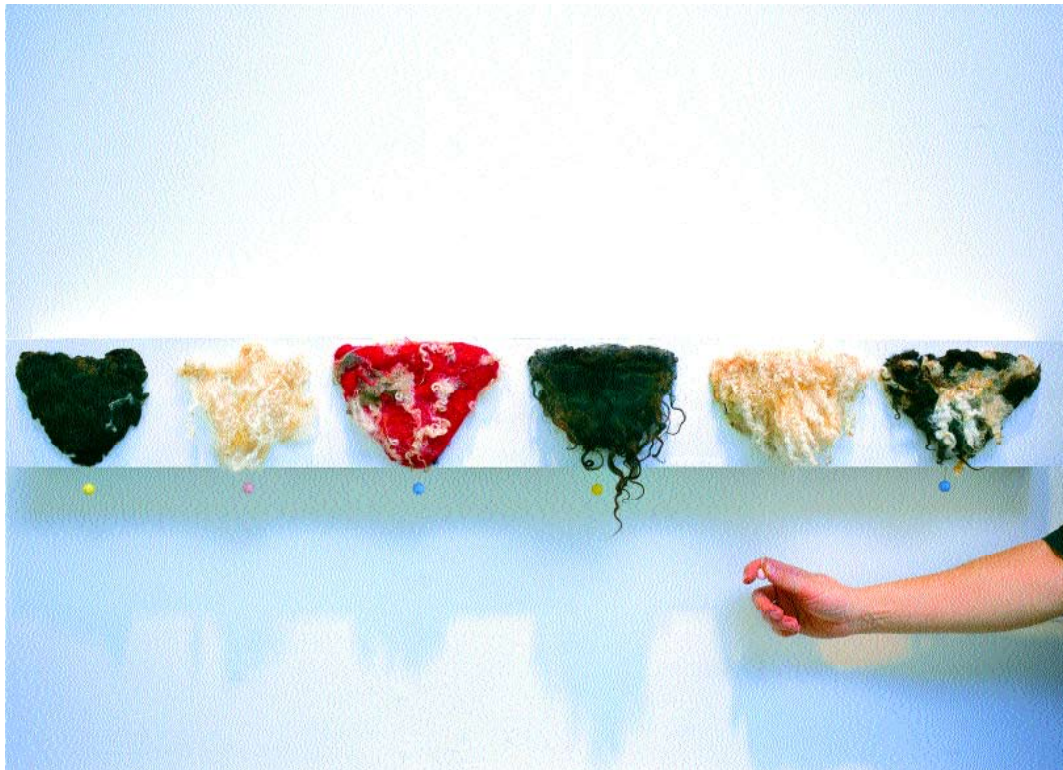
"Djur är inte människor, men kan djur vara mänskliga?"

Kan djur agera moraliskt?

Kan vi förstå något om uppkomsten av våra egna moralsystem genom att studera djurens?

Frågorna är urgamla. Den vetenskapliga attityden har skilt sig radikalt mellan biologer och humanister/samhällsvetare sedan socialbiologin kom. Den moderna evolutionsbiologin framstår dock som en nödvändig komponent i en integrerad natur och människosyn. För att djur såväl som människor ska utveckla sociala relationer måste villkoren vara de rätta. Det ska finnas ett värde att leva i grupp. Föda. Försvar. Egenintressen som står i konflikt med andra gruppmedlemmars som till exempel att äta sig mätt. Tillvaron vara oförutsägbar. Osäkerhet på att finna föda. Kan moral uppstå genom biologisk evolution? Enligt forkaren de Waal är svaret ja.

Torbjörn Fagerström, professor i teoretisk ekologi

Mange Moi Picasso, 1997
Mixed media, 36 x 34 cm

Lunch.tif/Niina in her IASPIS Art Studio

INTIMACY – en forskning om människans livsbetingelser
IASPIS International Artists Studio Program in Sweden/Konstakademien 1997

Hjärnans medfödda känslomässiga, symboliska sätt har offrats till förmån för det logiska, rationella tänkandet. Kan moral uppstå genom biologisk evolution?

Människans livsbetingelser uppstod. Andning var en förutsättning, den första, därefter kom föda. Jag bestämde mig för att gjuta ett fjällkojuver i brons som en hyllning till det primitiva.

Likheter uppstod med människan. Jag upptäckte själva transformationen i materialet: färg, form, människa och djur. Mjölken är vår första föda, antingen vi ammas eller är flaskbarn. Det är för många den allra första kontakten. Här finns hela vårt känsloregister; Skrik av hunger, tillfredsställelse, mättnadskänsla och sömn.

Jag undrade över min egen fascination och kärlek till barnet. Jag insåg så småningom att det innefattade allt. Liv, sexualitet, födelse, fertilitet död, ångest, kärlek, hat, smärta, längtan, sorg, manlighet, kvinnlighet, mötet. Jag sökte svar i sexualitetens yttersta avgrunder. Kvinnors prostitution, mäns våldtäkter. Jag samtalade med psykoanalytiker och insåg att forskningen inte riktigt fanns. Vi drog slutsatsen att en orsak kanske var att området var ickeverbalt. Förutom makt. Kanske forskningen låg i mitt eget arbete?

En gång bodde våra – och fårens – avlägsna föregångar i urhavet. När livet gick upp på land måste de ta sitt livsvatten med sig. Ännu skvallrar kroppsvätskornas sammansättning av mineralsalter om varifrån vi en gång kommit. Det är inte för inte som blodets och tårarnas smak påminner om havet. Det är just urhavet som vårt liv alltid måste bära med sig. Vill man bära havsvatten upp på land måste man ha ett bra vattenkärl. Livsformernas ytterskikt måste blir ett skyddande hölje för kroppsvätskorna som inte fick rinna bort eller dunsta bort. Livet valde att skydda sig med en finflätad, tovad filt av sega proteinfibrer tätat med fett. Vi kallar den för hud"

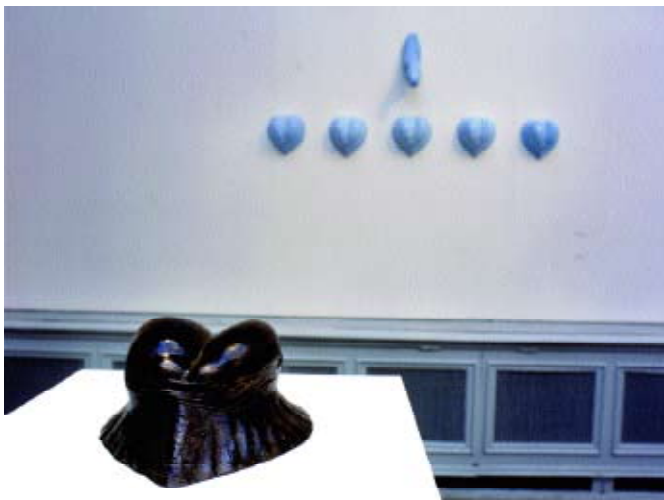
I min egen fantasi fanns testiklarnas herravälde som handlar om makten i EU eller moralisk prostitution i riksdagshuset. Men i mötet med hingsten vid namn "Sans Plomb" (fr. "utan bly"), i själva avgjutningsprocessen, såg jag hjärtformen och sårbarheten.

De fick pojkens ljusblå färg och gavs namnet Meeting Balls.

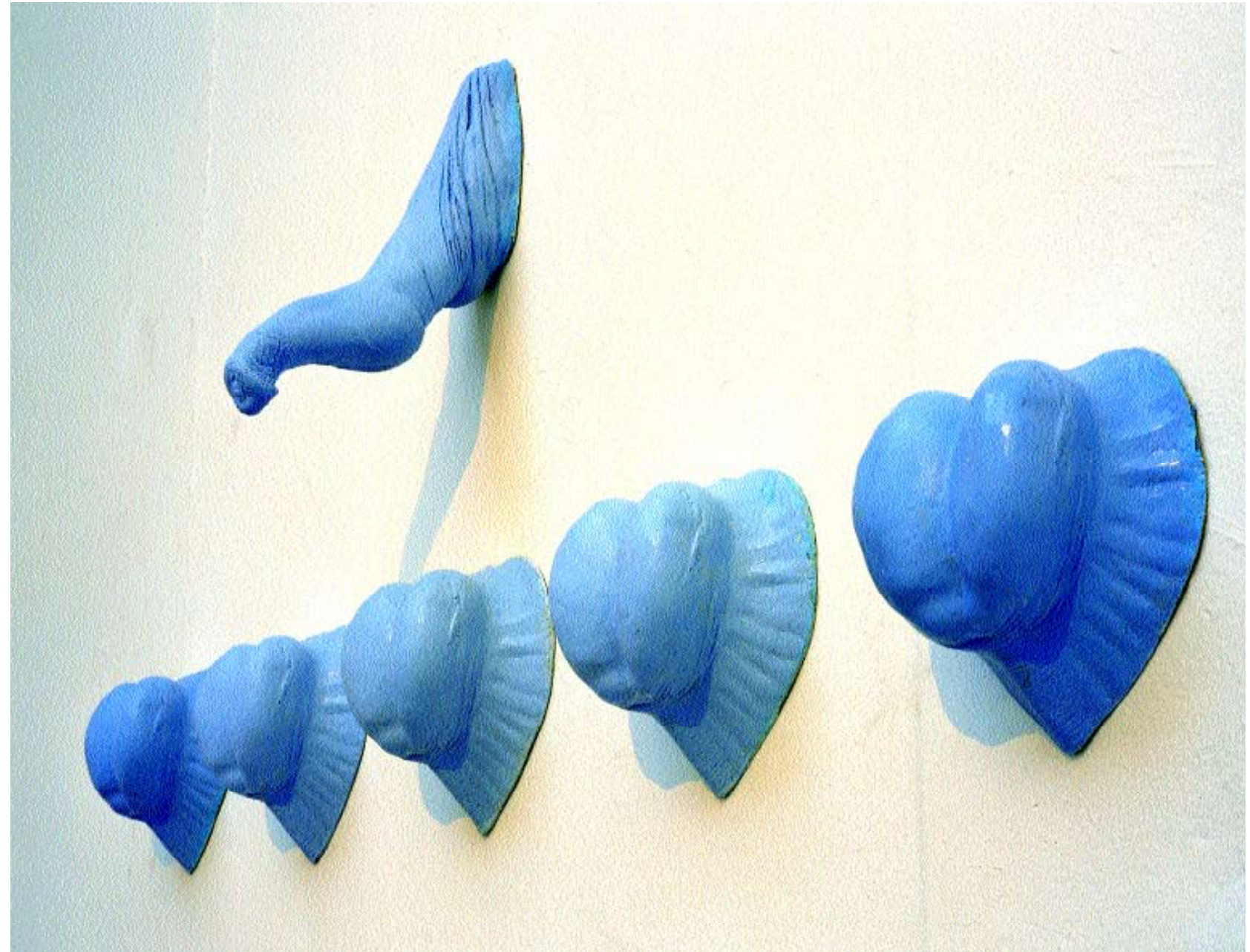
Breathing, 1997. Art Academy, Stockholm
Wool from sheep under threat of extermination, engine, 120 x 90 cm

Meeting Balls, 1997
Bronze, silicon, 20 x 20 cm
Stallion 1997

Silicon, 30 cm. Ägare: The County Council Gavleborg

Oh Babe, 1997

Photography, silicon, 138 x 260 cm. Ägare: The museum of Gävleborg

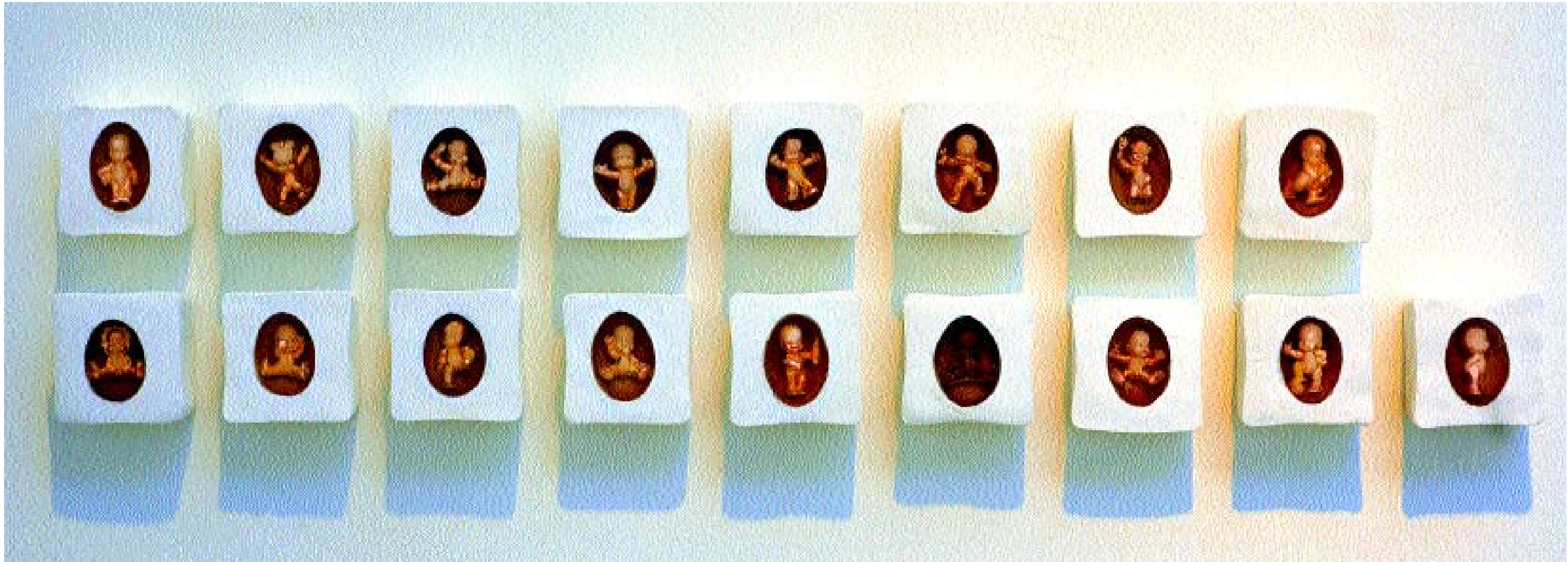
"Nina Ericsons kraftigt uppförstorade fotografi av sjutton minibabysar i plast, liggande på en illgrön fäll, är öppnare i anslaget. Jag har sett bilden förut – under Provins 2000-utställningen i Sandvikens konsthall och jag förstår egentligen inte vad det är med den som sätter så mycket i rörelse.

Jag står där framför de nakna plastdockorna och konfronteras med allt möjligt: roliga bandomsminnen, plågsamma nyhetsbilder på flyktingar, skrämda tankar om framtiden. Ytterst rör nog "Oh Babe" – på ett skamlöst lekfullt sätt bör påpekas – vid min egen mänsklighet.

"Vad är en människa?" tänker jag för någon sekund just innan jag går. På så vis är Nina Ericsons fotografi också oerhört uppförande. Den kräver något av oss.

Och det är verkligen bra."

Jan Sjölund, Arbetarbladet 2000

Religion altar 1997

Copper, cibachrome print, silicon, bronze, sound from female and male duck
70 x 50 cm. Owner: Nacka Församling

Infantile from infans
Actual meaning "not speaking"
Indicating the primary,
the straightforward,
the innocent,
the gulleless - common denominators
for us all
Therefore it's relevance to
nakedness - the natural state of being
and total presence,
beyond longing, wishful thinking and
beautification

nina

Among my friends there is a young critic who – with good reason – is confident about most things. She claims to be especially confident in determining whether the art she is lookin at is made by a male or a female artist.

I maintain that this is impossible – when I think of Boltanski, Kapoor, Ortved or Löfdahl - but, at the same time, I must confess that she has often been accurate.

Confronted by Nina Ericson's art my friend would be undisputed. But she (Ericson) is more direct than most. What is happening here has it's unmistakable origin in a woman's experience. Experiences of giving birth , nurturing, collecting. and preserving. Personal experiences from a repetitive and humdrum everyday existence. From government reports and weekend supplements in the evening papers - two institutions with similar formulas for social adaptability - it is called "the intimate sphere" or "the primary" almost on the verge of "the primitive". Something uncontrollable and emotionally charged that one never understands until later.

Nina Ericson certainly is a grown-up little girl who wants to understand who remembers and re-examines, looking back and unveling that which is hidden. She is not in wide-eyed amazement like Alice in Wonderland, she is the Alice that sees right through the looking glass, who instead of being manipulated or taken by surprise, chooses the place and weapon herself.

This is how she manages to arrange such unexpected meetings, why she can perpetuate every happy chance and why she can form someting non existant into an unmistakable shape.

It is a serious game she so hazardously plays ...

Sune Nordgren, 1997

Director IASPIS - International Artist Studio Program in Sweden

Genom att arrangera möten och att utlämna mig själv så långt det går, upptäckte jag skillnader och likheter. Genom att gå in och ut i olika identiteter och iscensätta både mig själv och andra så framkallar jag en bild av vår tid. (ur projektpresentationen)

Enfant Terrible

Installation and stills from video, 10 min. IASPIS Art Academy
"Det omöjliga barnet bakom masken av ett barn som möter sig själv genom åskådaren"

Enfant Terrible, 1997
Videostills

In the meeting with the dancer Patrick King (which took place without that we had seen each other before) we are doing an improvisation confirming the bodies own language and memory.

The work deals with energy.

I create you – You create me.

Giving and taking is a circular system,

An agreement of concentration in a mental room.

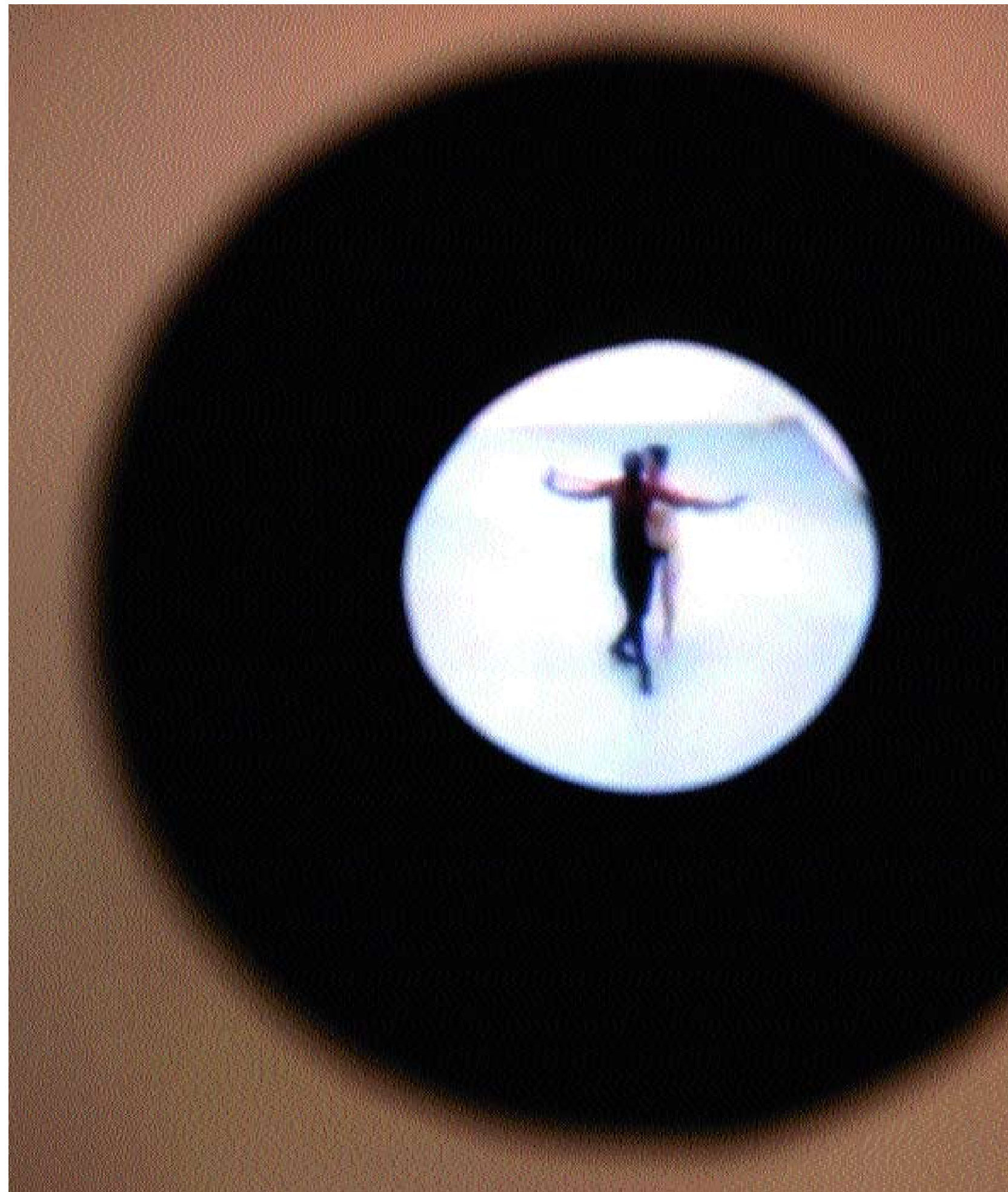
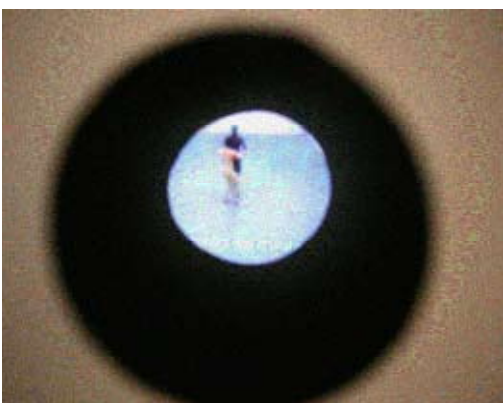
The spectator becomes an onlooker of human species.

The beginning and the ending appeared automatically.

The duration of the dance is 44 min.

I mötet med dansaren Patrick King som ägde rum utan att vi setts förrän i själva dansögonblicket, gör vi en improvisation som bekräftar att kroppen har ett eget språk och minne. Energierna existerar. Dansen fick automatiskt en början och ett slut. En given tidsrymd som bekräftar att tiden är ett begrepp i sig själv. Givandet och tagandet är ett eget slutet system och en överenskommelse, här mellan könen.

I create you – You create me. Dansen som koncentration gör åskådaren till en voyeur.

Din kropp är ditt livs grundmetafor, uttrycket för din existens. Kroppen är ditt universum, ditt lexikon, din livshistoria. Allt som händer i dig lagras och återspeglas i din kropp.
Kroppen vet, kroppen kan berätta. Förbindelsen mellan dig och din kropp är ouplöslig ofrånkomlig, oundviklig. I äktenskapet mellan ande och kropp är en skilsmässa omöjlig, men det betyder inte nödvändigtvis att äktenskapet är lyckligt eller framgångsrikt.
Vägen till helhet genom dansen måste börja i din kropp.

Mating Dance/Hur gör djur
Videostills from performance, Art Academy 1997.

"För att syssla med konst måste det barn man alltid bär med sig genom livet vara helt levande. Alla konstnärer som det är något med har den där barnsliga lusten att gestalta. Jag tror dessutom att själens radaranläggning står öppen mot framtiden, nuet och det förflutna, uppåt och nedåt, mot spökena, demonerna, de mörka krafterna, änglarna och helgonen. Det gäller bara att inte låta förståndet och omvärlden förstöra kontakten. Hela vår uppfostran går ut på att göra oss misstroga mot vår intuition, vårt finaste instrument."

Ingmar Bergman

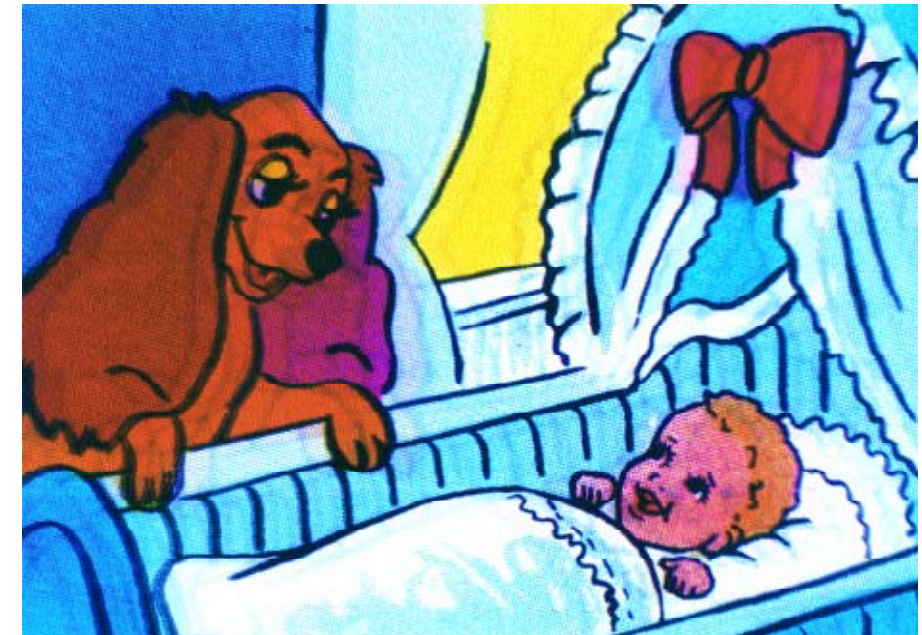

Lassie come home
Ready-made 50 x 50 cm 1997
Marrow bone
Ready-made 36 x 37 cm, 1997

"Han hade en tryffelhunds luktsinne för hyckleri
och ihåligt prat"
Sagt om Hjalmar Söderberg

Art Against Aids/The Life Foundation – Lady against aids
 Photograph 30 x 40 cm. 1999
 Art Against Aids/The Life Foundation – Star against aids
 Photograph 30 x 40 cm, 1998

I mitten av 40-talet hade Simone de Beauvoir egentligen inte alls tänkt skriva någon bok om kvinnorna. Hon hade tänkt skriva om sig själv. Men hon insåg, trots att feminismen vid denna tid var en ickefråga att hon på grund av en viss samhällelig ordning inte hade omedelbar tillgång till sitt jag. Att hennes jag var så märkt av att hon var kvinna att hon måste börja inte i det unika utan i det generella, eller snarare i en kombination av de båda: "Vad betyder det för mig att vara kvinna?"

Frågans "mig" är det fria subjekt varje människa egentligen föds som, det subjekt som självständigt sträcker sig mot framtiden, som vill handla och omforma världen. Frågans "kvinna" är den situation detta mig befinner sig i, den kvinnlighetens situation som begränsar hennes frihet, förvägrar henne autonomi och söker göra henne till objekt.

Därmed har Beauvoir presenterat de två krafter som verkar inom människan: viljan att själv välja sitt liv genom sina handlingar och viljan att förneka denna ångestframkallande frihet genom att tro att det nuvarande är det nödvändiga. Hon har också, innan han själv kom att göra detsamma, socialiserat och avindividualiserat Jean Paul Sartres existentialism genom att säga att det finns situationer som gör människor mer eller mindre förmögna att söka friheten. All flykt är inte uttryck för individens feghet. Och hon har, inte minst, skapat en analys som klarar av att samtidigt se kvinnor som handlande, väljande varelser och bestämda av omständigheter de inte råar på. "Vad betyder det för mig att vara kvinna?" Men i grunden ställer Beauvoir faktiskt inte vår tids frågor om vad en kvinna egentligen är eller hur en god kvinnig förebild skulle kunna se ut. För henne är frågan om identitet sekundär i förhållande till frågan om frihet; ordet "är" sekundärt jämfört med ordet "gör".

1949 skriver Simone de Beauvoir "Den fria kvinnan håller just på att födas" Jag läser raden 53 år senare (2002) på ett kafé med Britney Spears "I was born to make you happy" i högtalarna. Förlossningen tycks bli långdragen.

Nina Björk, författare

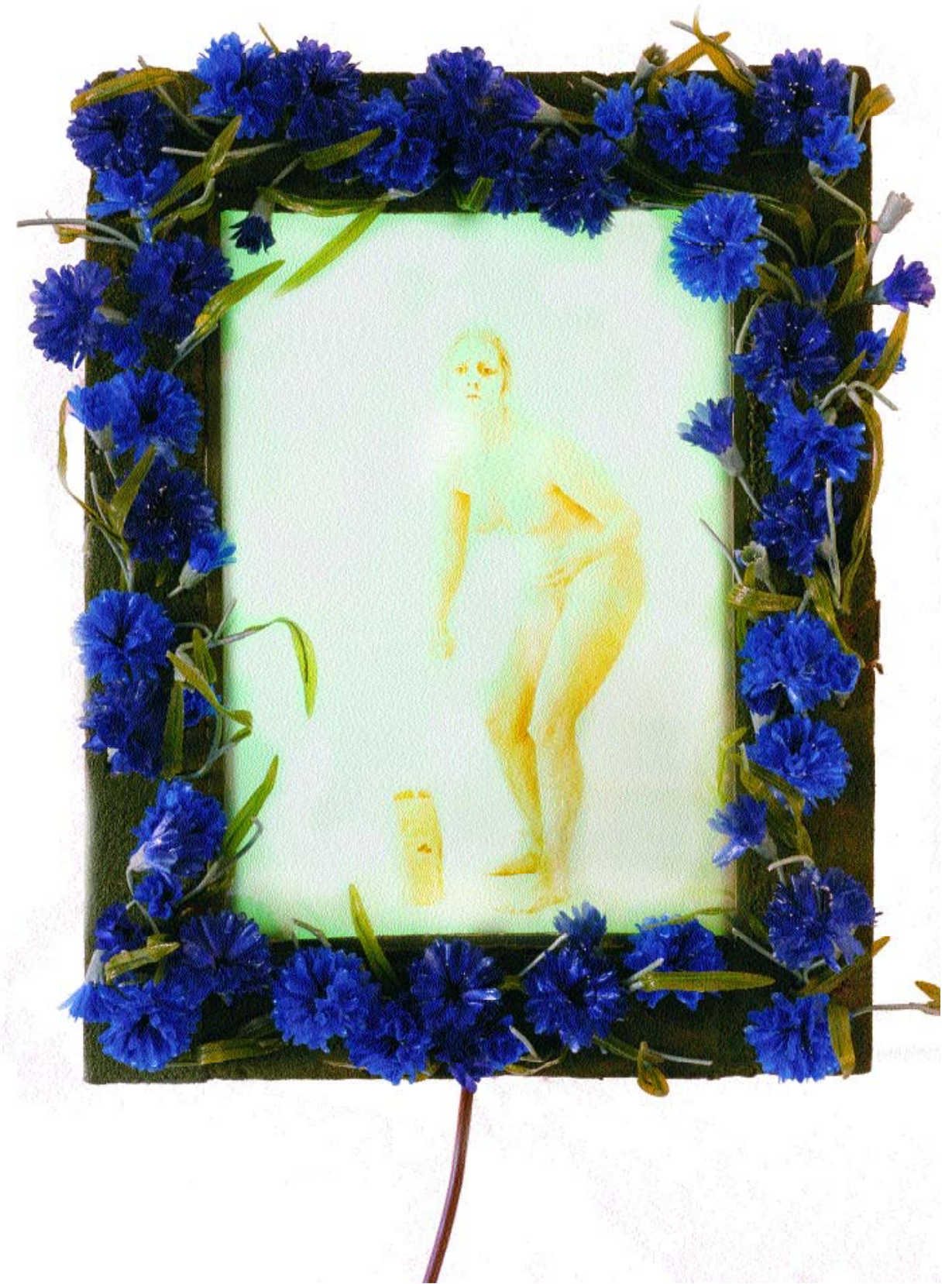
Modern Madonnas – Me and my girl friends

Hur skiljer vi oss från tidigare generationers kvinnliga konstnärer?

I have thought about Elisabeth Vigée Lebrun's Portrait of Marie-Antoinette with her Children 1787 (a monumental work of political propaganda which has been called one of the masterpieces of eighteenth-century political painting and the last serious attempt to revive the Queen's reputation) and Mary Osborns Nameless and Friendless 1857 som speglar den utsatthet och social/ekonomisk sårbarhet som kvinnliga konstnärer är och har varit en del av. Jag har också tänkt på kyrkorummet och blommorna som symboler. Hur ser en modern Maria egentligen ut?

Moderna Madonnor – Annunciation of the Virgin Mary
Photograph, lightbox, fabricflowers, polyester, 55 x 65 cm 1998

Modern Madonnas – The revelation

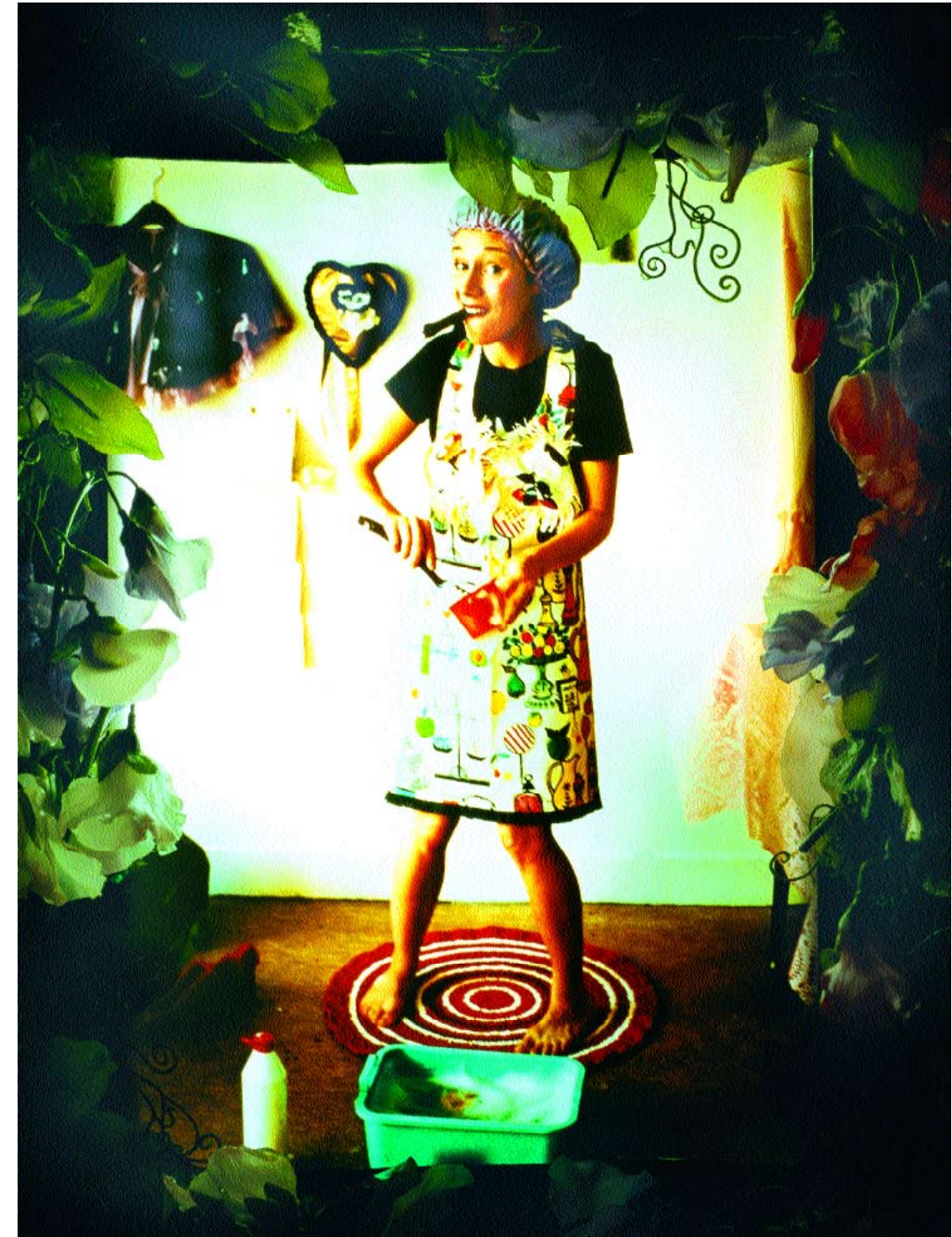
Photograph, lightbox, fabricflowers, polyester, 55 x 65 cm 1998

Marie Antoinette's claim "I wish to live as a mother, to feed my child and devote myself to its upbringing" convinced no one in the face of widely circulated attacks on her virtue in clandestine publications with titles like *The Scandalous Life of Marie Antoinette* and *The Royal Bordello*, the latter a pornographic tract ascribing depraved tastes to her and treating her children as bastards.

Modern Madonnas – Maria meets Elisabeth
Photograph, lightbox, fabricflowers, polyester, 55 x 65 cm 1998

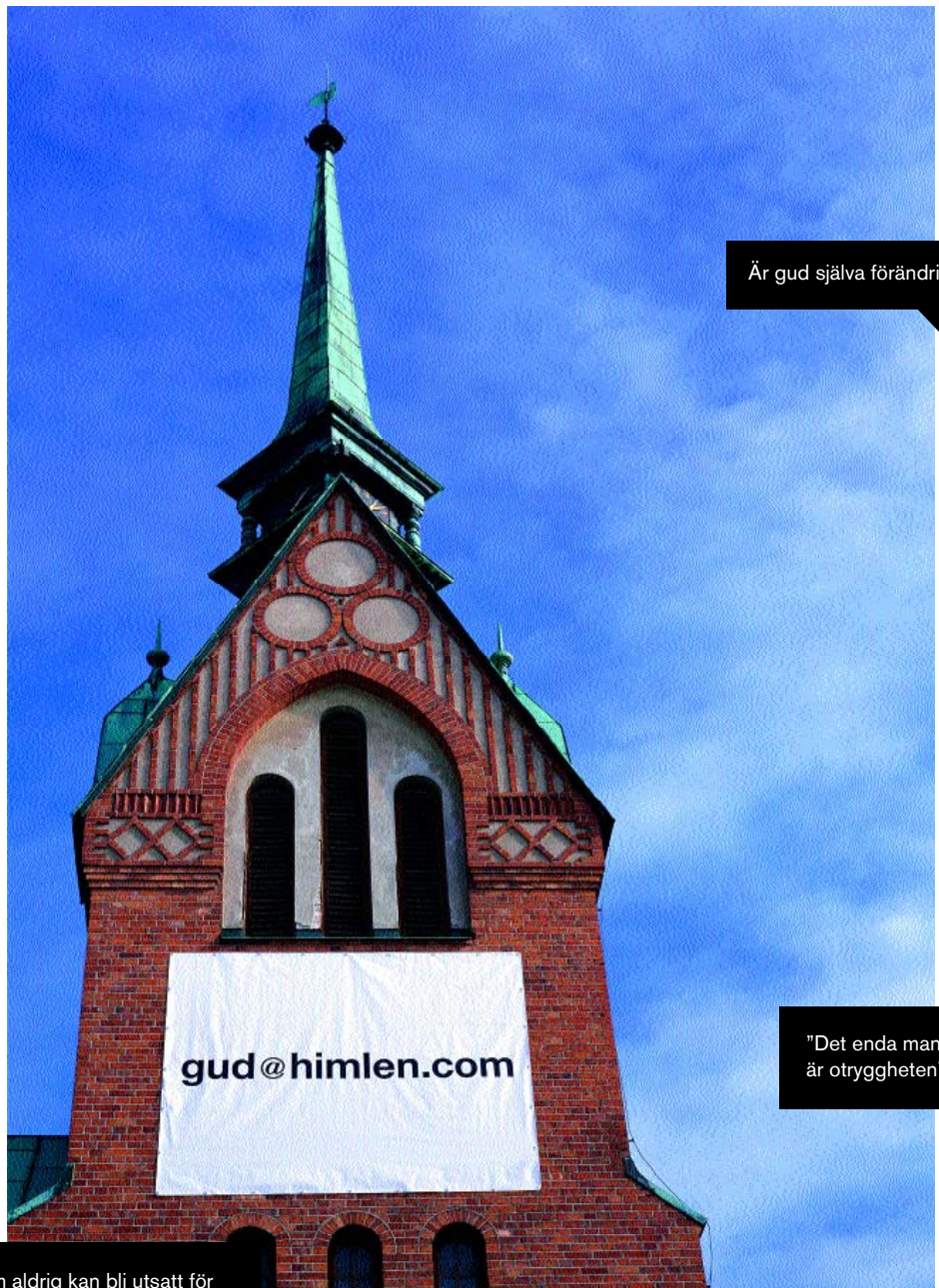

Lösenord vars beröring utesluter gränser
mellan man, kvinna, ung, gammal.
Motsättningar. Slutenhet, öppenhet, för-
bindelse, längtan.

Installation Nacka Church/Konststafetten 1998
Contact I , bronze, 24 x 12 cm
Contact II, bronze 19 x 18 cm
Contact III, bronze 18 x 12 cm

"Medkänslan är, menar Hildegard, överflödets
mänskliga uttryck. Mitt jag fylls av en känsla
som är så stor att den spränger jagets gränser.

Är gud själva förändringen?

"Det enda man kan trygga sig med
är otryggheten"

"Gud är ett du som aldrig kan bli utsatt för
ett betraktande"
MARTIN BOBER, judisk författare

Ockelbo is a nice place, Statens Konstråd/AF Kultur/Ockelbo Kommun 1999

Två förslag som en hyllning till Catharina Bröms

"Ockelbo is not a nice place" var min första tanke. Men människan anpassar och letar sig fram till en plats som kan förändra allt. Även jag, som upptäckte Wij fornminneskullar, naturområden och gamla herrgårdsbyggnader. Processen startade, både i mig och i gruppen. Människor möts, tankar utbyts, ansikten består eller försvinner. För mig blev Ockelbo projektet människorna som bor där. Och ett möte med en kommun som vill förändra. Just därför har "Framtids Olle" fått jobb där och förmått politikerna att satsa på barnfamiljer och gratis buss för alla. Debatt och diskussioner kring det offentliga rummet. Jag som mest arbetat med det allra mest intima... Kunde det "ta plats" i den yttre sfären? Vem har makten i det offentliga rummet? Politik, maktlöshet och konst kan väl inte samsas under samma tak? Trodde jag. Värme och öppna samtal. Konstens vara eller icke vara som påtagligt objekt?

Jag hade behov av en identifikation. Det gjorde arbetet lättare. I rollen som Catharina Bröms bejakade jag rummet människan och rörelsen. Hennes nåd på Wij är en av sin tids märkligaste kvinnogestalter i Gästriklands brukshistoria. Som grundare av Järnriket var hon unik i sitt slag. För mig var hon en modern kvinna, en 1700 tals feminist med fascinerande personlighet och stor intelligens. Hon var en stark person med en osynlig kraft som maktens män inte rådde på. Människorna kallade henne för Nådiga Frun på grund av hennes humanism. Trots idogt letande har ingen funnit något porträtt som visar hur hon såg ut.

Det blev min utmaning. Och trots hennes maktposition finns det idag ingen minnessten, plats eller grav som visar Catharina Bröms betydelse för Ockelbo, Gästrikland och Gävleborgs län.

Järnladyn

Vad är platsen som kropp?

Vad är platsen som lagrat minne?

En kropp av en osynlig kropp.

Att fylla ett tomrum. Vad är synligt?

Det är rörelsen som fyller rummet.

Teaterns spelplats och scen.

Aktör: Klänningen.

Sådan som Catharina Bröms på 1700 talet skulle ha burit den. Med spetsinfällningar i järn.

Det finns en ordning som inte går att sammanfatta i en punkt. Var äger rum rum?

Järnladyn snurrar ett varv per minut.

Storlek: 2,5 m (model 1:10)

Material: obehandlat järn.

Christina och Helena

En svunnen målning. Försvunnen i vår tid. Återfunnen i en bykyrka i avlägsen skogsbygd.

Föreställande Catharina Bröms två döttrar. Smide i rokoko, ursprungligen från Wij Herrgård

återfinner jag nu i Svartnäs Kyrka och på slottet i Gävle.

Material: Film/fotografi i laminerat floatglas.

Plats: Wij.

Nådiga Frun

Utställning; Statens Konstråd, Stockholm och i Ockelbo.
Catalogue; Ockelbo is a nice place.

Den inflyttade familjen, teckning i tusch

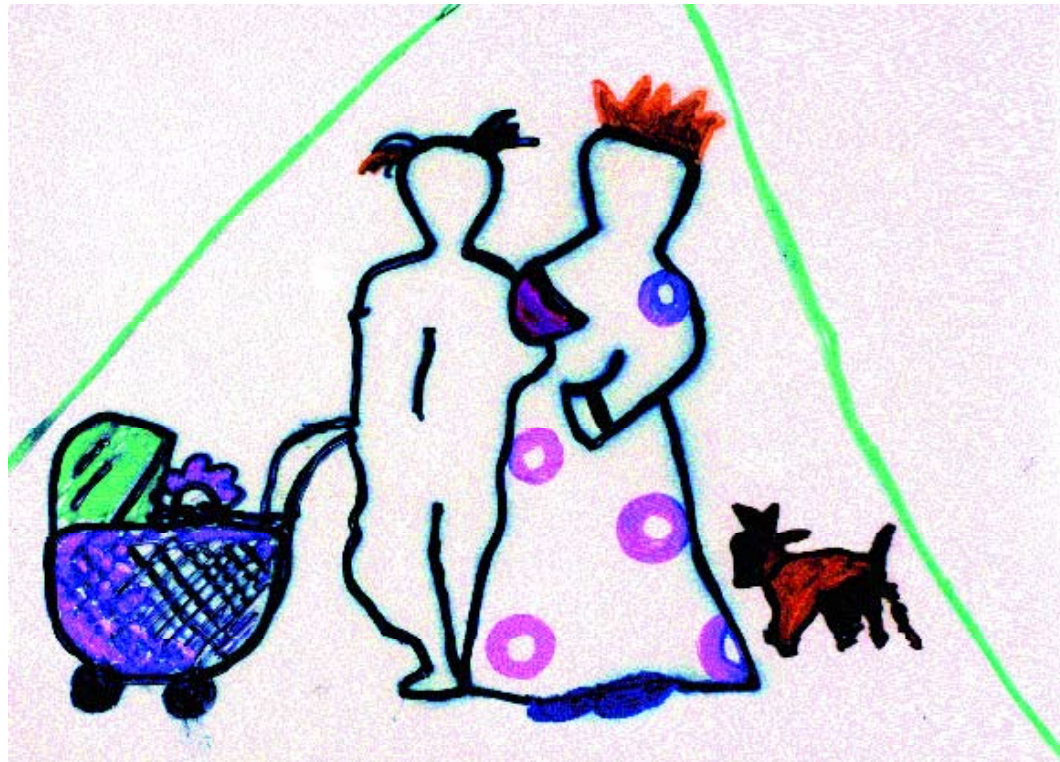
I Ockelbo är skilsmässostatistiken högre än på andra orter. Många flyttar härifrån. Äldre stannar kvar. Familjebilden består av mamma, pappa, barn och djuren som också får plats. Nära naturen. Barnen har skolskjuts och bra dagis.

Ekologiskt boende för hela familjen. Det fattas bara: trottoarer för barnvagn, socialt liv för den som är barnledig, häftiga klädaffärer, saluhall och att hunden kan gå lös i centrum.

Skala 1:15

Tredimensionell skulptur i målad plast.

Nådiga Frun

"Det är natten som är det viktiga". Det trista med en stad är att du inte ser stjärnhimlen. Vad händer om man ser mörkret som det reella och ljuset som det främmande? Om du belyser något så framträder mörkret. Jag vill tänka ljus. Rymden bortom eller hitom rummet. Glaset som silar ljuset. Transparenta men starka färger. Nådiga Frun åskådliggör de övernaturliga processerna.

Material: Laminerat floatglas sammansmält med film/fotografi.

Fundament i mosaik/sten och obehandlat järn.

Storlek: 1,80 m (modell 1:15)

Samlingsutställning; Statens Konstråd, Stockholm samt i Ockelbo.

Se foldern; Ockelbo is a nice place – ett konstprojekt

Ofelia, fotografisk installation Parcsallat, Botaniska Trädgården, Uppsala 1999.

Min vision om Ofelia bottnar egentligen i en tiondels sekund; Det ögonblick i seendets omedvetna tillstånd då kontroll och närvaro är bortom medvetandet. Då fantasi inte kan skiljas från verklighet och man inte riktigt vet om det man upplever är sant. Däri finns en obehagskänsla och icke-vetskap om det jag nu upplever är något psykiskt eller påtagligt fysiskt. Men vad händer i just det ögonblicket, mellan själ och materia då hjärtat slår dubbelslag och vi tycker oss stå utanför hela universum? Är det där det universella börjar?

I gränslandet mellan kropp och ande.

Ofelia flyter i sin näckrosdamm som en symbol för mänskligheten, oavsett kön. Han svävar precis i linje med vattenytan, vattnets kraft bär honom men i djupet vilar även en fara. Han befinner sig i ett gränsland där han är beroende av kropp, rörelse och balans. Mörkret under de förförande näckrosorna som under sommaren kommer att omsluta verket bär på sin egen hemlighet. Trots att vi strävar efter att känna oss själva så vet vi ingenting om framtiden. Död och återfödelse. Även människan ingår i kretsloppet.

ETT IMAGINÄRT HÄLSINGLAND – Dick Bengtsson, var är du?

Utgör också titeln på en av hans målningar från 1962.

När jag var tonåring cyklade jag den gamla och slingriga byvägen, genom tallskogen och bilden av vitmossan. Mitt mål var alltid detsamma. Räka gamla skola som pappa gick i.

Några kilometer in i skogen skymtade jag den redan då rostiga gamla hängbron över Voxna Älv som tanterna i byn stickat ihop pengar till och som förband två byar med varandra.

Året var 1970 och jag var 16 år. Bron var lagom läskig och tjänade som en språngbräda in i vuxenlivet, på andra sidan fanns den spänning som jag sökte. Ryktet gick att i den gamla skolan i byn Räka bodde numera en konstnär. Jag strök runt byggnaden och iakttog all bråte på tomten med stort intresse, fotograferade min cykel som ett bevis på att jag själv existerade. När jag idag blickar ner i husgrunden ser jag åter trädgårdsstolarna från 60 talet i plast, nu något rostigare.

Vem var Dick Bengtsson?

En konstnär som liksom andra gillade att äta gott och dricka på herrgården i Voxna Bruk och gärna bjöd om pengar fanns. Landskapet Hälsingland såg inte ut som nu. Det var öppna ängar, småjordbruk med djur som betade, människor i varje stuga.

I samband med arbetet kring boken Husbibeln knackade Dick på. Vi letade en konstnär med anknytning till Hälsingland. En nära släkting till min man visade sig äga målningen Barren gjord 1975. Han ville byta den enkla träramen och ringde konstnären för att fråga om råd, då Dick Bengtsson röt i andra änden av telefonen – Har du köpt en målning eller en ram?

Ett idogt letande efter Dick Bengtssons hus i Hälsingland tog fart. Genom Lunds Konsthall fick jag så småningom veta att det var någonstans i Voxna. På hembygdsföreningen i Edsbyn kände man inte till någon konstnär med hans namn, däremot en märklig person som cyklat omkring och haft några vita resväskor i en bäck. Det var då jag förstod att det handlade om pappas skola i byn Räka.

Vi åkte dit, Staffan Bengtsson och jag. Ödetomten efter branden 1982 fanns kvar, rostigt skrot inbäddat i grön moss. Dottern i bilen vägrade att kliva ur. Området var laddat. Som gummi i bildäck skyddar mot blixstens nedslag.

Målningarna körde han över med ett hett gammalt strykjärn. En krackelerad, kylig hinna med en vacker lyster som hos Gustave Moreau eller gamla oljetryck. Patinan är ett filter genom vilket vi ser bilden, en osäkerhetsfaktor som effektivt saboterar alla definitiva avläsningar. Som person var han udda, motsägelsefull, intellektuell, distanserad, antiromantisk, den demoniska nattsidan återkommer. Ekvationen går aldrig jämt upp. Andra vittnar om humor, känslighet alltid skämtsam och varmhjärtad. Eller långsam och tankfull.

Dick Bengtssons målningar låter sig inte tömmas på sin innebörd.

En del av Dick Bengtssons tidiga verk, framförallt objekten kan verka hoptotade av något avsigkommet bygdeoriginal,, privata på gränsen till obegripliga. Men ofta framstår också just det provinsiella, det otroligt svenska som en av målningarnas kvaliteter. 1968 målade han en rad bilder av hus på landsbygden, en slags förfallen glesbygdsidyll med skogen tryckande runtom. Tjugo stycken till synes idylliska svenska landskap med hus tills man upptäckte hakorsen i fönstren. Till varje tavla hör också en liten gul barnplastspade, som hänger i en krok från ramens underkant – kanske som en erinran om barndomens sandlåda.

Mysterier och kryptiska budskap var en del av hans framtoning. Kritikernas försök att kategorisera honom har gjort att de obönhörligen hamnat i olika fällor. Surrealist, naivist, metafysiker. Frågan återkommer; Var är du Dick? Vem var du Dick?

På den frågan svarade han inte, däremot sa han:

"Ett tecken är till för att utläsa en mening i en bild. Men det kan också bromsa och försvåra en avläsning och det var min avsikt. Tecknet fungerar på två plan. Dels har det en enkel förklaring i motivet, som till exempel landskapsbilden med kyrkan, där hakkorset kan stå för den auktoritära kyrkan. Men tecknet har också ett mer fristående förhållande till bilden.

Det ger distans till det man ser och upplever. Mina bilder handlar mycket om verklighetsförfalskning, om idyllen som inte är vad den ser ut att vara. I mina tavlor är förhållandet mellan tecken och bild ungefär som den där klassiska bilden av surrealismen som ett möte mellan ett paraply och en symaskin på ett operationsbord. Inget är självklart"

1967 köpte Dick och Kristina den gamla skolan i Räka. Där i naturen arrangerade han flera av sina verk. Den ena kallade han I skogen. Året var 1969 och Hälsingetidningarna var på plats. Kristina skrattar när hon minns de förnäma journalisterna i sina lågskor klafsande över våtmarker så långt in i skogen att Dick inte höll på att hitta var han gjort sin installation. Naturen skulle ha sin gång och verket förinta sig själv.

I utställningen I skogen försvann de separata uttrycken men relationerna mellan föremålen kvarstod. De väggar som omgav konsten var galleriets sociala verklighet. I skogen skalades galleriets sociala verklighet bort. Istället fanns en komponent i ett kommunicerande strövområde. Till vernissagen kom dock inte så många från konstetablissemangen i Stockholm som Dick hade räknat med. Kan vi lättare förstå bilden av Dick genom Hälsingland?

När jag ser bilden av ödetomten i Räka tänker jag ofelbart på tavlan med titeln "Tomt tömt på sitt tomrum är tomt"

Idag tycks Dick Bengtssons bilder förebåda postmodernismens uppgörelse och avslöjandet av unkna lögner bakom den ursvenska idyllen. Hans brist på varmare känslor för moder-

nismens rationella sida är väl dokumenterad. Hillersberg förtydligar "Man kan få för sig att detta slags modernism det vill säga postmodernism med den gamla modernismen delar ett obevekligt pekoral. Modernismen är död men postmodernismen lever kanske fortfarande som dess likmask.

Först i mitten av 80 – talet kunde han realisera den magnifika Möbelrälsen som han fick idén till i Voxna redan 1966. Den har setts som en protes mot flyttlasspolitiken, den generation som mina egna norrländska föräldrar tillhörde och som gjorde att jag växte upp i Stockholms förort. En autentisk bit järnväg inlånad från SJ löper från vägg till vägg i gallerilokalen. Räls, träsyllar och 7 ton grovkrossad makadam. På syllarna och på rälsen står ett antal gamla möbler uppställda på rad: en skänk, några stolar, ett skåp, en soffa, ett bord och ett par byråar. Inga högreståndsmöbler utan bara några vanliga, enkla folkliga ting från 30 och 40-talet.

Huvudpersonen påbörjar en sedan länge planerad lång resa, men kommer inte längre än till järnvägsstationen. Därifrån återvänder han hem "lika trött och rik på erfarenheter som om han gjort resan". För Dick var det äkta verklighet. Det motstånd som hans konst erbjöd var i själva verket en av dess väsentliga egenskaper.

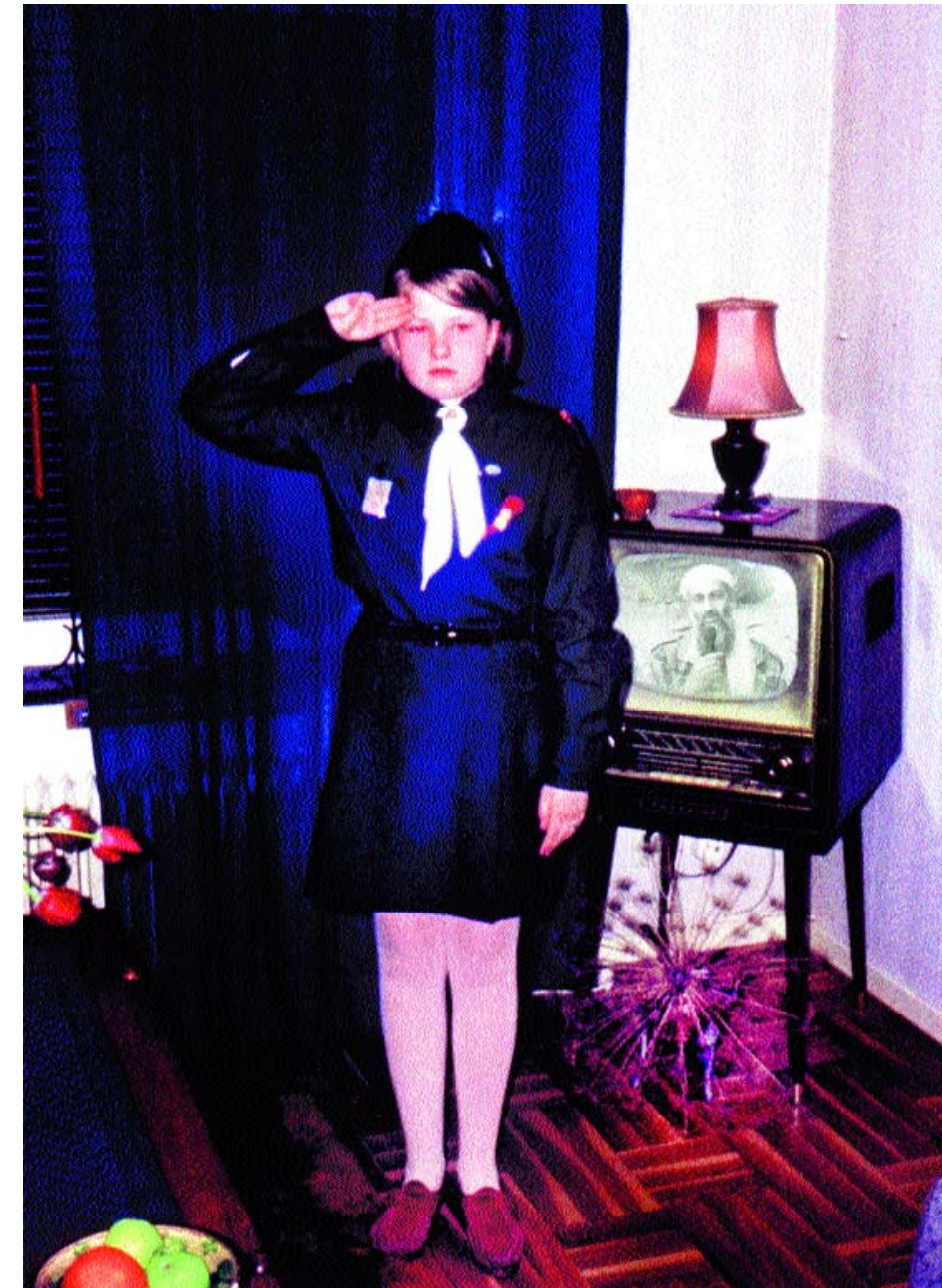
Vad för slags svar man vill ha av ett konstvek varierar men kravet på enkelhet kvarstår. Tiden spolar bort de verk som tillgodoser detta krav. Medan de konstverk som bjuder motstånd får ett längre liv.

Dick Bengtssons sista utställning blev en retrospektiv 1988 i Olle Olssonhuset, Solna. I den gamla färghandeln hade Solna Kommun gett honom en ateljé. Där blev han alltmer isolerad utan tillgång till varken toalett eller spis. Hur många gånger passerade jag inte förbi med barnvagnen helt ovetande och funderade över vad som dolde sig där inne. Eftersom jag då bodde i Solna jag med.

Det var i skogen strax innan man kommer fram till byn Råka jag valde att göra min installation "Hommage à Dick Bengtsson".

Dick Bengtsson var autodidakt, professor och en av våra intressantaste svenska konstnärer vid sidan om Övind Fahlström och Ola Billgren.

WORK handlar om moralhandling och trohet.

Samarbete, tillförlitlighet, duglighet, effektivitet.

LOVE är guds relation till mänskligheten och människans förhållande till gud.

Lidelse, närhet, överlämnande.

PLAY spelar en central roll i den individuella utvecklingen. Att känna sin inre värld (i motsats till den yttre verkligheten) fantasier, känslor, sitt eget unika och djupare lager i vår individualitet. Platons "själen är en cirkel".

Brain Behavior – Hjärnstress

Vår kortsiktiga syn på tiden är en orsak till den moderna stressen. Stress förhindrar fysiologiskt vår förmåga till empati och andliga upplevelser. Människan är kropp, själ och ande och kan enbart fungera om allt är i balans.

Dagens samhälle är fyllt av symboliska hot som vår hjärna uppfattar som verkliga. Vänster hjärnhalva är ur evolutionär synvinkel tidigare utvecklad än den högra. Den är säte för skydd av den egna individen, egot. Senare i evolutionen utvecklas i höger pannlob förmågan att skapa sociala sammanhang och via hormoner kunna se till andras lycka. Empati är det som gör oss till människor.

George P. Prigatano är en forskare som i många år arbetat med hjärnskadade patienter framförallt barn. På senare år har hans tes Work Love Play – tre signum för ett normalt liv, också har kommit att innebära forskningen om utbrändhet och stress. Stress ger vävnadsskador i hjärnan som inte kan medicineras bort utan måste självläka under lång tid.

Perceptionen av sig själv och andra är högre cerebrala funktioner som är av avgörande betydelse för förmågan att få till och klara av såväl arbete som interpersonella relationer.

Psykologin utifrån ett biologiskt perspektiv ger oss bara en del av lösningen. Hjärnan producerar tankar, men om vi vill ha goda råd om hur vi bör leva för att må bra syns det inte i nervändar eller signalsubstanser – då får vi vända oss till mjukare vetenskaper som tex. konst och litteratur.

Tidigt på 1900-talet iakttog man fenomenet neglekt, det vill säga en kortikal blindhet och oförmåga att kännas vid oftast sin vänstra sida samt oförmåga att uppfatta denna oförmåga.

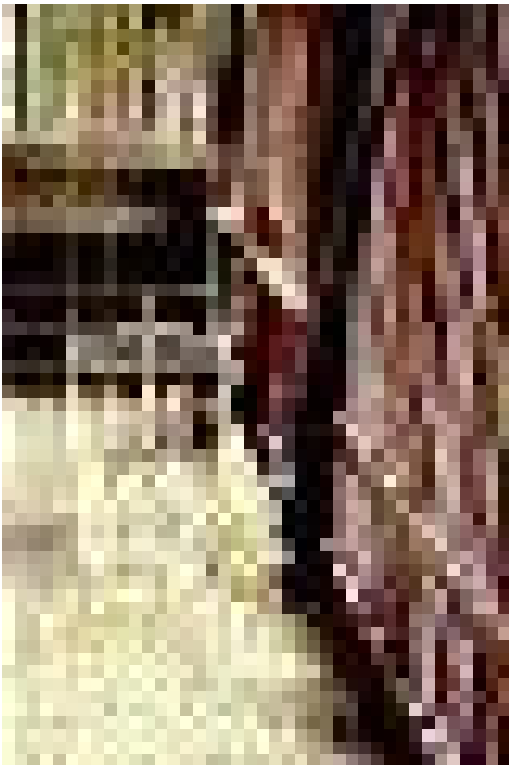
Begrepp som är relaterade till så kallad utmattningsdepression och stress är synfältsbortfall,

Desorientering, apati, visuospatiala störningar, minskad förmåga till abstrakt tänkande.

Undersökningar visar att människor som har mer ihållande oförmåga till sjukdomsinsikt och självmedvetenhet ofta har högra hemisfärskador men djurförsök visar också att bilaterala, prefontala och främre temporallobsskador har betydelse. Djuren tappade sociala rangordningsbeteenden och blev socialt isolerade när de var skadade på dessa ställen.

Jung menar att vi vänder oss till symboler för att få vägledning när vi ser tillbaka på vad vi gjort och frågar efter livets mening. När vi förlorar symbolerna och när de inte längre säger oss något blir vi deprimerade, ängsliga och tvivlande.

Work och Love har en teologisk definition.

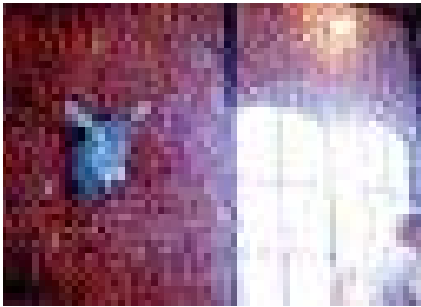

”Högst upp i byggnaden, där svalorna håller till har Nina Ericson placerat tre psykologiska rum i form av tre burar som hon kallar WÖRK LÖVE PLÄY. I var och en finns en undulat. I buren Wörk finns dessutom en man med ett kvinnoben och tre högar för arbetet, i buren Löves klaustrofobiska hemmiljö en liten kvinna och en stor fot och i buren Pläy en barnkammare. Det är lätt att tycka synd om undulaterna, men hur fria är vi själva i våra livsdelars burar?”

Niels Herbert

Work Love Play
Installation in the tower, Moviken 1999. 120 x 120 cm
Varats Verklighet
Heidegger or Walt Disney, ready-made, 1999

FORMULA 2000-2003

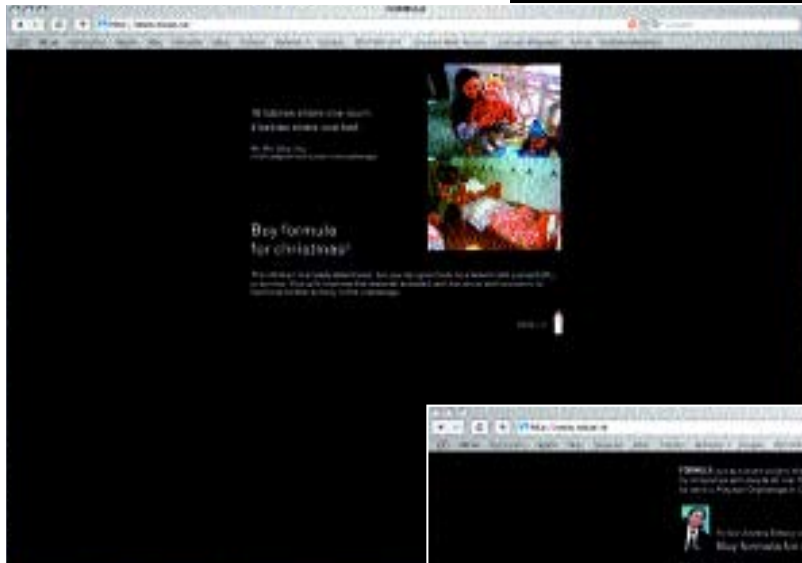
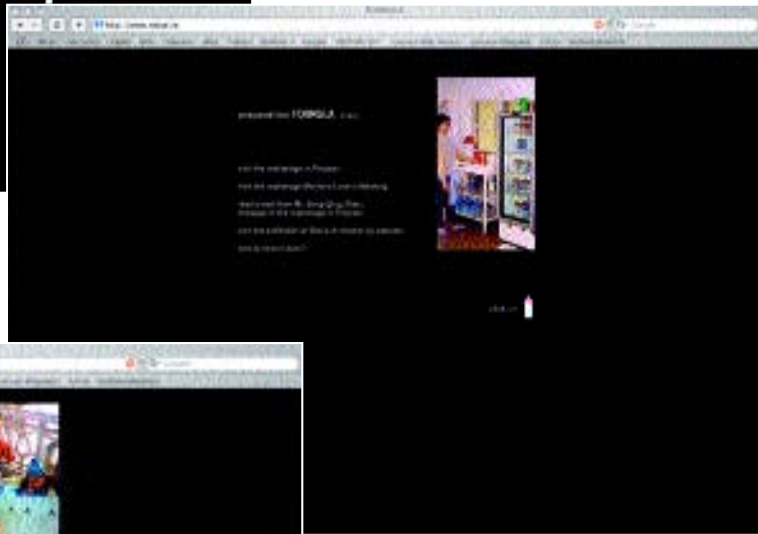
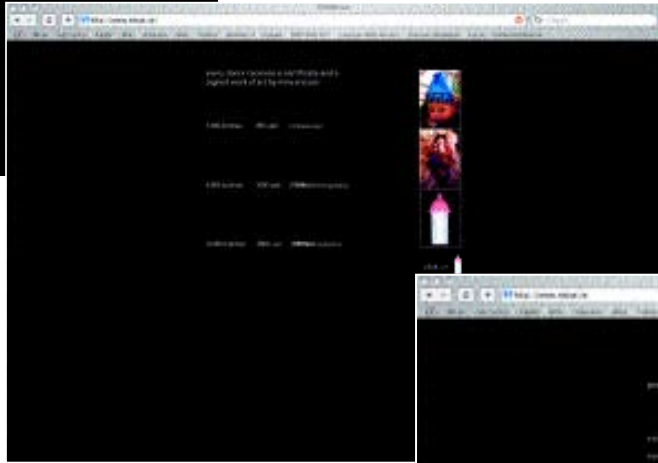
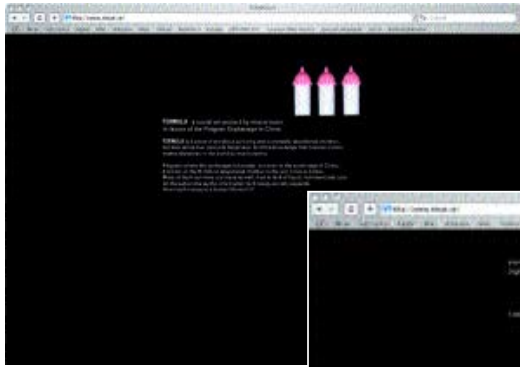
A Social Art Project in Favour of Pingnan Orphanage, China (15.000 bottles)

FORMULA is a piece of art about surviving and vulnerable, abandoned children, but also about love, care and happiness. And the knowledge that communication makes distances in the world so much shorter. What is art? The question is uninteresting to an abandoned child. Ask instead: What can art do to survive? The benefit from FORMULA goes directly to the Pingnan Orphanage.

Ett socialt konstprojekt på Internet till förmån för barnhemmet Pingnan i Kina. 15 000 flaskor. Formula (=modersmjölksersättning) är ett verk om överlevnad och barns utsatthet. Barnen är redan övergivna men vi kan ge dem näring och möjlighet att överleva. Av världens 45 miljoner föräldralösa barn finns 8 miljoner i Kina. På barnhemmet Pingnan i södra Kina, som är vällingprojektets adressat, delar sexton barn ett rum och fyra barn en säng. Samtidigt som IT samhället expanderar står stora delar av världen utanför den avståndskrympande IT världen. Klyftorna mellan fattiga och rika ökar. Vad är konst? Svar: Frågan är ointressant för en övergiven liten människa. Fråga istället vad konsten kan göra för att få människor att överleva?

Formula Installation web site/NETOPI, Gavle Art Center
Formula
Silicon 10 x 20 cm

”Samtidigt som hela världen okontrollerat kan kommunicera via e-mail står stora delar av världen utanför. Och så dessa företag som placerar pengar i rymden.

En företagsledare har redan gett 10 000 flaskor till Formula projektet och nu hoppas Nina att andra ska följa efter, att sajten ska cirkulera.

Hon vill inte utestänga någon presumtiv. Samtidigt medger hon att det är finansvärlden hon är ute efter. – Det är ju där pengarna finns. Jag är lite förvånad över att de är så likgiltiga och snåla. Men det är också en patriarkalisk kultur som man måste spränga sig in i.

Fortfarande lika feministisk?

– Det är klart jag är feminist, men inte som något slags etikett. Halva världens befolkning är kvinnor och man måste ta även den halvan på allvar. Så enkelt är det.

Det jag gör i datorn i min konst är på en primitiv nivå, men jag kan flytta upp det på en kommunikativ, mänsklig nivå. Då har det en förutsättning för att bli något.

Det hela är ett mediaverk där jag bidrar med verken och de med pengarna säger hon.

Men hon medger att det finns komplikationer med att ta något som liknar ett välgörenhetsprojekt och höja det till konst.

– Ja, när man väljer den här välgörenhetsvägen riskerar man att få dem som tycker att man bara är frälsare på sig. Å andra sidan kan de som gillar frälsningstanken anse det för ”stylat”, att det blir så mycket konst av det hela att det skymmer syftet. Dessutom – vem är Nina Ericson?

Kan de verkligen lita på mig?

– Det kan de ju. Och jag får hålla mig till syftet. Det är dubbelt till sin natur. Det är projektets format, både god gärning och experiment. Den där okontrollerade effekten, jag gillar den.

Men blir det inte samtidigt i vår tid väldigt politiskt korrekt? Och varför barnen hela tiden, Nina?

–Nej! Inte korrekt, jag är inte korrekt. Men jag är politisk. Och barnen? Ja, de finns ju i min värld, de är en del av mitt liv och konsten bottnar där. I livet. Det finns en röd tråd som håller ihop allt även om man inte tror det ibland.

Hon berättar att det funnits stunder då hon tänkt lägga av med det konstnärliga arbetet helt.

– Ja, det har hänt. Kvinna, konstnär och nu i en gränslös teknik. Jo, jag kanske kunde valt något lättare. Nu blir jag eko-bonde med fjällkor har jag tänkt och träffat länsstyrelsen och förstått att det är ju lika svårt det...

– Allt jobb är en kamp. Det är motstånd överallt, du vet.

Hon skrattar och medger att ofta landar hennes idéer långt ifrån vad som är genomförbart. Samtidigt retar det henne att vi i Sverige ligger så långt efter när det gäller konstnärliga material som silikon och plast.

– Titta på leksaksindustrin i Asien, den fullkompligt exploderar. Sånt där intresserar mig.
– Man måste ha distans till sig själv hela tiden, det måste man bara! Och hela tiden avspegla. Det innebär ju inte att man inte också är nära sig själv. Jag har bearbetat det här. Jag kan inte göra något annat än det jag kan och jag kan inte vara någon annan än den jag är. Trots allt.

– Men vad är det med allt det här håret hela tiden?
– Hår är en förlängning av hud. Enligt en afrikansk myt, vet du, uppstod människan ur hår. Sedan pratar hon länge om kaos, det där kaoset som skrämmer alla dem som inte vet hur man älskar, och om den många gånger förödande jämvikt vi ständigt söker efter inom oss.
– Rädslan för kaos stoppar upp flödet. Är du inte rädd att du efter Formula ska ihågkommen som välgörenhetsfixare istället för konstnär?

Nej, jag är inte ett dugg rädd. Jag vill ha flera bryggor att stå på, det gör verket komplext och först då blir det intressant.

Sanna Wikström, kulturjournalist

Affisch Formula 2000–2003
50x70 cm

This project was made possible from Art Gavleborg, The Swedish Council for Cultural Affairs, Masters of Media, AF Culture and the Swedish Institute

Kinesisk text

TCG Nordica Art Gallery

When the Mexican artist Frida Kahlo (1907–54) painted self-portrait with cropped hair In 1940, her husband, the artist Diego Rivera, had been unfaithful once again, this time with her sister. The picture shows her crucified in a sitting posture dressed in Diego's too large suite, with the scissors in her hand. Her feminine and sensual hair is cropped and creates a martyr of living locks in the floor around her, a line from a song with the text "look if I loved you, it was for your hair. Now that you are bald, I don't love you anymore," is written in the blue sky above her.

Khalo's painting self-portrait with cropped hair has been following me through the years, first in an analysis in art theory at the university. This time she treads in through the back door and reveals herself just when I am standing there. I suddenly realize what it is all about.

"Allt i vår kultur som inte dikteras av hunger och självförsvar beror på kärleken, eller snarare drömmar om kärleken"

Hjalmar Söderberg

Söderbergs stora tema är kärlekens nederlag mot människornas grymhet, list och bedrägeri. Kvar blir en förlamande besvikelse, en vrede ser förljugenheten i människors beteende och ett medkänslans leende för dem som har kämpat förgäves. Kärleken är hos Söderberg både en erfarenhet av religiöst slag, den enda frälsande, och en ofrånkomlig drift, starkare än viljan. Den har en romantisk och en naturalistisk sida och de sammansmälter inte utom i förtätade ögonblick som hastigt förgår. Främlingskapet väntar i framtiden.

Love is not eternity: nor is it the time of calendars and watches, successive time. The time of love is neither great nor small: it is the perception of all times, of all lives in a single instant. It does not free us from death but makes us see it face to face. That instant is the reverse and complement of the "oceanic feeling". It is not the return to the waters of origin but the attainment of a state that reconciles us to our having been driven out of paradise. We are the theatre of the embrace of opposites and of their dissolution, resolved in a single note that it is not affirmation or negation but acceptance. What does the couple see in the space of an instant, a blink of the eye?

The equation of appearance and disappearance, the truth of the body and the nonbody. The vision of the presence that dissolves.

OCTAVIO PAZ from The Double Flame

Jag började som prinsessa och slutade som Askungen. Jag kysste en prins som blev en padda.

Art begins in the woman. Life is just a bad copy.

Girl friends
Photography 30 x 40 cm. 2004

Bokmess

Jag har varit på bokmässan i Göteborg. En gycklarnas marknad där författare står likt vaxdockor och talar rakt ut i ett tomrum. Människor lyssnar visserligen och många får ett ansikte på en välkänd radioröst eller ser en tv-personlighet i verkliga livet. Själv har jag svårt att orientera mig rent fysiskt i rummet. Var ligger utgången, toaletterna? Hur ska jag hitta tillbaka dit jag ska? Det är en resa i tiden och rummet. De flesta mötena uteblir men plötsligt är det någon som säger mitt namn. Ett återseende av en vän. På tåget hem tittar jag förstrött på reklamblad och mässinformation. Konstaterar att författarvärlden ändå är sig lik. Till skillnad från bildkonstnärerna har ordets uppfinnare betydligt lättare att ta sig själva på allvar. Det är en strid ström av namngivande av olika personer.

Förlagen står med sina författare och ingen ser eller skickar en tanke till alla som inte är där. Existerar dom?

Begäret har uteblivit bortsett från ett kulturellt och lite spännande samtal med en polsk rörmokare. På tåget plockar jag upp den nyskrivna boken Fotograferna av Micke Berg, utgivet på Kartago Förlag.

Att ta in texten är som att kliva in i sitt gamla badrum på Östervägen där allt står på sin plats. Beskrivningen av människorna, arbetet, hållningen till fotografiet som sådant. Allt träffar mig i magen med en sådan kraft att jag inte ens tillåter mig själv att varken äta eller kissa. Jag ser bilderna så klart inom mig, instämmer helt och fullt, med åsikterna och känner kontakten som om det var mitt eget barn. Livets irrkrokar tar människor som på en berg och dalbana på Liseberg. Vi möts och/eller så möts vi inte. Vad är det för historia du vill berätta?

Varför skriver inte fotograferna själva i större utsträckning?

Sorgen över den analoga teknikens död!?

Tivlet över densamma. Trotset. Uppgivenheten. Svårigheten mellan det kommersiella – uppdragen, pengarnas nödvändighet och dig själv som människa och fotograf. Hur ska man kunna separera olika bitar i sig själv om man har ambitionen att ta bra bilder.

Om man älskar människorna, livet, kärleken.

Samtidskrafterna i det marknadsekonomiska samhället, anpassningen (ta bokmässan som exempel) politikens drivkrafter, sätter ju upp ramar för hur livet ska levas.

Alla försöker vi anpassa oss, för människan vill vara till lags. Då är det större chans att vi får en slev av kärlek eller uppmärksamhet och därigenom tror vi oss bli lyckligare.

Vilket förstås är helt fel.

Boken föder en klump i mellangärdet på mig och när jag skrattat mig igenom några passager och sträckläst andra i intensivt börjar tårarna bryta fram när jag så småningom landar i kvinnorna.

Hans liv. Jag tänker på vad min lärare, vishetens man Edouard Boubat sa till mig när jag träffade honom i Paris.

Det han förmedlar i sina foton och det han förmedlade i orden.

Jag genomfars av en kraftfull styrka att ta mig själv på allvar och våga lyssna inåt. Trots att jag gett ut en massa böcker är det så som att ständigt börja om på nytt. Vad är viktigt att göra?

Hur ska man konkretisera det? Hur ska man kunna stå fri från alla samhällets marknadskrafter?

Det gäller att inte låta dessa motsträviga krafter bryta ner hjärnan och kroppen inifrån, utan att istället lita på sitt eget värde.

Jag funderar på mitt eget liv.

Åldersprocessen, min erfarenhet, och mina oförmågor. Människan – och människors oförmåga. Precis som att det är den som i själva verket framstår som själva förmågan, värdet, essensen av tillvaron.

Hur ska man kunna leva sitt eget monster så att man själv inte snor in sig som katten i garnet.

Det vackra i livet ligger som ett ackord till sorgen, förtvivlandet, trauma och död. Själva förtelsen som faktiskt har ägt rum och gör sig påmind i varje människa.

Faderskap och moderskap, barnen som det enda verkliga att hålla fast vid. Det som för oss vidare in i framtiden och utgör konkreta handlingar. Kanske också mångas räddning från ångest och oro. Barn borde få ett vuxenpris med tanke på hur många vuxna de räddat livet på.

Människan som annars skulle ha slagit knut på sig själva och resulterat i psykosociala sjukdomar av alla de slag.

Människoarten är predestinerad att leva vidare. Det är det enda som betyder något. Att jobb är kvasihandlingar om det inte utförs av livets egen vilja.

Är det själva erövringen som triggar energin? Som ger bränsle åt fantasi och gör saken verklig i sin överklighet? För livet blir just överkligt för mig. Är den förlorad? Är jag förlorad?

Tanken kan inte styras med hjälp av hjärnan. Det enda verktyget som fungerar är kroppen.

Därför tar jag också det redskapet i besittning. Med hjälp av min sedvanliga musik under arbetet med min kropp på gymmet. Allt för att återställa balansen mellan kropp och hjärna och att tygla mina egna känslor. Frågan är om det senare är amöbor, en sorts tankens onda spiral som leder mig neråt i destruktivitetens korridorer. Eller om det är en glädjens intuition, en längtan efter bekräftelse, kärlek, närhet och närvaro i livet.

Vem vill inte alltid leva på höjden av ett kärleksrus, en förälskelse vars energi leder framåt,

rakt upp –målinriktat och starkt. För en sak vet man med säkerhet. En dag står man där ensam som innan. Man föds ensam, dör ensam och däremellan är en massa möten. Det är bara barnen som håller en kvar på jorden. Om man inte alltid tänker på den personen så älskar man honom inte.

Det finns människor som inte kan älska.

Men var går gränsen där man förlorar sig själv? Hur ska jag hitta just min gränslinje i livet.

GRÄNSER påminner mig om gränsen (kallad just gränsen) mellan Sundbyberg och Solna, där jag växte upp. En period bodde jag faktiskt just på gränsen. Där låg ett konditori med extremt goda bullar. Så kladdiga av smör, kanel och socker att man aldrig drog sig för att äta upp bullpappret. Annars hade man missat något. Det blev också en bok vad det led. Kärlek & Bullar – en skilsmässa och ett pånyttfödande av kärleken. Med teckningar istället för fotografier. Upplagan distribuerades aldrig, den ligger kvar i kartongerna ca 1000 stycken. Med tiden hade jag en tanke på att sälja den till familjerådgivningarnas mottagningar men så har inte blivit. Jag minns också plötsligt ett streck jag drog mellan himmel och tak. På det intelligenta draget blev jag invald till Konstfackskolan om jag inte minns fel. Det var också en sorts gräns.

Gränsen dras annars av sig själv om man inte uppmärksammar saken med att inte se den, då tar den saken i egna händer. En skilsmässa. Jag visste inte var mina gränser gick och fick på ett dyrköpt vis erfara att och hur en gräns dras i egen regi. Jag kommer också att tänka på en sak apropå att älska någon.

Lena Willemark sjunger "Det handlar inte om vem du älskar. Huvudsaken är att du älskar.

Men om din energi befinner sig någon annanstans. Hos någon annan än mig?

Så kan det bli. Det är bara så att jag själv bär på en inre bild av hur kärleken kan vara.

Det kanske är en dröm. En fantasi. Något överkligt verkligt.

Och aldrig mötas de två som Söderhjelm predikat, fast med lite större finess.

Livet är ett flöde; dansen, konsten, musiken, fotografierna. Minnen som vi bär med oss, inom oss i våra kroppar.

Kroppens eget minne är det enda som kan visa oss vägen, ge tillbaka kunskapen om vad som hänt under resans gång, som hjärnan inte orkat eller kunnat hantera.

Kroppen vet det som ditt jag inte kan berätta. Den är som en lagrad bank av hela ditt livs erfarenhet. Det är på kroppen vi ser hur vi egentligen är, innerst inne. Och den sanningen är inte alltid så lätt att härbärgera. Jag minns en man, patriarkalisk typ, antagligen ganska osexig också som sa till mig att han aldrig tänt på min kropp. Däremot var han väldigt intresserad av min hjärna. Det var inte en förolämpning. Det var bara sanningens ögonblick. Något som jag faktiskt är rätt tacksam för idag. Det tydliggjorde vår relation och avslutade den på ett bra vis.

Tanken slår mig just nu att saken kanske är densamma. Eller tvärtom. Han kanske inte tänder på min hjärna?

En annan tonårsrelation (om än väldigt kort) jag hade sa att han tyckte det var osexigt med de finnar jag hade (om det var i ansiktet eller på ryggen har jag glömt och själv brydde jag mig knappt. Det var inte lätt den gången. Men som min 87-åriga mor sa häromdagen till mina tonårsdöttrar; Kärleken kan liknas vid att man slår tån i bordsbenet. Det gör jävligt ont till att börja med, men det går snabbt över.

GLYCOL examines the Swedish countryside

The location for this EU project is primarily southern Hälsingland, which is an agricultural district. The people living there bear the stamp of strongly rooted historical and traditional ways of thinking. Their identity is most often linked to generations of family and the land.

Swedish agriculture continues to change. Dairy farms have given way to the v dual large farms mainly involved with livestock. A village, which during the first half of the 20th century consisted of some 20 working farmers, now often has none at all. Farm buildings have been declared by EU as unfit for animals and often pose maintenance problems when there is no farming going on.

Since animal husbandry has largely disappeared, fields and pastures and grazing land are growing once again, and much of the land is covered by bushes and trees. Traditionally, the younger generations would be working the land, but interest in carrying this on is often half-hearted today. Selling up means the end of the farmer's history and identity. EU contributions do create possibilities for erstwhile farmers to retain their traditions – despite the lack of animals – and to live off the proceeds from land and forest.

This development prevents new initiatives; it also blocks creative impulses and changes in ways of seeing which could facilitate new growth. Today agriculture can be a cultural activity – a sound cyclical way of thinking in which morality and ethics form the core of the relationship human-being-animal-nature-culture.

The concept of art – contemporary art encountering agricultural culture – can revive history and mediate rich knowledge of biological diversity, care of the earth, forest and animals. Knowledge of agriculture is important for our survival and recording of history, but it is now on the verge of disappearing with the last generations of working farmers. GLYCOL can give new concrete energy and create encounters between generations and professional groups: "All meets agriculture" encompasses a vision in which the farmers themselves are involved.

In cooperation with the adult educational association, SV (Slutoforbund Vuxenskola) and LRF (the National Farmers' Union), an invitation to participate in a study circle was to have been sent to farmers in Hälsingland. The invitation included such questions as: "Have farming and art any connection?" "Can taking care of a landscape in decline be art?" "What are we doing with our 20th century history?". The purpose of the study circle was to address prejudices, roots, identity, agrarian history, the EU and visions of the future. A network was to be formed, study visits made and cultural exchanges developed with Finland and Poland. The project was financed by the municipality of Gävle and EU/the National Arts Council.

However, bureaucracy put a spanner in the works. Someone within the National Farmers' Union was obliged formally to approve the invitation, even though it did not cost more than the price of a stamp. The project was passed round in the bureaucratic machinery among various "responsible parties", exposing thereby an all too structured, bureaucratically divided, non-functioning organization. Clusters of consultants hung on the thinning branches of the LRF family tree.

The tasks and areas of responsibility for the various local, municipal and regional representatives were not easy to understand, not even for them themselves. GLYCOL thus came to deal more with our present-day bureaucracy and middle-men and systematically drafted rules – all very distant from the farmers themselves. All this formed a picture of powerlessness before a system of forms to fill in and the reduction of the concrete agricultural work that the farmers themselves represent.

Difficulties in communication can be exemplified by the thirteen postal invitations the organization LRF felt it could afford. The recipients were the so-called "chairmen and educational heads" representing LRF's local sections. The invitations remained in these representatives' (who are often farmers themselves) piles of unopened post, due to lack of time, and remained there until past the date for the meeting and therefore never reached the people they were meant for.

Ringring up LRF's main office in order to enquire about the organisation's turnover and other things, I was passed from the Information Department to the Finance Department, to the Communications Department, to the Marketing Section, to the Consumer Department,

A few facts about the so-called "milk money" could be of interest. In 2002, sales amounted to 1 billion, 820 million kronor. Fifty percent of LRF is owned by its 152,000 "members". The other half by companies such as Arla Foods, MDF, Svenska Lanttränaren (Swedish farmers' cooperative organization), Swedish Meat, etc. LRF has 2003 waged employees and in the Swedish countryside there are about ten thousand elected consultants.

Luckily enough, farmers still retain their ability to communicate in the European communication society.

Nina Ericson

Prata med mig... om mig, konst och viktiga frågor

talk to me before?...talk to me more??talk to me?... about me, art human beings and animals?? Do you want to say anything, be part of the landscape human being project? Are you a project? Am I a project for the animal alive? Are our life's a real art project?

Discussing isn't interesting. You always says muu, bee, bää, amuu.

The farmer organisation LRF is just a consulting people like a Swedish forest. They all have white shirts and Bjorn Borg underpants. Like in Asia you can't find blue farmer clothes anymore anywhere. The Swedish politician Ulf Kristensson tell countryside that our future lies in forestry.

Swedish people also need more equality. Money to the death! A childhood landscape exists no more. Just politics. And art is a symptomatic amoeba which soon will only exist in an EU-organisation.

Like a good product. Feel free to respond to any of the projects published here. Please – express your feelings, ideas, and thoughts about art. We are looking forward to hearing from you! How you as a member of a society could take a more important part.

Nina Ericson 2003

Talk to me; about me, art and important issues in polish, finnish and swedish.

Gävle Art Center Sweden, Centre for Contemporary Art in Warsaw Poland, Voipaala Art Centre in Valkeakoski Finland, 2003.

This project was made possible by support from EU Culture 2000 Art Gävleborg, The Swedish National Council for Cultural Affairs, Masters of Media, AF Culture, Gävle Municipality and The Swedish Institute, Ministerstwo Kultury RP/Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski, Voipaala Art Center.

TANKAR OM KONSTFEMINISM

Med anledning av ett föredrag jag ska hålla om utställningen Konstfeminism, träffar jag en man och visar honom den rosafärgade katalogen.

Han bläddrar lite i den och säger att han inte tycker det är intressant.

Vad för något, frågar jag. Kan du precisera dig?

M: -Det som präglar verken är deras brist på viljan att kommunicera, de är övertydliga.

Om otydlighet är en brist eller oförmåga vet jag ej,

K:-Blir män provocerade av att kvinnor är övertydliga,.

M:- Man talar om vad den absoluta sanningen är. Uttolkar vad som är fel mellan man och kvinna. Jag tycker att man överbeskriver budskapen, genom att föra in olika symboler och tecken. Precis som i totalitära stater.

Kvinnotecknet förstärker sitt eget budskap. Du vill tala om vad som är rätt eller fel.

Du blir inte trovärdig. Tala inte om vad människor ska tänka. Väck tankar, istället.

N:- Varför uppstod den feministiska konsten, tror du?

Svaret jag får kommer plötsligt, som en kulspruta;

M:- Det är förvirrade käringar som ej har blivit tillräckligt påsatta.

För mig handlar det inte om kvinnor och män, utan om människan the "human being".

En man bejakar sin mentala och fysiska styrka. Kvinnan visar känslor.

En kvinna och en man är samma sak. Visserligen är det biologiska och fysiska skillnader mellan kvinnor och män, samt psykiska skillnader kopplade till biologi.

Män blir inte insläppta i den feministiska konsten. Män kan inte heller föda barn.

K: Kan kvinnor förmedla annan kunskap än män?

M:-Ja, om de kan avskärma sig från omgivningen och om de kan ha mer fokus på nuet.

Kvinnan är ett medel, ej ett mål

K: För att uppnå vad? Utlösning?

(Är det kommunikation vi håller på med, undrar jag.)

M: Erektionen är en kommunikator mellan det omedvetna (the underground)

och det medvetna, (verkligheten).

Andra kommunikatörer är konst och musik mm.

Kvinnors fertila sekvens innebär inte att hon slutar att vara en kvinna. I sexualitetens ögonblick tänker inte mannen på att skaffa barn.

K: Finns det något motsvarande hos kvinnorna? Erektionen?

M: Mannen är ett medel för kvinnan och vice versa svarar han. Mannen sprider sina gener och motverkar inavel.

Jag ser inget fel i att ha fler kvinnor. Kanske är det rätt. Jag förstår det men sympatiserar inte med det. Här i Sverige är det brottsligt enligt vår lagstiftning.

Något patriarkaliskt samhälle finns inte, anser jag.

Män har inte mer makt än kvinnor. Hemma kontra jobbet. Kvinnors motgångar beror på dem själva och deras intressen, det dom väljer.

Kvinnor som inte haft bra sex känner sig som ett objekt. Många kvinnor lider brist på struktur.

Men observera; att det även finns samma brist bland gubbar.

K: Och styrelserummen då?

M: Det har inte med kön att göra. Stenbeckskan har till exempel fått sin roll genom makt.

När det gäller våldtäkter så sker de flesta inom hemmet. En våldtäktsman är en sjuk person.

Efter att ha pläderat mig igenom utställningen kan jag konstatera att många av de verk som visas där har fått en stämpel att vara tillkomna som feministiska verk, vilket jag tycker är felaktigt. En teoretisk grund lyfter på kjolarna och samlar ihop konstverk gjorda av kvinnor som inte alltid gjorts med syftet att vara feministiska.

Vad är då feminism, kan jag fråga mig? Är det ett verk gjort av en kvinna? Räcker det?

Eller finns det andra dolda budskap?

Feminismen har ju ofta blivit anklagad för att förmedla ett manshat. Stämmer det?

Ett språkrör för orättvisor i samhället, våld och maktutövande som konsten försökt att ändra på. Ett rättvisare namn på utställningen hade varit "Konst av Kvinnor", utifrån det urval som har gjorts. Jag får en känsla av att utställningsarrangörerna vill åka snålskjuts på vissa kvinnors konst och klassificera dem. Samma verk har visats i helt andra sammanhang och kommit till utifrån andra grunder.

Kan det vara så att det rör sig om en kvinnlig idealisering, med politisk underton?

Mycket är gott, men det ger också en känsla av att vara blandat. Kvinna eller man är inte så intressant i det lite större sammanhanget, vi är människor båda två.

Jag är feminist, liksom du. Jag tänker i genus precis som du. Alla kvinnor är definitivt inga änglar. De är snarare intrigmakerskor, har svårt för att samarbeta i grupp och förstör många gånger för varandra – apropå 70 talets systerskap. Men jag har mina "systrar" eller "väninnor". Och det kan lika gärna vara en man.

Konstens tillblivelse har betydligt djupare källor. Kanske till och med något som det inte går att sätta ord på.

Kvinnorna skötte jordbruket och templen

Det var den gången när jag körde hem på natten
och såg upp i stjärnhimlen

Liksom då när jag matade djuren, sent på kvällen

Textsidor

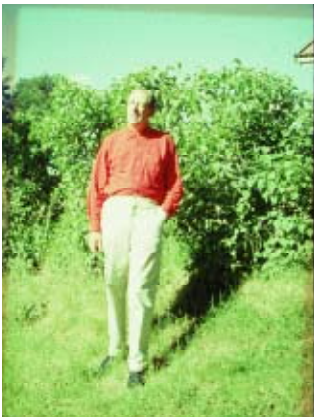
Halvformat

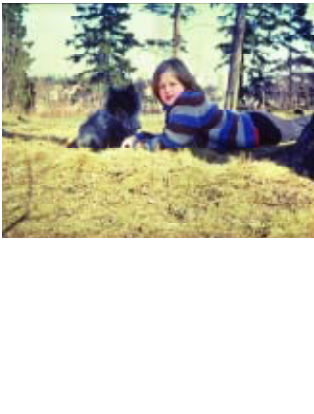
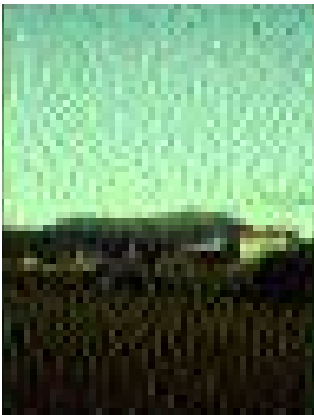
Where does art stop and life begin?
Where does life begin and art stop?

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip exea com modo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero eros et accumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, seddiam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut alite quip ex ea commodo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero eros et amaccumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Nam liber tempor cum soluta nobis eleifend option congue nihil imperdiet doming id quod mazim placerat facer possim assum. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip ex ea commodoconseq. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vuputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero ero lorem ipsum dolor sit amet.

Consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip ex ea commodo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in innis vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore re eu feugiat nulla facilisis at vero eros etacut cumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Lorem ipsum dolor sit amet, consec tetuer adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tinc idunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip ex ea commodo conseq uat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolo re eu feugiat nulla facilisis at vero eros et accumsan et iusto odiodignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Nam liber tempor cum soluta nobis elei fend option congue nihil imperdiet doming. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euisma smod tincdu dunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostruda exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip exea com modo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero eros et accumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzrilem delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, seddiam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod smod tincdu dunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostruda exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip exea com modo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero eros et accumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, seddiam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam.

Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut alite quip ex ea commodo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero eros et amaccumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Nam liber tempor cum soluta nobis eleifend option congue nihil imperdiet doming id quod mazim placerat facer possim assum.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip ex ea commodoconseq. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vuputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero ero lorem ipsum dolor sit amet. Consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip ex ea commodo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero

vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolo re eu feugiat nulla facilisis at vero eros etacut cumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Lorem ipsum dolor sit amet, consec tetuer adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip ex ea commodo conseq uat.

Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolo re eu

feugiat nulla facilisis at vero eros et accumsan et iusto odiodignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Nam liber tempor cum soluta nobis elei fend option congue nihil imperdiet doming. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euisma smod tincdu dunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostruda exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip exea com modo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat

nulla facilisis at vero eros et accumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue duis dolore te feugait nulla facilisi. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, seddiam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam.

Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exerci tation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut alite quip ex ea commodo consequat. Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero

Nina Östman (f.d. Ericson)

Photographic education 1980-83
 Theatre studies, 1985-86
 The Universities in Stockholm and Uppsala 1992-93, art theory.
 University College of Arts, Crafts & Design, Stockholm 1994-95, special student /painting dept.
 University College of Arts, Crafts & Design, Stockholm 1995-96, art theory.
 The Royal University College of Fine Arts, Stockholm 2000-2001, free art.
 The Swedish University of Agricultural Sciences, Uppsala 2004-05

Separate Exhibitions
 1981 Camera Obscura, Stockholm
 1985 The Olle Olsson House, Solna
 1986 Gallery Gauss, Stockholm
 1988, 1993 Billedhuset Gallery, Copenhagen, Denmark
 1990 Gavle Museum
 1993 Rosendal Garden, Stockholm
 1994 Sundsvall Museum
 1995 Museum Anna Nordlander, Skelleftea
 1996 Skovde Art Museum
 1997 IASPIS The Royal Academy of Free Arts, Stockholm

1998 The Church of Nacka, Stockholm
 2001 The Mill Gallery, Soderhamn
 2003 Nordica Art Center, Yunnan, China
 2003 The Church of Staffan, Gavle.

Group Exhibitions
 1982, 1986 The Museum of Modern Art, Stockholm
 1983 Camera Obscura, "Desire", Stockholm
 1991 The Culture House "Ambiguity", Stockholm
 1995 Institute of Art & Crafts, Stockholm
 1996 Lacko Castle, "Collection of Swedish Celebrities"
 1997 The Art in the province of Gavleborg
 1998 The National Public Art Council
 1999 The Botanical Garden, Uppsala "Parcsallat"
 1999 Sandviken Art Museum
 2000 Gavle Art Center, " Formula",
 2002-2003 "Gavle Artcenter, Sweden/ Centre for Contemporary Art,
 Warszawa, Poland/Voipaala Art Center, Valkeakoski, Finland Talk to me"
 2003 Moviken Art, Sweden

Videos and short movies
 1990 Hello my wife (about two childish mothers and their babies)
 1992 Helge & Gloria (film and performance about gender)
 1996 Fundator dream (art video)
 1997 Enfant Terrible (video about discovering oneself)
 1997 Mating Dance (video/dance improvisation with Patrick King)

Books
 1983 Klader, Brombergs (Sweden, norway, USA)
 1990 Tid & Otid, Norstedts
 1991 Children, Alfabet
 1993 Rosendal Garden, Tidens (sweden, denmark)
 1998/04 The House Bible, Prisma
 1998 About Gardens, Prisma
 1999/04 Genuine Falun Red, Prisma (swedish, germany, english)
 1999 Love and Buns, Arena
 2005 The Sheep Book, Prisma
 2007 The Fowl Book, Prisma
 2007 Over my dead body

Represented
 The Museum of Modern Art / Fotografic Museum, Stockholm, Solna-, Sundsvall-, Orebro- Bollnas-, Soderhamn-
 Municipalities. Halsingland Museum, Gavle Museum, Sundsvall Museum, Museum Anna Nordlander, Skovde Muse-
 um, The National Art Council, The church of Nacka, Gavle county council. Private- and company collections.

TACKORD

Tack Annie Erneux för att du skrev boken Kvinnan.
Tack min mamma för att du födde mig, matade mig, fostrade mig, stöttade mig och älskade mig trots att jag var en "Enfant Terrible".
Tack min far för att du ändå överlevde tills jag var 19 år, och trotsade din sjukdom under hela min tonårstid.
Tack min syster för att du blev mitt rättesnöre och gav mig hopp om en framtid och det psykologiska stöd som mamma inte kunde ge.
Tack Alex för att du gav mig en vision om hur en man kan vara genom att respektera mig som kvinna, trots mina 9 år.
Tack för att jag finns till och får vara i min egen kropp.
Tack alla mina underbara tonårsflickor. Unga kvinnor som jag hoppats jag varit och är en bra förebild för.
Tack min yngsta flicka för att du gav mig Kina.
Tack Hans Christer för att du lärde mig att ingenting är omöjligt. Och att jag var en del av vårt havererade äktenskap.
Att du ändå var en bra far för mitt älskade barn.
Tack Anders för att du finns.
Tack Leif Sundqvist för att du gav mig den sköra tråden tillbaka Hjalmar Söderberg.
Tack Baquila för att du gav mig dansen.
Tack Melinda Bergman för att du fick mig att se och överge den patriarkaliska paddan och för att du är den du är.
Tack Helena Bramefjord för att du kan prata om allt.
Tack Tomas för att du lyfte mig upp ur leran och gav mig livet tillbaka.
Tack Elfride Jelinek för att du alltid ger mig ett gott skratt mellan insikterna.
Tack Björk för att din röst ger mig kraft när jag är arg eller svag.
Tack Rebecka för din raka och ärliga vänskap.
Tack John & Yoko för att ni gett kärleken ett ansikte.

Tack även till

Thomas Ljungberg, forskare i etologi
Torbjörn Fagerström, professor i teoretisk ekologi
Karin Johannisson, professor i idéhistoria
Paul Moxne, professor i organisationspsykologi

Make animal not children

Sex, religion, humor, kärlek ...
Denna bok bearbetar och undersöker
allt som kroppen och själen behöver.
Rädslan att inte få leva.
Dödsångest inför kroppens förfall.
Konsten att befinna sig här och nu.
Närvaro helt enkelt.
Det som livet består av.
Speglat genom konstens öga av Nina
Östman (fd Ericson)..